

Thanh Giang Ánh Tuyết

Contents

Thanh Giang Ánh Tuyết	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	50
8. Chương 8	58
9. Chương 9	67
10. Chương 10	76
11. Chương 11: Phiên Ngoại	82

Thanh Giang Ánh Tuyết

Giới thiệu

Editor: Lightraito Thể loại: Cổ trang, giang hồ, cường công bình phạm thụ, HE. Đinh Tráng vốn là thanh niên bần qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-giang-anh-tuyet>

1. Chương 1

Bạch Lãng Giang.

Bến dò Phong Lâm.

Bến dò Phong Lâm hình thành từ lúc nào, đại khái không ai có thể nói rõ, ngay cả trong sổ sách của Huyện Phong Lâm cũng không thấy có ghi chép, chỉ biết từ ba trăm năm trước sau khi lập ra huyện này, thì bến dò đã tồn tại rồi. Thời gian đầu lập huyện, bến dò Phong Lâm còn là một bến dò lớn nhất ở bờ Bạch Lãng Giang, dò lai vãng như con thoi không nghỉ, hàng hóa không dứt, người đi đông đúc. Sau đó trên Bạch Lãng Giang xuất hiện một đám cường đạo cướp sông, thường xuyên đến bến dò Phong Lâm cướp bóc tài sản, triều đình mấy lần phái binh đến tiêu diệt đều không có tác dụng mà quay về, đám giang đạo (cướp sông) này hoành hành ở trên Bạch Lãng giang tròn hai mươi năm trời, mới đột nhiên biến mất vô tung. Mà bến dò Phong Lâm từ đó suy sụp dần, không thể nào hồi phục lại được sự phồn hoa năm đó nữa, đến hôm nay, đã tàn tạ không chịu nổi, số người ở cạnh bến dò đa phần đều đổi thành ngư dân, lấy đánh cá mưu sinh, chỉ sót lại được một hộ gia đình họ Đinh, thì còn có một chiếc dò nhỏ rách, thỉnh thoảng có người ngoài đến cần đi qua sông, thì sẽ làm một chuyến đưa dò.

Mấy ngày trước có một trận tuyết lớn, rơi tròn một ngày một đêm, khiến cho mấy gian nhà tranh bên cạnh

bến dò bị tuyết đè sụp hết mấy hộ, một hộ trong đó chính là gia đình họ Đinh. Đinh gia chỉ có hai người, Đinh gia lão mẫu và nhi tử Đinh Tráng. Đinh Tráng này thật ra trưởng thành không tính là tráng kiện, chỉ là một nhi trưởng hơi cao một chút, thân thể lại rõ ràng là đơn bạc mỏng manh, chỉ là đừng nhìn y bộ dáng cao gầy, nhưng khí lực tuyệt không nhỏ, tính tình cũng chất phác, đối với Đinh gia lão mẫu cực kỳ hiếu thuận, chỉ tiếc Đinh gia lão phụ chết quá sớm, Đinh gia lão mẫu lại không nguyện ý tái giá, kéo theo nhi tử không dễ dàng gì mới trưởng thành, nhưng trong nhà lại bần cùng cực điểm, cạnh đó không có một cô nương nhà nào nguyện ý gả cho y, Đinh Tráng đến hai mươi bảy tuổi, vẫn độc thân một mình, có lúc nhìn gia đình người khác liên tiếp sinh mấy đứa con, y ghen tỵ không thôi, nên kiên quyết xem một nhi tử và hai nữ nhi của huynh đệ hàng xóm từ nhỏ cùng nhau lớn lên là Vương Tam Hổ, nhận chúng là nhi tử và nhi nữ đỡ đầu, nghe thanh âm non nớt búng ra sữa của tiểu hài tử nhà người ta gọi mình cha nuôi, riết rồi thành nghiện.

Đinh Tráng vốn dĩ cũng dựa vào nghề đánh cá kiếm sống, nhưng chiếc thuyền rách nát của nhà y hề xuống sông là bị rỉ nước vào, tốn sức sửa chữa lớn cũng đã tròn sáu lần, còn sửa mấy lần nhỏ nhặt đã đếm không xuể, số tiền ích ỏi mà Đinh Tráng kiếm được trừ cơm ăn hằng ngày ra, gần như đều dùng hết cho chuyện sửa thuyền.

Một năm trước chiếc thuyền này cuối cùng không thể sửa nổi nữa, hoàn toàn hư vụn, Đinh Tráng trong tiếng than thở của Đinh gia lão mẫu, bèn sửa chiếc thuyền đánh cá này thành một con dò nhỏ, so với chiếc thuyền ban đầu thì nhỏ đi hết hai phần ba, khi gió lớn gần như không thể ra sông, ngay cả khi ra sông, đánh bắt cá, cũng kiếm không được bao nhiêu, cứ thế tiếp diễn cuộc sống của Đinh gia càng thêm khốn cùng, may mà bến dò Phong Lâm khoảng mười ngày nữa tháng còn có người qua sông, trước đây đều là thuận tiện đi nhờ những ngư dân đánh cá, hiện tại mấy hộ gia đình gần đó đều biết Đinh gia khó khăn, liền có ý bảo Đinh Tráng dùng chiếc thuyền nhỏ gần như không thể đánh cá đó để đưa đồ, thu chút tiền dò, lại thêm một nhà Vương Tam Hổ thỉnh thoảng còn cho chút tiếp tế, một năm này cũng có thể chống đỡ nổi, nếu không thì mẹ con hai người sợ là sớm chết đói rồi.

Căn nhà tranh của Đinh gia bị tuyết lớn đè sụp.

Đinh Tráng bị vùi dưới mái hiên nhà, cũng may y mạng lớn, cư nhiên không bị thương gì nhiều, chỉ là sau lưng và trên đùi bị xanh tím một mảng, đi đường có khi tập tễnh một chút. Đinh gia lão mẫu lại vận khí không tốt, ở ngực bị đập xuống, tuy rằng không có mất đi cái mạng, nhưng thổ mấy ngụm huyết, cũng biết người đã không tốt rồi. Đinh Tráng trấn trọng, đi cầu hàng xóm khắp nơi, cuối cùng cũng mượn được một chút tiền, mời một vị đại phu đến xem một chút, đại phu vừa xem vừa lắc đầu, viết một đơn thuốc đưa cho Đinh Tráng, nói nếu như có tiền thì còn xử lý được, không tiền thì chỉ có thể tận hết sức người, rồi chờ thiên mệnh thôi. Số tiền mà Đinh Tráng mượn được sau khi trả cho đại phu chẩn bệnh, lại mua thêm ba phần thuốc về là vừa đúng hết sạch, đại phu thấy y thật sự đáng thương, chỉ thu một nửa tiền chẩn bệnh, Đinh Tráng lại mua thêm ba phần thuốc nữa, tổng cộng là sáu phần, Đinh Tráng đưa thuốc và mẹ phó thác cho Vương Tam Hổ, rồi ra sông cùng với chiếc thuyền nhỏ của mình.

Vương Tam Hổ một tay nắm chặt Đinh Tráng, nói: “Tiểu tử ngươi không cần mạng nữa sao, cái dò rách nát đó của ngươi còn có thể ra sông đánh cá sao, đừng có đem mình ta làm thức ăn cho cá.”

Đinh Tráng sớm đã đỏ con mắt, gầm lên: “Không ra sông lấy đâu ra tiền để mua thuốc cho nương.” Trong thanh âm của hán tử lớn như vậy rồi còn mang theo tiếng nấc.

“Chúng ta là huynh đệ phải không? Là huynh đệ thì ngươi liền dùng thuyền của Vương Tam Hổ ta đi.” Vương Tam Hổ gầm ngược lại.

Trên thực tế Đinh Tráng đương nhiên không có khả năng lập tức liền dùng thuyền của Vương Tam Hổ ra sông, một nhà năm nhân khẩu của Vương gia toàn bộ đều dựa vào chiếc thuyền đó để kiếm cơm, cho nên Đinh Tráng chỉ có thể sau khi trời tối dùng thuyền của Vương Tam Hổ đánh cá, đánh cá trong đêm tuy rằng khó khăn, nhưng vẫn an toàn hơn là dùng chiếc thuyền nhỏ của Đinh Tráng, khi trời sáng Đinh Tráng sẽ ở bên bờ sông đợi người cần qua dò, liên tục ba ngày, ngay cả cái mộng cũng không đợi được. Đây cũng khó trách, mới đầu năm mới, ai ai cũng đều ở trong nhà đoàn viên, có ai lại ra ngoài làm việc, càng huống hồ bến dò Phong Lâm vốn dĩ đã ít người lui tới.

Đinh Tráng từ sớm đã co mình trong chiếc thuyền nhỏ, mùa đông không phải là mùa lý tưởng để đánh cá,

tuy rằng dùng thuyền của Vương Tam Hổ, nhưng số cá đánh được cũng không nhiều gì, trong lòng y lại khản trương, cũng chỉ có thể ôm tay ngồi chờ ở trong chiếc thuyền căn bản không thể chắn gió. Vương Tam Hổ nói một câu: Người nếu có gì không may xảy ra, nương người làm sao đây? Câu nói đó giống như lời bùa chú bao lấy Đinh Tráng, khiến y không dám dùng chiếc dờ rách đó đi mạo hiểm.

Hôm nay buổi sáng thời tiết không tồi, Đinh Tráng trước tiên ngồi ở đầu thuyền câu cá, không bao lâu thì liền ngủ gật, mấy ngày nay y gần như không có nghỉ ngơi gì hết, cho dù là người sắt cũng không chịu nổi, còn chưa đến giờ Ngọ, thời tiết lại đột nhiên thay đổi, hàn phong từng trận thổi qua từng trận, khiến cho Đinh Tráng trên người chỉ mặc một chiếc áo bông mỏng manh bị thổi đông lạnh mà tỉnh lại, vội vàng lên bờ, chạy dọc ven bờ sông, thuận tay nhặt lấy một ít củi khô, chất thành đống nhỏ ở đuôi thuyền, trong khoang thuyền có một lò thiết nhỏ, Đinh Tráng nhóm lửa lên, sau đó đẩy cửa lò cẩn thận, để tránh tàn lửa văng ra ngoài, sau đó mượn nhiệt độ của lò thiết sưởi ấm, cần câu vẫn đặt cố định ở đầu thuyền, lực chú ý của Đinh Tráng cuối cùng cũng đặt lên cần câu, cho đến khi trời gần tối, tuy rằng không có ai đến qua sông, nhưng lại khiến cho Đinh Tráng gặp vận may mà câu được hai con cá trích, loại cá này mùi vị không ngon không đáng bao nhiêu, nhưng có thể hầm canh cá cho nương bồi bổ một chút.

Đinh Tráng cuối đầu dùng dây bện bằng cỏ xâu hai con cá lại với nhau, đột nhiên cảm giác ở trên cổ phát lạnh, bất giác ngẩng đầu lên, phát hiện trên trời lại bắt đầu có tuyết rơi, Đinh Tráng vội vàng đứng dậy, đang muốn hạ thuyền, đột nhiên trước mắt hoa đi, nhìn thấy bên bờ có một người xuất hiện từ không trung, trong hàn phong rét buốt, người này chỉ mặc một thân bạch y đơn lẻ, vạt áo bay bay, trên chiếc giày không vướng một hạt bụi, nhưng lại có khoảng cách hơn một thốn với mặt đất (thốn: đơn vị đo, cỡ một tấc), lại nhìn lên mặt của người đó, so với y phức còn muốn trắng hơn mấy phần, khiến cho gương mặt Đinh Tráng cũng có chút tái đi. Ban ngày ban mặt... không, đã gần tối rồi, chẳng lẽ là gặp quỷ.

Tô Hàn Giang nhướng mày nhìn chiếc dờ nhỏ cũ kỹ và người thuyền phụ bộ mặt kinh hoảng trước mắt, mở miệng nói: “Gia muốn thuê thuyền.”

Nói, nói chuyện rồi! Đinh Tráng tai nghe thấy âm thanh này lay động nhẹ lướt trong gió, nhưng lại không giống như từ trong miệng phát ra, không khỏi hoảng hốt, thân thể cứng ngắc co chân mà chạy.

Một viên đá xé không trung bay tới, đánh vào chân của Đinh Tráng, thân thể cao gầy lập tức nặng nề ngã xuống đất, không dễ dàng gì trèo dậy được, vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy người bạch y đó lại đứng ngay trước mặt.

“Người chạy cái gì?”

“Quý gia gia, ngài thương xót dùm, tha cho tiểu nhân đi, trong nhà tiểu nhân còn có mẹ già, ngài tha cho tiểu nhân đi, tha cho tiểu nhân...” Đinh Tráng quỳ xuống liên tục dập đầu, người trưởng thành ở bên bờ sông đều có nghe qua về truyền thuyết của giang quỷ (quỷ sông), giang quỷ là người chết chìm ở dưới sông, mỗi khi đến ngày trăng tròn đều sẽ quanh quẩn ở bên bờ sông, tìm kiếm quỷ chết thay. Lúc này tuy không phải là đêm trăng tròn, nhưng bạch y nhân này chân không chạm đất, thanh âm mơ hồ, là đúng y hệt như giang quỷ trong truyền thuyết.

Bốp!

Đinh Tráng còn chưa nói xong, trên mặt đã bị đánh một bạt tai, lại rõ ràng không nhìn thấy bạch y nhân động thủ, đây càng khiến y kiên định tin tưởng bản thân đã gặp phải giang quỷ, đầu càng cố sức dập.

“Gia muốn thuê thuyền ra sông.”

Nương theo tiếng nói, một thối bạc nguyên bảo sáng chói rơi trước mặt Đinh Tráng, Đinh Tráng kinh ngạc, cầm lấy khối bạc nguyên bảo đó lên cẩn thận mấy cái, cuối cùng xác định đây không phải là làm bằng giấy.

“Quý, quý gia gia, đây, đây là cho tiểu nhân?”

Bốp! Lại một bạt tai.

“Gia không phải quỷ.” Thanh âm vẫn mơ hồ như trước, lại càng lạnh hơn so với tuyết.

“Vâng vâng vâng vâng, gia đợi chút, tiểu nhân đem ngân lượng đưa về nhà rồi trở lại.” Đinh Tráng cầm được ngân lượng thì vui như phát cuồng, cũng không còn quan tâm người đó rốt cuộc có phải là quỷ không, chỉ

cần cuối cùng có tiền thì có thể mua thuốc cho nương rồi.

“Không được.”

Tô Hàn Giang thân ảnh lắc một cái, người đã đứng ở đầu thuyền.

Đinh Tráng đứng tại chỗ ngây ngốc mới từ trong sự cuồng hỉ khi thấy ngân lượng tỉnh táo lại, lắp ba lắp bắp: “Gia, ngài xem sắc trời đã tối, trên sông lại có gió lớn, chiếc thuyền cũ của tiểu nhân không được ẩm áp, lại không chống đỡ được gió bão, ngài muốn qua sông, không bằng đợi thời tiết tốt hơn...”

Lại một viên đá xé không trung bay đến, đánh trúng trên miệng của Đinh Tráng, khoe miệng lập tức rỉ ra tơ máu, y cả đời này đều chưa từng bị ai đánh qua mấy cái, hôm nay lập tức liền bị đập cho vài lần, viên đá rơi trên mặt đất lăn mấy vòng, lúc này mới nhìn rõ được nào có phải là viên đá, rõ ràng lại là một khối bạc nguyên bảo. Đinh Tráng nhặt bạc nguyên bảo lên, hai khối bạc nguyên bảo trong tay chói đến lóa mắt, y biết hôm nay con giang quỷ này đã tìm mình chết thay chắc rồi, chạy cũng không chạy được, hai khối ngân lượng này đủ cho nương sống hết phần đời còn lại, y chính là có chết cũng đáng.

Nhận mệnh y khập khiễng từng bước đi lên thuyền, đem ngân lượng cất kỹ trong thuyền, dù sao y chết thay nó rồi, chiếc thuyền nhỏ này không chết, ngư dân gần đây đều biết chiếc thuyền nhỏ này của Đinh gia, nhìn thấy chiếc thuyền trôi dạt trên sông, chắc chắn giúp y kéo nó về giao lại cho Đinh gia lão mẫu.

Cởi bỏ dây thừng, chiếc thuyền liền thuận theo dòng nước sông phiêu đảng mà chạy đi, tuy rằng đã có lòng chết chắc, nhưng Đinh Tráng vẫn sợ hãi mà co ro tại đuôi thuyền, ánh mắt thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn con giang quỷ một cái, phán đoán con giang quỷ này khi nào thì muốn mạng của mình.

Lại nghĩ đến nương sẽ không còn được thấy mình trở về nữa, sợ không biết có bao nhiêu đau lòng, đây là kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, nương còn không khổ chết sao, nghĩ thế Đinh Tráng liền bất giác bị thương cùng cực, trong lòng khó chịu cực điểm.

Không biết qua bao lâu, sắc trời tối đen, trận tuyết càng lúc càng lớn, gió sông cũng càng thổi càng mạnh, chiếc thuyền nhỏ chòng chênh trong dòng nước, có mấy lần đã xém chút nữa thì lật rồi, nhưng lại trong nguy hiểm bình ổn trở lại, từ trong ngọn sóng đi qua, Đinh Tráng vô cùng sợ hãi nhưng mấy lần cũng không chết được, bất giác cũng kinh ngạc, nhúu nhìn con giang quỷ vài cái, trong sắc trời mờ hồ nhìn thấy con giang quỷ khoanh tay đứng ở đầu thuyền, chiếc thuyền dù chòng chênh không ngừng, nhưng thân ảnh của con giang quỷ lại vững như bàn thạch.

Qua nửa đêm, thời tiết lạnh đến cực điểm, Đinh Tráng cuối cùng không chịu nổi, chui vào trong khoang thuyền đốt lò hỏa lên một lần nữa, đuôi thuyền còn có hơn một nửa củi chưa dùng, Đinh Tráng dựa vào lò sưởi ấm, bất tri bất giác dần dần ngủ mất.

Mấy ngày không nghỉ ngơi tốt, Đinh Tráng lần này ngủ rất sâu, cho đến khi bị một âm thanh cực lớn kinh động tỉnh lại, khi tỉnh lại còn hoang mang không phân biệt rõ ràng được đông tây nam bắc, từ trong khoang thuyền thò đầu ra, liền bị một mảng huyết tinh trước mắt dọa cho kinh sợ đến mức tưởng rằng bản thân đã đến tula địa ngục, khoe mắt có một mặt bạch sắc lướt qua, mới đột nhiên nhớ tới bản thân là bị con giang quỷ mang đến đây. Trên mặt sông phủ lên màu đỏ của huyết tinh, đoạn cốt tàn thây (tay chân mảnh thịt của xác chết) chìm chìm nổi nổi trên mặt nước, không thể đếm rõ được là có bao nhiêu. Trên trời vẫn tuôn tuyết trắng xóa như lông ngỗng, nhưng gió thì đã nhỏ đi rất nhiều, chiếc thuyền nhỏ không biết từ lúc nào bị mười chiếc thuyền lớn bao vây ở giữa sông, trên những chiếc thuyền lớn đó đều là những đại hán vạm vỡ tay cầm đao kiếm, hô to không ngừng bổ nhào về một mặt bạch ảnh ở trên khoảng không giữa sông. Bạch ảnh ở không trung giữa sông như ma quỷ bay sang đông lượn sang tây, thỉnh thoảng sẽ có một đạo hàn quang thoáng hiện ra trên người của bạch ảnh, mỗi lần hàn quang thoáng hiện, thì liền có một mảng huyết vũ từ trong không trung tuôn xuống, theo đó còn rơi xuống hai nửa mảnh thân thể.

“Ác, ác, ác, ác quỷ...”

Đinh Tráng bị dọa ngốc đi, run lấy bầy càng co càng chặt, nếu như y hơi có chút kiến thức thông thường, tự nhiên sẽ biết cảnh tượng này nên gọi là giang hồ thù sát, nhưng Đinh Tráng chẳng qua là một người bình thường, nhiều nhất chẳng qua là giết cá, ngay cả giết heo y còn chưa thấy qua, huống hồ là giết người, còn không phải là giết từng người từng người, mà là giết từng mảnh từng mảnh.

Tô Hàn Giang liếc một cái nhìn đến Đinh Tráng, thấy tên đầu óc ngu xuẩn đó từ trong khoang thuyền thò ra rồi lại co về, hắn mới nhớ tới trong chiếc thuyền nhỏ còn có người này, thanh âm của Đinh Tráng mặc dù rất thấp, nhưng không thể lọt khỏi tai của hắn, nghe tên xuẩn ngốc đó đã thẳng cấp cho hắn từ quỹ lên thành ác quỷ, bất giác khóe môi lạnh lùng cười lên, trong lúc quay người hữu ý lại như vô ý mà tạo ra một mảnh huyết vũ càng lớn.

“Hàn Giang công tử, kiểm tảo Hàn Giang, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Một chiếc thuyền lá con đột nhiên rẽ nước lao đến, xuyên qua kẽ hở giữa mười chiếc thuyền lớn, dừng lại ở trước mặt chiếc thuyền cũ nát của Đinh Tráng. Đây là thuyền nhỏ, nhưng chỉ cần nhìn ngoại hình thì đã là một trời một đất, không đáng so sánh, trên đầu thuyền vừa đến đó cũng có một công tử bạch y đang đứng, phong thần tuấn lãng, phiêu dật như tiên. Nhân vật như vậy xuất hiện ở trong cảnh tượng huyết tinh tula này, hoàn toàn không hòa nhập, Đinh Tráng ở trong khoang thuyền đang nhìn hắn, xem chút đã đại ra.

Theo sự xuất hiện của công tử bạch y, những đại hán đang lao đến Tô Hàn Giang đều lùi trở lại trên thuyền, Tô Hàn Giang từ trong không trung chậm rãi phiêu lượn đáp lại trên mặt thuyền, lập tức ngăn cản mục quang của Đinh Tráng, Đinh Tráng run rẩy, không thể tự chủ lại co co thêm.

“Phùng Đạo Ngọc, người đuổi theo ta tám tháng, bất cứ thủ đoạn không dám nhìn người nào cũng đều sử ra hết rồi, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Tô Hàn Giang lạnh lẽo nói.

Phùng Đạo Ngọc thần nhiên cười, nói: “Tô huynh lời này sai rồi, tiểu đệ nào có thủ đoạn nào không dám nhìn người chứ, từ ngày đó một lần gặp gỡ tại Tụ Anh lâu, tiểu đệ đối với Tô huynh nhất kiến như cố (vừa gặp mà như đã quen từ lâu), chỉ là Tô huynh tính tình lãnh đạm, luôn che giấu gương mặt không để lộ ra cho ai thấy, tiểu đệ lòng thương tiếc Tô huynh, mới nghĩ muốn cho Tô huynh gặp gỡ nhiều người hơn mà thôi.” Lời ngụ ý rất rõ, ngược lại kẻ không dám nhìn người là Tô Hàn Giang.

“Thì ra người vẫn muốn lột mặt nạ của ta ra, hừ, Phùng Đạo Ngọc, người có bản lĩnh này sao?” Tô Hàn Giang cười lạnh, tay để ở thắt lưng vừa ấn, lập tức hàn quang lóe lên, một thanh nhuyễn kiếm xuất hiện ở trong tay.

Mặt nạ? Đinh Tráng ở trong khoang thuyền nghe thấy rất rõ ràng, trong bụng âm thầm nói nhỏ, lẽ nào bộ mặt trắng quá mức kia không phải là mặt quỷ?

“Ai, tiểu đệ vốn nghĩ muốn cùng Tô huynh lấy tình tương giao, nhưng mà Tô huynh lại không chịu nhận tình, nếu đã như thế, tiểu đệ cũng chỉ còn cách tiếp Tô huynh vài chiêu, xem thử cuối cùng là Xuân Băng nhuyễn kiếm của Tô huynh lợi hại, hay là Nhu Ti tiên (roi) của tiểu đệ lợi hại hơn.”

Lời vừa nói xong, hai đạo bạch ảnh liền đồng thời nhảy lên giữa không trung, hàn quang, thanh ảnh, xoay đến khiến người khác mắt hoa hỗn loạn.

Mống như Xuân Băng, dai tựa Nhu Ti, đục biết Thiên Đạo, trước tạm Vắn Tâm.

Bốn câu nói này, là chỉ bốn loại thần binh (binh khí) đỉnh cao trên giang hồ, Xuân Băng nhuyễn kiếm, Nhu Ti tiên, Thiên Đạo đao, Vắn Tâm xích (dây xích), đồng thời cũng là chỉ bốn người, Hàn Giang công tử Tô Hàn Giang, Đạo Ngọc công tử Phùng Đạo Ngọc, Thiên Thủy công tử Lý Thiên Thủy, Song Tuyết công tử Tán Song Tuyết, bốn loại thần binh này chính là nằm trong tay của bốn người này.

Vốn dĩ bốn người này không hề quen biết lẫn nhau, chưa từng qua lại, cũng không hề thù oán, nhưng hơn tám tháng trước, trên giang hồ đột nhiên nổi lên một lời đồn, nói là Xuân Băng nhuyễn kiếm của Hàn Giang công tử không chỉ lợi hại hơn Nhu Ti tiên của Đạo Ngọc công tử, mà ngay cả dung mạo cũng hơn Đạo Ngọc công tử một bậc, mà Đạo Ngọc công tử này lại luôn tự xưng là thần tiên trong đám phàm nhân, cho rằng thiên hạ nam nhi không có ai có được một nửa thanh tú của mình, càng không phục chuyện Nhu Ti tiên bị Xuân Băng nhuyễn kiếm vượt qua, thế là ở Tụ Anh lâu muốn chặn đường Tô Hàn Giang, nghĩ muốn trước tiên xem thử dung mạo của Hàn Giang công tử, rồi mới cùng Hàn Giang công tử phân thua cao thấp. Ai biết được ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cư nhiên là một bộ mặt so với quỷ còn trắng hơn ba phần, khi nhìn lại lần thứ hai, liền biết đó là mặt nạ, Phùng Đạo Ngọc liền đối với chân diện thật của Tô Hàn Giang nảy sinh hiếu kỳ, bèn vùng Nhu Ti tiên muốn đánh rút mặt nạ của Tô Hàn Giang, ai biết mị ảnh thân pháp của Tô Hàn Giang thật sự cao cường, không những tránh được, ngược lại còn dùng Xuân Băng nhuyễn kiếm cắt đứt một mảnh tay áo của Phùng Đạo Ngọc. Vốn dĩ lời đồn trên giang hồ chỉ là lời đồn, ai ai cũng đều nói

cho vui, lại không có mấy người xem chuyện đó là thật, nhưng một màn này ở Tụ Anh lâu, ngược lại chứng thật cho một nửa lời đồn.

Phùng Đạo Ngọc lần đó thật sự tức điên lên, ngay lúc đó hắn chẳng qua là gấp rút muốn nhìn thấy chân diện của Tô Hàn Giang, lại thêm hắn đã đánh giá thấp mị ảnh thân pháp của Tô Hàn Giang, mới nhất thời sơ sót, thế là hắn lợi dụng nhân thủ trong tay, một đường sử dụng hết thủ đoạn không chính đáng đối với Tô Hàn Giang. Nhưng lại không phải thật sự muốn hại Tô Hàn Giang, mà là muốn chọc giận Tô Hàn Giang, bức Tô Hàn Giang phải công khai đấu một cuộc với hắn, lại không ngờ được Tô Hàn Giang không xuất thủ thì thôi, mà một khi xuất thủ thì lại không chút lưu tình như thế, khiến bang chúng của Giang Kinh bang sát thương vô số, Phùng Đạo Ngọc khi vội vã đuổi đến thì đã trễ rồi, chuyện này căn bản là không thể giải quyết tốt được nữa. Trong lòng Phùng Đạo Ngọc thầm hận, nhưng có khổ cũng nói không ra, chỉ còn cách dùng lời dă kích Tô Hàn Giang.

Đinh Tráng tỏ trong khoang thuyền lúc đầu còn không dám nhìn, nhưng những đại hán xung quanh mười chiếc thuyền lớn từng người đều như xé cuống họng gào lên bài hào tử (bài ca truyền thống), lại còn có người gõ trống theo nhịp, để trợ uy cho Phùng Đạo Ngọc, tiếng trống hào tử này hùng tráng dâng trào, Đinh Tráng tuy ngay cả một con heo cũng chưa từng giết qua, nhưng rốt cuộc cũng là một hán tử, bị tiếng trống kích thích, cuối cùng không chịu được thò đầu ra ngoài.

Nhìn thấy hai đạo bạch ảnh trên chiếc thuyền nhỏ bay qua bay lại, thỉnh thoảng còn có hàn quang thanh ảnh bắn ra, Đinh Tráng là một ngu dân bình thường, nào có thể nhìn ra được môn đạo, ngay cả bạch ảnh nào là tên ác quỷ, bạch ảnh nào là vị thần tiên công tử kia cũng không thể phân biệt, chỉ cảm thấy tình cảnh tuyệt vời đầy trời này thật sự là cực kỳ đẹp mắt.

Mất thấy cuộc kịch chiến của hai vị công tử càng lúc càng mãnh liệt, lại sắp tới một khắc phân định thắng thua, mặt sông đột nhiên ồm một tiếng, một đạo hắc ảnh phá sóng chui ra, đánh một chưởng về phía hai đạo bạch ảnh, Tô Hàn Giang và Phùng Đạo Ngọc đồng thời phát giác nguy hiểm, nhưng đã không kịp thu chiêu, đều tự cứng mình chịu một chưởng, sau đó đồng thời phản kích về hướng hắc ảnh. Hắc ảnh một kích đắc thủ, lập tức lại ẩn mình dưới lòng sông, bọt nước vừa nổi thì đã vô ảnh vô tung.

Tô Hàn Giang và Phùng Đạo Ngọc đồng thời hạ xuống tiểu thuyền của mình, Phùng Đạo Ngọc thân thể hơi lay, thổ ra một ngụm huyết, mà Tô Hàn Giang lại dưới chân hơi nhún một chút, chiếc thuyền nhỏ liền giống như một mũi tên vượt qua ngay cạnh chiếc thuyền của Phùng Đạo Ngọc. Đinh Tráng ở trong khoang thuyền không kịp đề phòng, ngã về phía sau, đầu nặng nề va vào sàn thuyền, nhất thời mất nổ đom đóm, đợi khi phản ứng lại, chiếc thuyền đã chạy xa được mười trượng, mắt thấy thuyền lớn phía sau quay đầu âm âm đuổi theo, lại vẫn bị chiếc thuyền nhỏ bỏ ngày càng xa, Đinh Tráng cuối cùng ý thức được đại sự không tốt, trèo dậy chuẩn bị nhảy xuống sông. Tô Hàn Giang phát giác được sự di động ở sau lưng, lạnh hừ một tiếng, đầu cũng không quay lại đuổi ngón tay một chút, Đinh Tráng “bình” một tiếng ngã trên thuyền không còn động đậy gì được.

Chiếc thuyền trên mặt sông lướt nhanh trọn một ngày, cho đến khi tuyết ngừng trời tối, Tô Hàn Giang mới tấp chiếc thuyền vào trong một đám cỏ lau, một cước đá Đinh Tráng vẫn không thể động đậy lăn xuống cuối thuyền, bản thân thì ở trong khoang thuyền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận công điều tức.

Nội lực trong thân thể vận chuyển ba lần, cũng coi như là thông thuận, xem ra một chưởng đó của hắc ảnh không tạo được bao nhiêu ảnh hưởng, mà một chiêu liễu mạng cuối cùng với Phùng Đạo Ngọc, tuy rằng không có kịp thu chiêu, nhưng nội lực hai bên đều đã thu lại hơn nửa, cũng không tạo nên ảnh hưởng gì cho đối phương, Phùng Đạo Ngọc thổ một ngụm huyết, xem ra là bị hắc ảnh đánh bị thương rồi. Chỉ là lướt chạy trên con sông một ngày, Tô Hàn Giang cảm thấy có chút kiệt sức, ở trong đám cỏ lau này cũng coi như là an toàn, vì thế tiếp tục vận công hồi phục.

Nội lực vận chuyển chín chín tám mươi một vòng lớn, công thành viên mãn, Tô Hàn Giang khí trầm đan điền, đang chuẩn bị đứng lên, đột nhiên thân thể chấn động, cảm thấy được có một cỗ nội lực tà đàm từ đan điền xông lên, hơn nữa còn xông thẳng vào tâm mạch.

Loạn tình quyết.

Từ này thoảng qua trong não của Tô Hàn Giang, nhất thời sắc mặt đại biến, đưa tay nhanh chóng phong trụ tâm mạch của mình, rồi liền ngồi xuống vận công lần nữa, nhưng đã trễ một bước, cũng chỉ ngăn chặn

được tám chín phần mười loạn tình quyết, còn lại một hai phần mười nội lực loạn tình quyết đã xâm nhập vào tâm mạch, trên mặt của Tô Hàn Giang lập tức dâng lên một mạt đỏ dị thường, chỉ là vì đang mang mạt nạ nên không thể nhìn ra, nhưng hơi thở của hắn lại rõ ràng có phần gấp gáp lên.

Đạo hắc ảnh đó cứ nhiên lại dùng đến loạn tình quyết, người khác trúng phải loạn tình quyết, nhiều lắm chính là bị chút nội thương, nhưng Tô Hàn Giang luyện tập lại là bằng tâm quyết, điều không thể chịu được nhất chính là loạn tình, loạn tình quyết này đối với người luyện tập bằng tâm quyết mà nói không thể nghi ngờ chính là xuân dược mãnh liệt nhất trên thế gian, hơn nữa nội lực loạn tình quyết một khi không tan đi, thì sẽ liên tục phát tình không dứt, cho đến khi tinh tấn nhân vong. May mà Tô Hàn Giang đã phong trụ được tám chín phần mười loạn tình quyết, lại vận công đưa tám chín phần loạn tình quyết đó ép xuống trong đan điền, nhưng một hai phần loạn tình quyết đã xâm nhập vào tâm mạch đó, hắn lại không còn khí lực để khống chế, tình dục bốc lên trong nội thể khiến cho khí lực của hắn càng lúc càng hỗn loạn, hắn đứng lên muốn nhảy ra khỏi thuyền, nhưng khí lực trong nội thể bị loạn tình quyết quấy nhiễu gần hết, khiến hắn xém chút nữa đã ngã xuống sông.

Đáng chết! Tứ phía không người, chỉ có một tên ngu xuẩn đang nằm trên thuyền kia thôi, thật ra ngay từ đầu Tô Hàn Giang chỉ muốn dùng ngân lượng để thuê chiếc thuyền này, lại bị Đinh Tráng xem thành giang quý, Tô Hàn Giang vì vậy liền mang y theo lên thuyền, chỉ tính dọa y mà thôi, đợi khi lên bờ, thì liền để cho tên ngu xuẩn này tự chèo thuyền trở về, ai biết sẽ xảy ra chuyện này. Nhưng thà để cho dục hỏa đốt người, hắn cũng tuyệt đối không muốn dùng tên xuẩn ngốc này đến để giải quyết, đặc biệt tên xuẩn ngốc này còn là một nam nhân.

Nghiến răng, Tô Hàn Giang múc một gáo nước rưới từ đỉnh đầu xuống, cảm giác dục hỏa vừa rồi có giảm một chút, chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng rên rỉ rất nhỏ, giống như bị điểm hỏa, lập tức khiến chút lý trí còn sót lại của Tô Hàn Giang cháy rụi sạch sẽ. Quay người túm lấy chân của Đinh Tráng, dùng lực tha y từ đuôi thuyền đi vào trong khoang, hai tay phân ra, roạt một tiếng xé y phục của nam nhân này làm hai nửa, lộ ra một mảng da thịt màu đồng cổ.

Đinh Tráng nếu như biết được một tiếng rên rỉ của y sẽ mang đến cho y một trận đại nạn khó thể hé răng, thì đánh chết y cũng không phát ra một tiếng. Y chẳng qua chỉ là một ngư dân bình thường, bị người điểm huyết đạo cả một ngày không thể cử động, huyết khí không thông, tứ chi lạnh cứng, lại thêm một ngày không ăn uống, đói khát khó nhịn, vừa lạnh vừa đói, nhưng lại không dám kêu tên ác quỷ đó, chỉ có thể áp chế mà rên rỉ một tiếng nhỏ. Sau đó y liền cảm thấy mắt cá chân bị nắm chặt, rồi cả người bị kéo vào trong khoang thuyền.

Vừa nhìn thấy gương mặt so với quỷ còn trắng hơn ba phần đó, Đinh Tráng lập tức bị dọa đến nhắm chặt mắt, sau đó nghe thấy âm thanh y phục bị xé rách cũng không dám mở mắt, chỉ nghĩ tên ác quỷ này muốn ăn người rồi. Nói cái gì y cũng không dám nhìn đến bộ dáng bản thân bị ăn mất, hai mắt nhắm càng chặt hơn, rồi ngay cả quần cũng bị xé, hai chân bị mãnh liệt đè đến trước ngực cũng không có phát giác. Sau đó ở khổ gian liền có một cổ đau đớn cực đại như thân thể bị xé ra dâng kín thần kinh của y, liền mở miệng ra hét lên một tiếng thảm thiết, đôi mắt cũng đồng thời mở to ra, trong đường nhìn mơ mơ hồ hồ vẫn là gương mặt so với quỷ còn trắng hơn ba phần đó.

Cái gì tiền hí (chuẩn bị trước khi làm), cái gì vuốt ve, hiện tại Tô Hàn Giang căn bản không có thời gian để nghĩ đến, loạn tình quyết không chỉ đốt mờ đi lý trí của hắn, còn khiến cho chỗ đó của hắn trương đến không thể to hơn được nữa, cấp thiết cần được giải quyết khiến hắn sau khi xé quần của Đinh Tráng, liền cấp bách không kịp chờ đợi mà đâm vào. Chỗ đó nào có phải là dùng để cho nơi đó của nam nhân đâm vào, nên chặt đến gần như ngay cả một ngón tay cũng không thể chui vào được, Tô Hàn Giang như vậy ngạnh đi vào, không chỉ khiến cho Đinh Tráng bị hắn làm đau chết, mà bản thân hắn cũng bị kẹp chặt đến phát đau, dừng một chút, cảm giác có một cổ dịch thể ấm nóng tràn ra, cũng không biết đó là máu chảy ra, chỉ cảm thấy có thể động, liền điên cuồng mà bắt đầu trừu sáp.

Đinh Tráng đáng thương từ tiếng kêu thảm đầu tiên ra, thì không còn có thể phát ra một âm thanh hoàn chỉnh nào, trước khi lịm đi trong não vẫn còn thấy bộ dáng tên ác quỷ thở dốc thô trọng, sau đó hôn mê lại bị đau đớn đánh tỉnh, sau khi tỉnh lại đau cùng cực mà hôn mê, cũng không biết hôn hôn tỉnh tỉnh mấy lần, cuối cùng cảm thấy vật trừu động ở giữa hai mông dần dần chậm lại, muốn kết thúc rồi sao? Trong não mơ hồ truyền đến một ý niệm này, lại đột nhiên bị đâm vào thật mạnh, lần này, Đinh Tráng hừ đều không thể

hừ nổi một tiếng đã hôn mê, một thời gian rất lâu cũng không có tỉnh lại.

Đến cuối cùng, Đinh Tráng vẫn bị đông lạnh mà tỉnh, mở mắt ra trước tiên nhìn thấy cư nhiên là vầng thái dương xa xa chiếu rọi, tuyết lúc nào thì ngừng rơi rồi? Thái dương lúc nào thì mọc?

Thật lạnh. Đinh Tráng co ro một chút, mới động này liền phát giác toàn thân đều đau đớn vô cùng, đặc biệt là cơn đau ở hạ thân, giống như bị khoan một lỗ, đau đến Đinh Tráng híp mắt lại. Trước mắt đột nhiên thoáng qua gương mặt so với quỷ còn trắng hơn ba phần, chuyển phát sinh trước khi hôn mê dâng đầy trong đầu, Đinh Tráng lập tức sợ hãi đến toàn thân co rút, lần này lại càng đụng đến chỗ đau, bắt giác “a” một tiếng, mới phát hiện ngay cả âm thanh của bản thân cũng đều khàn đi. Hai con mắt chuyển nhìn xung quanh, không nhìn thấy bóng dáng của ác quỷ, lúc này mới dần bớt hoảng sợ, nằm ở trên thuyền thở dốc.

Đinh Tráng nằm đó một lúc, thử hoạt động tay chân, tứ chi đều tê dại hết, trên người cũng không có khí lực, không dễ dàng gì mới nhấc được tay lên, đau đớn trên người càng thêm lợi hại, nhưng y thật sự lạnh đến không chịu nổi rồi, chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn cơn đau khắc cốt này, vừa hít thở vừa dùng tay chống lên sàn thuyền mà chậm rãi ngồi dậy, liếc mắt một cái nhìn thấy trên sàn gỗ xám xịt là một đám uế vật đỏ đỏ trắng trắng, trong cổ họng chưa sót một tiếng, Đinh Tráng là một nam nhân đã lớn thế này lại cơ hồ muốn gào khóc thật lớn. Đinh Tráng đã hai mươi bảy tuổi, tuy rằng vì trong nhà nghèo khó mà ngay cả một người vợ cũng không thể lấy về, nhưng vẫn hay ở chỗ hoang dã len lén nhìn trộm chó đực hoang và chó cái hoang “đánh nhau”, lại không biết chó đực và chó cái cũng có thể làm chuyện đó.

Đinh Tráng hít thở mấy hơi, cuối cùng ép ý khóc xuống, đã bị người ta xem là nữ nhân mà giày vò một trận, bản thân y không thể lại giống như nữ nhân mà khóc lóc thút thít, nhìn y phục bị xé rách nằm ở bên cạnh tay, nâng cánh tay cứng ngắc cầm lên mặc lại, hoạt động này lại một trận đau đớn, mà y phục rách đến không còn ra hình gì, có kéo cũng kéo không kín, chẳng che được bao nhiêu hàn ý.

Trên đuôi thuyền còn có một chút củi, vốn dĩ đã bị tuyết rơi làm ẩm ướt, Đinh Tráng hôn mê gần một ngày, thái dương chiếu rọi cũng đã làm chúng khô ráo. Nhưng khoảng cách một bước từ trong khoang thuyền đi ra đuôi thuyền, Đinh Tráng tựa hồ đã dùng tận sức lực toàn thân mới lết được đến nơi, cầm củi lửa trong tay, thật vất vả mới điểm được hỏa trong lò thiết, y lập tức dựa vào cạnh bên lò thiết, cảm thụ nhiệt độ ngoài vách lò dần dần làm cho tay chân đông cứng có chút ấm áp.

Người thì ấm rồi, tuy rằng nổi đau đớn toàn thân một chút cũng không giảm, ngược lại càng lúc càng đau rõ rệt hơn, nhưng hành động đã linh hoạt được một chút, xem ra trước đó hành động không thuận, đa phần là vì thân thể bị đông cứng. Toàn thân vô lực, trước mắt lại một trận đen đi, đối đến cực điểm, Đinh Tráng từ trong góc tìm ra được hai con cá trích mà trước đó đã câu được, xẻ bỏ đi nội tạng, những việc này bình thường làm hai ba phát là có thể làm xong, lần này lại không biết làm bao nhiêu lâu mới xong, trong lúc đó Đinh Tráng còn nôn mửa mấy lần, chỉ nôn ra một chút nước chua, nhìn con cá bị mở bụng xẻ gan, y nghĩ đến những thi thể trôi đầy sông đó, nhưng mà dù muốn ới y cũng phải ăn con cá này, nếu không y chắc chắn sẽ chết trên con sông này.

Làm cá xong, y lại mở một lớp ván thuyền ra, từ bên trong lấy ra một nồi thiết và một chiếc chần giường bằng bông vun, may là y sớm đã chuẩn bị tốt, con thuyền này tuy nhỏ, nhưng trên thuyền những gì người ta nên có đều có, trong nồi thiết bắt một chút nước, rồi bỏ cá vào trong, bắt đầu nấu trong nồi, bản thân y thì quần trong tấm chăn ngồi cạnh bên đợi.

Cá nấu xong xuôi, Đinh Tráng vừa định uống một hớp canh, khéo mắt đột nhiên liếc thấy một mặt bạch ảnh xuất hiện ở đầu thuyền, trên mặt nhất thời trắng bệch đi, một chân đá đổ lò thiết. Tàn lửa văng lên màn thuyền, bắt đầu cháy, mà Đinh Tráng lại kinh hoảng vịn phần bờ lặn lết về phía đuôi thuyền, vừa bò ra khỏi khoang thuyền, trước mắt liền hoa đi, bạch ảnh đó lại xuất hiện ở đuôi thuyền, ngăn ngay trước mắt.

“A... ác quỷ, đừng... đừng qua đây... đừng... qua đây...” Đinh Tráng bị dọa cho mê lú, quay người hướng về khoang thuyền đang cháy mà chạy lại.

Tô Hàn Giang lạnh lùng nhìn tên Đinh Tráng kêu quỷ hô quỷ, một tay nắm lấy sau gáy của Đinh Tráng nhấc người y lên, Đinh Tráng tuy rằng nói là lớn lên thân hình cao gầy đơn bạc, nhưng mà trọng lượng cũng không nhẹ, lúc này lại giống như một con gà bị xách lên hai chân lơ lửng trong không trung, y khua tay

múa chân nỗ lực giãy dụa, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay của Tô Hàn Giang, ngược lại còn khiến cho y phục đang miễn cưỡng khoát trên người bị rơi xuống, lộ ra một thân người với làn da màu đồng cổ nhiều năm phơi nắng chịu gió trên sông, tuy rằng thô ráp, nhưng cũng mười phần dẻo dai. Hơn nữa hai điểm đỏ trước ngực lại ngay đúng đập vào trong hai mắt của Tô Hàn Giang, trên đó vẫn còn vết răng rất rõ ràng, nhìn thấy khiến nhân thần Tô Hàn Giang co lại, trên tay bắt giắc lại tăng thêm ba phần lực.

“Buông... buông ra... ác quỷ... buông... buông...” Thanh âm của Đinh Tráng càng lúc càng thấp, gáy bị nắm lấy đã sắp khiến cho y không hít thở được.

“Quý cái gì chứ, gia đây là tha cho người một mạng, nhưng chuyện ngày hôm nay không thể để cho người khác biết, xem ra người cũng không biết viết chữ, gia không phể tay chân người, nhưng sẽ phong bế tiếng nói của người, về sau sẽ làm một người câm.”

Tô Hàn Giang duỗi tay điểm lên trên cổ họng của Đinh Tráng, một cổ nội lực theo đó đi vào, phong kín thanh đới, Đinh Tráng nhất thời không phát ra được một nửa âm thanh. Ngọn lửa trên chiếc thuyền nhỏ càng lúc càng lớn lên, Tô Hàn Giang dưới chân khẽ điểm, liền cứ thế nắm lấy Đinh Tráng một đường từ trong đám lau sậy bay đáp lên bờ.

Tô Hàn Giang người này mặc dù vẫn luôn lãnh tình lãnh tính, nhưng lại cũng không thích giết người, nếu đổi lại là người khác, làm những việc không thể để cho người ta biết như thế sợ đều đã giết người giết khẩu rồi. Nhưng nguyên nhân Tô Hàn Giang không thích giết người lại không giống như những người khác, bất kể thiện ác, hắn muốn giết người chỉ nhìn xem người đó có đủ tư cách để hắn giết hay không, cho nên bình thường hắn không giết người, trừ khi người này thật sự chọc giận đến hắn. Đồng dạng, hắn nếu như muốn kết bằng hữu, cũng nhìn xem người này có đủ tư cách kết giao với hắn hay không, đến hiện tại trước mắt này, còn không có người nào có thể lọt vào trong mắt của hắn cùng hắn kết giao bằng hữu.

Cũng không biết hắn là bản tính vốn thế, hay do luyện tập bằng tâm quyết mà ra, Phùng Đạo Ngọc đó khiêu chiến với hắn trước, hắn cũng chỉ chém đứt một mảnh tay áo của Phùng Đạo Ngọc, Phùng Đạo Ngọc dùng hết mọi thủ đoạn muốn bức hắn công khai đấu một trận, hắn liếc cũng không thèm liếc người ta, mà hưng trí du giang thưởng tuyết của hắn bị người của Giang Kinh bang phá hoại, liền đại khai sát giới, có thể thấy hắn cũng hỉ nộ bất thường, Tô Hàn Giang không giết Đinh Tráng, rõ ràng không phải vì Đinh Tráng làm hắn vui vẻ, mà là người này căn bản không đủ tư cách cho hắn giết.

Phùng Đạo Ngọc mấy tháng này liên tiếp không dứt quấy nhiễu nhiều ít gì cũng mang đến phiền toái cho hắn, kết quả lại bị bức đến bến đò Phong Lâm ở bên bờ Bạch Lăng giang này. Ở đây tuy không phồn hoa, nhưng có một vẻ đẹp tang thương, lại thêm trên trời đang đẹp, bỗng nhiên lại rơi một trận tuyết lớn, lại càng tăng thêm mỹ cảnh thê lương.

Tô Hàn Giang hưng trí dâng lên, liền muốn du giang thưởng tuyết, nhưng lúc đó bên sông chỉ có một chiếc thuyền rách của Đinh Tráng, trong lòng hắn tuy không thoải mái, nhưng không đấu lại được hưng trí của hắn, liền muốn thuê chiếc thuyền rách này. Nào biết được tên Đinh Tráng xuẩn ngốc người này không có kiến thức, không hiểu được khinh công, ngược lại đem hắn coi là giang quỷ, lấy tính tình của Tô Hàn Giang mà nói, lúc đó đã đem cảm giác không vui đối với chiếc thuyền rách này chuyển thành một chút xú ý trên chọc, cũng xem như là một chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Lúc đó loạn tình quyết phát tác, Tô Hàn Giang cứng rắn xâm phạm Đinh Tráng, sau khi trong nội thể Đinh Tráng tiết ra một lần, thần trí của hắn đã tỉnh táo lại, vô cùng cẩn thận khống chế được loạn tình quyết đang loạn xông trong nội thể, từng chút từng chút toàn bộ bức đến bộ phận kia, lại tiết ra thêm một lần, cuối cùng giải quyết hết số phần loạn tình quyết chưa ép được vào đan điền.

Chiếu theo mà nói nếu không có loạn tình quyết tác loạn, chuyện đó cũng nên kết thúc mới đúng, nhưng Tô Hàn Giang nào nghĩ đến được động khẩu chặt hẹp nơi đó của nam tử cư nhiên lại hút hồn người như thế, căn bản chính là muốn ngừng mà không được, ngọn lửa dục vọng một khi dâng lên, đâu có dễ dàng tiêu xuống như vậy.

Bảo trì một chút thanh tỉnh của đầu óc, Tô Hàn Giang một bên vận khởi bằng tâm quyết để đối kháng với dục hỏa, một bên hung hãn trừu sấp trong nội thể của Đinh Tráng, dù sao thì trong đan điền của hắn cũng còn loạn tình quyết, vừa vận công liền chạy ra tác loạn, Tô Hàn Giang vẫn phải phân tâm để áp chế, cũng không biết sau đó lại tiết ra hai lần hay là ba lần, cuối cùng bằng tâm quyết mới chiếm được toàn thắng,

không những dập tắt dục hỏa trong người tđh, mà còn thành công áp chế được loạn tình quyết đang rục rịch muốn động.

Tính cách quá mức kiệt ngạo của Tô Hàn Giang khiến hấn đối với tất cả những thứ bên cạnh đều yêu cầu rất cao, những vật phẩm mà hấn dùng đều phải là hàng quý, nhưng thị phong bên cạnh hấn cũng phải là đẹp mắt vui lòng, Phụng Thê viên mà hấn ở cũng là lâm viên trứ danh ưu mỹ tại Giang Nam, thị tẩm cho hấn cũng là mỹ sắc hiếm thấy trong nhân gian, hiện tại hấn lại cùng một tên xuẩn nhân có quan hệ, khiến hấn thật sự buồn nôn.

Sự tình vừa xong, hấn liền lên bờ tìm chỗ để tắm rửa thay y phục, tiếp đó phát hiện bằng tâm quyết của bản thân nhiều năm rồi không có tinh tiến cư nhiên lại tiến lên một tầng, đây khiến cho Tô Hàn Giang đại hỉ vô cùng. Bằng tâm quyết và những tâm pháp nội công bình thường không giống nhau, lại cực kỳ khó luyện, nhưng mỗi khi tinh tiến một tầng, nội lực liền tăng gấp đôi, Tô Hàn Giang luyện đã hai mươi năm, cũng chẳng qua mới luyện được đến tầng thứ ba mà thôi, nhưng chỉ như thế cũng đã khiến hấn trở thành một trong giang hồ tứ công tử, hiện nay nội lực lại tăng gấp đôi, thì nhìn trong giang hồ giờ sợ là không có mấy ai có thể là đối thủ của hấn nữa.

Tô Hàn Giang lại quay về tìm Đinh Tráng, một là vì Bằng Tâm quyết đột nhiên tinh tiến có chút quan hệ với y, hai là vì Tô Hàn Giang không muốn để cho toàn bộ người trên giang hồ đều biết hấn đã dựng vào xuẩn nhân này, thanh danh gì đó hấn tự nhiên không thêm để ý, trên thế gian này chuyện xấu xa quá nhiều, không thiếu gì chuyện bẩn thỉu, chỉ là không thể để người khác nói nhân quang của hấn quá thấp, ngay cả loại hàng này cũng dựng vào.

2. Chương 2

Lên bờ, một mảng hoang tàn, khoảng chừng phải đi thêm mười dặm mới tới chỗ có hơi người, Tô Hàn Giang đứng ở bên ngoài một hộ gia đình ném Đinh Tráng vào trong, đợi người trong nhà kinh ngạc chạy ra quan sát, hấn mới vụt qua một thối vàng và một thối bạc, thối bạc là cho hộ gia đình đó, thối vàng là cho Đinh Tráng, sau đó vù một tiếng bay đi mất, hộ gia đình đó cả đời chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như thế, mới vừa nổi lên chút lòng tham, đã bị cảnh tượng hấn bay đi dọa mất hết, người bình thường có ai biết được cái gì gọi là khinh công, chỉ cho là quỷ quái, nào dám tham lam tiền tài của quỷ quái, vội vàng ba chân bốn cẳng kéo Đinh Tráng sớm đã hôn mê vào trong nhà.

Hôm nay thời tiết trong trẻo, lão cha Trương gia sớm ra khỏi cửa, đi được hai mươi dặm thì kịp đến họp chợ trên huyện thành một tháng một lần, bán được mười mấy tấm da thú, lại mua một số vật dụng tạp nham và một ít thuốc bổ loại thường, còn hiếm khi kéo thêm mấy tắc vải thô, tiếp đó chạy đến nhà Lý đại hộ gia trong thành tìm nhi tử làm người hầu ở đó nói chuyện vài câu, chỉ là vài chuyện trong nhà, còn hơi lộ ra ý tứ muốn nhờ bà mai hỏi một thê tử cho con, chỉ trong khoảng một, hai tháng, bảo nhi tử cứ yên tâm mà chờ, mới vội vàng trở về nhà, đường xá không dễ đi lắm, đến khi về đến nhà, bên trời đã thấy tối dần rồi.

“Cha Vương nhi, trở về rồi à.” Trương đại nương bỏ thứ đồ trong tay xuống, vội vàng giúp đỡ Trương cha lấy giỏ đồ trên vai xuống, những cái khác cũng không nhìn, chỉ mò lấy tấm vải thô đó lật qua lật lại, trong lòng tính toán dùng tấm vải này cho tên câm trong nhà làm y phục thì cũng còn dư nhiều, phần còn dư lại còn có thể cho oa tử nhà mình làm một chiếc áo, bà không phải là tham lam tiền tài của tên câm đó, khổ người của tên câm lớn, phần vải bố còn lại không thể dùng gì được, bà chẳng qua chỉ là nhặt lại những thứ mà tên câm không dùng đến mà thôi.

“Nương Vương nhi à, đem những thuốc bổ này đi đun đi, cho tên câm bổ dưỡng thân thể.” Hai vị lão nhân cũng có thể uống chút canh thừa, cha Trương trong lòng có hơi cân nhắc, cả đời này cũng chỉ có lúc nương Vương nhi hoài thai Vương nhi là được ném qua mùi vị của thuốc bổ mà thôi, lần đó cũng đã cách đây hai mươi năm rồi.

Trương đại nương không nỡ bỏ tấm vải thô xuống, cầm lấy thuốc bổ đi về chỗ nấu bếp, bên miệng còn lải nhải: “Tên câm đó cũng không biết tạo nên cái nghiệt gì, đắc tội với quỷ quái sơn tinh, đều đã nằm trên giường nửa tháng rồi, vẫn không thể xuống giường.”

“Nương Vương nhi à, đừng nói đến quỷ quái không tốt đâu.”

Lão cha Trương vội vàng hô hoán một tiếng, khiến Trương đại nương sợ đến run rẩy, đưa tay ra tự tát chính mình một cái, vội dầu thổi lửa nấu thuốc, qua một lúc lại thấp giọng nói: ‘Cha Vương nhi à, những thứ này đều là dùng tiền của tên cầm mua được, ông nói..... ông nói... con quý đó... cái đó... có thể sẽ biết không?’

Lão cha Trương run lấy lấy: “Đó, đó, đó cũng đều là mua cho tên cầm thôi, tên cầm không dùng hết, chúng ta chỉ lấy đồ thừa dùng một chút thôi cũng không tính là gì.” Ông lại không nói bản thân cố ý mua nhiều hơn một chút, còn có vài hộp bánh trái, là chuẩn bị làm lễ vật cho nhi tử lấy con dâu dùng, tiền tài quý quái cho chúng ta một phen cũng không dám dùng, cũng chỉ có thể tham lam chút xíu tiện nghi này thôi.

Hai người ở đó an ủi lẫn nhau, trong phòng Đinh Tráng đang giãy dụa muốn xuống giường.

Ngày đó y bị thương rất nghiêm trọng, trên người còn có rất nhiều chỗ bị tổn thương do giá rét, nếu không phải Tô Hàn Giang mang y về chỗ này, y tuyệt đối không lên nổi bờ, cho dù lên được bờ, cũng sẽ chết chắc ở dọc đường. Sau khi hai lão già Trương gia nâng y đem vào trong nhà, chỉ nấu chút nước ấm cho y rửa người, đều cảm thấy được chỗ bị thương của y thật quái dị, xác thực không nghĩ đến cái gì khác, ngay cả được cũng không đắp lên, ai biết được ngày hôm sau y lại phát sốt rất cao, lúc này mới hoảng lên, chạy đến mấy thôn lân cận tìm kiếm đại phu, đại phu đưa mấy gói thuốc nói là dùng để giảm sốt, hai lão hoang mang nấu thuốc rồi cho y uống.

Cũng không biết là thuốc linh, hay là thân thể của y tốt, buổi tối cách ngày sốt cũng lui, chỉ là người vẫn không hề thanh tỉnh, ở trên giường mơ mơ hồ hồ nằm hết bảy, tám ngày, không biết sao lại sốt một trận, sau khi uống thuốc xong thì sốt lui, người cũng thanh tỉnh lại, vết tổn thương do rét lạnh trên người cũng tốt hơn sáu, bảy phần, chỉ là vết thương ở chỗ ẩn mật kia, hai lão trước giờ chưa từng đắp thuốc cho y, nên rất chậm tốt lại. Một trận bệnh này khiến cho khí lực toàn thân của Đinh Tráng như bị rút hết, thân thể yếu đuối không xuống đất nổi, mở miệng lại phát hiện nói không ra tiếng, trong lòng vừa sợ vừa hoảng đến cực điểm, càng nhớ mong đến lão nương đang bị bệnh, cứ như vậy tiếp diễn y càng chậm hồi phục hơn, như vậy lại nằm thêm bảy, tám ngày, mới cảm thấy dần dần hồi phục được chút khí lực, liền thử xuống đất.

Đại khái lại qua hơn nửa tháng, Đinh Tráng cuối cùng cũng đi đường được, thu xếp đồ đạc, khẩu đầu với hai lão Trương, Tô Hàn Giang để lại một thời vàng và một thời bạc, vàng vẫn còn chưa động đến, bạc thì đã dùng một phần, Đinh Tráng chỉ lấy một chút làm lộ phí, phần còn lại đều cho hai lão, hai lão nói thế nào cũng không dám nhận, nói là của quý quái để cho y, nếu người khác lấy nhất định sẽ bị quý quái báo thù.

Đinh Tráng biết bọn họ nói chính là Tô Hàn Giang, nghĩ đến tên ác quỷ đó lại không tìm được phát run, còn thật sự sợ tên ác quỷ đó lại trở về tìm, chỉ đánh lại dập đầu thêm hai cái, rồi cầm bao đồ rời đi.

Thuận theo phương hướng mà lão cha Trương chỉ, Đinh Tráng một đường đi đến huyện thành, liền có chút đầu vầng mắt hoa, bèn dừng lại ăn mì tại một sạp hàng ăn, nghỉ ngơi một chút, tìm đến bến đò ở phía tây huyện thành, y khoa tay múa chân với thuyền gia ở bến đò nửa ngày, người ta vẫn không nhìn ra được là y muốn đi đâu.

Đinh Tráng khẩn trương, xoay xoay một hồi, đột nhiên bắt đầu vẽ trên mặt đất, y không biết chữ, nhưng ở bến đò Phong Lâm có một miếng đá, trên mặt có khắc ba chữ “Đò Phong Lâm”, y đã nhìn từ nhỏ đến lớn, lúc này y cứ như đang nhìn mà vẽ lại, đúng một khuôn một dạng, đáng tiếc nhà thuyền cũng là một người không biết chữ, đối với y liên tục lắc tay.

Đinh Tráng ngộ nhận cho rằng nhà thuyền không muốn đi, móc ra một nửa ngân lượng trên người nhét vào trong tay của nhà thuyền, nhà thuyền vừa nhìn thấy có nhiều tiền như vậy, mắt đều thẳng lên, nhảy chân sáo, rồi kéo ngay một vị bán tiên đoán mệnh từ con đường đối diện bến đò đến, vị bán tiên đó sờ râu không có nhìn đến những chữ ngã nghiêng xiêu vẹo viết trên đất kia, mà là tỉ mỉ cẩn thận quan sát diện tướng của Đinh Tráng, sau đó huyền bí mơ hồ thuật lại một chút. Đại thể là Đinh Tráng vận khí không tốt, mệnh phạm thiên sát, nhẹ thì bệnh nặng triển miên, nặng thì không thể giữ được tính mạng, lại còn liên lụy đến người nhà, Đinh Tráng bị hù đến sững sốt ngây ngẩn, nghĩ nghĩ bản thân từ sau năm rồi không có gặp được chuyện gì tốt, nhà thì bị sụp, lão nương bị đè đến mất đi nửa cái mạng, bản thân thì đụng phải con ác quỷ, bị giày vò, bệnh nặng một trận, rồi còn bị cầm, ngay cả thân đang ở đâu đều không biết rõ, vậy không phải đúng như bán tiên nói sao, vội vàng dập đầu với bán tiên, lại cầm một khối bạc vụn đưa cho ông ấy, bán tiên nhận bạc, tựa như đang tính toán gì mà bấm ngón tay, nói Đinh Tráng trong vòng trăm ngày nên cứu một người vợ, để hỉ khí sung đi tà khí.

Sau đó mới nhìn thử mấy chữ trên đất, liếc nhìn nửa ngày cũng không nói ra được cái gì, thì ra là do chữ này dùng thể cổ triện (là một thể chữ của cách viết thư pháp) để viết, bản tiên không biết, vừa may có một giáo thư tiên sinh đi qua, nhìn một cái liền nói là giống như ba chữ “Đồ Phong Lâm”, nhà thuyền lúc này mới gõ trống, kêu trời một tiếng, nói nơi đó nằm ở ngoài trăm dặm, Đinh Tráng vừa nghe cũng bị dọa nhảy lên, chẳng qua chỉ trong công sức một ngày hai đêm, tên ác quỷ đó thể nhưng đã đem y ra ngoài hơn trăm dặm, nhà thuyền do dự không quyết, cảm thấy đường đi hơi xa, nhưng lại thật sự tiếc nuối mớ tiền đưa đồ nhiều như thế, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, để Đinh Tráng lên thuyền.

Lúc đó sắc trời đã không còn sớm, đường đi xa như thế, nhà thuyền lại cần có nhiều chuẩn bị, vì thế đến ngày thứ hai mới khởi hành, trên thuyền trừ Đinh Tráng, còn có một số hàng hóa, là nhà thuyền nhân có chỗ trống kéo thêm, nói dù sao cũng phải đi một chuyến, chỗ còn trống thì cũng để trống, chất chút hàng hóa cũng có thể kiếm thêm ít tiền.

Ngày đó khi Đinh Tráng đi là ngược dòng, hôm nay thuận dòng trở về, nhưng một ngày thuyền cũng chỉ đi được cỡ chừng mười dặm, lại thêm nhà thuyền còn nhân tiện đưa hàng hóa, vì thế đi mất tròn nửa tháng mới đến được bến Đồ Phong Lâm.

Đinh Tráng vừa lên bờ, liền cong chân chạy về nhà, từ xa nhìn thấy cửa nhà có treo bố vải trắng, sắc mặt nhất thời thay đổi, xông vào trong nhà, vừa nhìn đã thấy lão nương nằm trên mặt đất, Vương Tam Hổ đang cầm một miếng vải bố trắng phủ lên, nghe thấy ở cửa có tiếng chân, vừa quay đầu liền kinh ngạc đứng lên, nói: “Huynh đệ a, người đi chỗ nào vậy, Đinh đại nương... Đinh đại nương... bà...”

Còn chưa nói xong, liền thấy Đinh Tráng lão đảo, đầu ngã ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Vương Tam Hổ lần này bị dọa không nhỏ, vội vàng dìu Đinh Tráng lên giường, mới phát hiện thân thể đang dìu trong tay này nhẹ đi rất nhiều, bình thường Đinh Tráng tuy rằng cũng ốm, nhưng săn chắc, hiện tại vậy mà ốm đến chỉ còn da bọc xương, cũng không biết vị huynh đệ này trong hơn một tháng nay rốt cuộc đã chịu bao nhiêu khổ sở.

Không bao lâu, Đinh Tráng mơ mơ tỉnh lại, lão đảo ngả nghiêng phục đến trên người Đinh đại nương, nước mắt rơi không ngừng, lại không thể phát ra một chút âm thanh nào.

Vương Tam Hổ chỉ cho rằng trong lòng y đau khổ cùng cực, nên khóc không ra tiếng, bất giác cũng ứa nước mắt liên tục khuyên nhủ: “Huynh đệ, người đừng quá đau thương, Đinh đại nương... Đinh đại nương khi ra đi không có thống khổ, chỉ là... chỉ là... luôn gọi tên người... người bình an trở về, Đinh đại nương dưới kia có biết, trong lòng nhất định khoái hoạt... người, người dập đầu nhiều cho Đinh đại nương là được rồi...”

Ngày đó Đinh Tráng đột nhiên mất tích, Vương Tam Hổ đi khắp nơi không tìm thấy y, chỉ có thể lừa Đinh gia lão mẫu rằng Đinh Tráng đã vào trong huyện để kiếm sống, muốn kiếm tìm cho Đinh gia lão mẫu mua thuốc, sau đó tự hấn phải vất vả khổ cực mua thuốc cho Đinh đại nương, một ngày hai ngày còn có thể lừa được, mười ngày tám ngày tiếp đó Đinh gia lão mẫu dần nảy sinh nghi ngờ, Vương Tam Hổ thấy không giấu được nữa, chỉ đành nói thật, vì Đinh Tráng cùng với chiếc thuyền nhỏ đều không thấy, liền nghi ngờ Đinh Tráng khi ra sông bắt cá, sợ là đã xảy ra chuyện.

Đến lúc này Đinh gia lão mẫu liền thần tình hoảng hốt, thuốc cũng uống không trôi, gắng gượng được hai mươi ngày, liền ngay trước một hôm Đinh Tráng trở lại mà trút hơi thở cuối cùng, thật sự là trò đùa của ông trời, không để cho mẫu tử hai người có thể gặp mặt lần cuối cùng.

Đinh Tráng khóc một trận liền không động đậy nữa, Vương Tam Hổ phát hiện không đúng liền lật người y lên xem, thế nhưng lại hôn mê rồi. Vương Tam Hổ sợ y thương tâm quá độ mà tổn hại tâm mạch, liền vội vàng ấn ấn trên người của y mấy cái. Đinh Tráng dần dần tỉnh lại, sau khi y bệnh nặng thân thể suy yếu, không có điều dưỡng tốt liền vội chạy về nhà, lại khóc thêm một trận này khóc cho toàn thân mất hết sức lực, cánh tay run rẩy lấy từ trong bao đồ ra thỏi vàng và một ít bạc vụn còn sót lại, toàn bộ giao cho Vương Tam Hổ, sau đó giẫy dụa gắng gượng dập đầu ba cái với Vương Tam Hổ.

Vương Tam Hổ nhìn thấy ngân lượng, cả người đều ngây đi, thấy Đinh Tráng lại hướng hấn dập đầu, hoảng hốt vội vàng đỡ Đinh Tráng lên ấn xuống giường nói: “Huynh đệ người đây là làm cái gì?”

Đinh Tráng vô lực chỉ chỉ Đinh gia lão mẫu.

“Người là muốn ta giúp người an bài hậu sự cho Đình đại nương phải không? Đây thì đương nhiên không cần phải nói rồi, Đình đại nương từ nhỏ đã đối với ta rất tốt, huynh đệ không giúp người thì giúp ai, còn tiền này, tiền này quá nhiều rồi, thối vàng người cầm lại đi, phần bạc này ta lấy đi mua một cỗ quan tài thật tốt cho Đình đại nương, còn phải mời một đại phu đến xem cho người, huynh đệ người gặp phải tội gì vậy a, đều ốm đến không còn ra hình người nữa rồi.”

Vương Tam Hổ vừa đi, Đình Tráng lại từ trên giường trèo xuống, quỳ trước mặt Đình gia lão mẫu vô thanh rơi lệ.

Con người một khi có tiền thì chuyện gì đều có thể xử lý được, Vương Tam Hổ lại là một người rất tài giỏi, giúp Đình Tráng an bài hậu sự của Đình gia lão mẫu hoàn toàn thỏa đáng, còn để cho nhi tử nữ nhi của mình ở cạnh nói chuyện cùng với Đình Tráng, vì sợ Đình Tráng quá mức đau thương, ba ngày sau Đình gia lão mẫu được đại táng, Đình Tráng lại khóc một trận, rồi trở về nhà nhìn căn nhà trống rỗng mà ngậm ngẩn.

Vương Tam Hổ có lúc đến thăm Đình Tráng, thấy y không động cũng không nói, lò hỏa cũng trống rỗng lạnh lẽo, có lòng kêu Đình Tráng đến nhà mình cùng góp lửa, lại lo lắng y là một người cực hiếu thảo không mấy thuận tiện, chỉ có thể mỗi ngày đều bảo vợ hẩn nấu thêm một phần cơm đưa qua cho y. Vợ của Vương Tam Hổ đưa được hai lần rồi thì không chịu đi nữa, nói là trong nhà Đình Tráng âm khí đến dọa người, Vương Tam Hổ suy nghĩ cứ tiếp tục mãi như vậy cũng không phải là cách tốt, nhân lúc rảnh rỗi lại đến khuyên nhủ Đình Tráng, ai biết khổ nỗi hết tâm can ra nói một trận, Đình Tráng ngay cả một tiếng ứng phó cũng không có.

Vương Tam Hổ cảm thấy phiền não, vỗ lên bàn, nói: “Lời ta nói người đều không có nghe vào có phải không? Người xem người cái dạng này, Đình đại nương dưới cữu tuyền nhìn thấy có phải càng đau lòng không! Người biết người như thế gọi là gì không? Là bất hiếu, người để cho nương người chết rồi còn không thể an tâm về người, là tội bất hiếu lớn nhất trên đời này... người, người... ta nói nhiều như thế, người dù sao cũng phải đáp một tiếng chứ a... được, coi như người nhần tâm, ta không bao giờ thêm quản người nữa, về sau đừng nói chúng ta là huynh đệ gì hết!”

Vương Tam Hổ tức giận vô cùng, quay người muốn đi, lại bị Đình Tráng một tay giơ ra kéo lại, mở to miệng nhưng một chữ cũng không thể thốt ra. Vương Tam Hổ giẫy tay của y ra, xông ra ngoài đi được vài bước, đột nhiên phát giác không đúng, quay đầu lại nắm lấy vai của Đình Tráng hô lớn: “Người, người, giọng nói của người...”

Đình Tráng gật gật đầu, chỉ vào cổ họng của mình lắc lắc tay.

“Người không thể nói chuyện nữa?” Vương Tam Hổ lúc này mới nghĩ đến từ lúc Đình Tráng trở về thì chưa từng phát ra một nửa âm thanh, lúc đầu hẩn còn cho rằng Đình Tráng là quá mức thương tâm không nguyện ý nói chuyện, lại không nghĩ đến là không thể nói chuyện. “Huynh đệ, người rốt cuộc là đã gặp phải tội gì a?” Hẩn tử này cuối cùng cũng chịu không nổi mà ôm Đình Tráng gào lên.

Bất kể nói thế nào, Vương Tam Hổ lần này đi khuyên bảo đã có được hiệu quả, tinh thần của Đình Tráng cuối cùng có chút trấn định lại, ngày hôm sau y mang theo thỏi vàng trong người đi ra ngoài, mua lại một chiếc thuyền đánh cá cũ khác, lại dùng thời gian mấy ngày sửa chữa lại căn nhà tranh, còn mang về cho Vương Tam Hổ một miếng thịt heo lớn và một bao gạo lớn, rồi mua cho nữ nhi nuôi của mình một cái mũ hoa thật đẹp, mua cho nhi tử nuôi một món đồ chơi, lại mua một mảnh vải bố thật dài. Cuối cùng, thì trả tiền lại cho những nhà mà trước đây y đã mượn nợ. Sau đó y cùng Vương Tam Hổ ngày ngày ra sông bắt cá, ngày tháng lại trôi qua giống như trước đây.

Vương Tam Hổ thấy Đình Tráng như thế, trong lòng cũng cao hứng, tiếp đó suy tính nên nói với huynh đệ này cưới một người vợ về thôi, tuy nói Đình Tráng phải thủ hiếu ba năm, nhưng y đều đã hai mươi bảy tuổi rồi, lại thêm ba năm nữa thì sẽ ba mươi, đến lúc đó mới lấy vợ thì có hơi trễ, Vương Tam Hổ suy nghĩ mấy ngày, mới nói với Đình Tráng: “Bất hiếu có ba điều, vô hậu là tội lớn nhất, Đình đại nương khi còn sống tâm nguyện lớn nhất là nhìn thấy người lấy vợ sinh con, người cũng không còn nhỏ nữa, hôm nay trong tay cũng có tiền rồi, không bằng chiều theo tập tục, trong vòng trăm ngày thành thân, nếu không phải đợi ba năm sau mới có thể thành thân.”

Đình Tráng trở về nhà suy nghĩ, rồi gật đầu đồng ý.

Vương Tam Hổ vội vã bảo vợ hắt đi tìm bà mối, không đến một tháng, bà mối liền nói với Đinh Tráng có một cô nương ở hộ Lý gia, năm nay hai mươi tuổi, tướng mạo cũng bình thường, người lại rất có tài, trong nhà cũng khó khăn, không thể lo nổi của hồi môn, cho nên đến hiện tại đều không thể gả đi. Vương Tam Hổ suy nghĩ chỉ cần người ta có tài năng là được, liền giúp Đinh Tráng làm chủ quyết định là cô nương nhà này.

Lý gia đó trước hết cảm thấy Đinh Tráng niên kỷ có hơi lớn, người ta hai mươi bảy tuổi sớm đã làm cha của mấy đứa con, người này lại vẫn độc thân, liền hoài nghi Đinh gia cũng là hộ nghèo, Lý gia không lo nổi tiền cưới, lại còn muốn nhà người khác đưa lễ nhiều, bà mối mà vợ Vương Tam Hổ tìm đến là một người rất hiểu chuyện, biết Đinh Tráng đó hiện nay trong tay có một chút tiền, liền giúp Đinh Tráng thổi phồng lên một trận, nói trước đây y một lòng lo kiếm sống bên ngoài, trên người kiếm được không ít mới trở về lấy vợ, Lý gia cô nương nếu gả qua đó, tuy không phải là phú hộ, cũng định là có thể sống những ngày thoải mái.

Lý gia vẫn còn bán tín bán nghi, hại bà mối phải chạy đi chạy lại mấy lượt, cho đến khi Đinh Tráng móc tiền ra đưa bà mối mua một ít lễ vật đưa đến Lý gia, Lý gia vừa xem thấy lễ vật này cũng đáng chút tiền, liền gật đầu đồng ý cho hôn sự này.

Tiếp theo đó chính là hạ bài (chỉ việc nhà nam đưa lễ vật đến đính hôn với nhà nữ), Đinh Tráng vội vàng mua đồ đạc này nọ sắp đầy nhà mình, cho nên phần lễ hỏi là Vương Tam Hổ lấy thân phận huynh trưởng cùng bà mối đưa đến Lý gia, ngay tại đó chọn ngày, định là ngày mùng tám tháng sau sẽ đến rước dâu, ai biết được đến mùng bảy, chuyện này bị hủy bỏ, thì ra là cô nương Lý gia không biết từ đâu nghe nói Đinh Tráng là một người căm, lúc này nàng liền sống chết không chịu gả.

Lại nói Lý gia này có hai nữ nhi, Đinh Tráng muốn cưới là đại cô nương của Lý gia, tên tự là Lý Đại Cô, bà mối nói nàng tướng mạo bình thường, vậy cũng chưa từng nói sai, người cũng xác thực là biết làm việc, nhưng nàng đến hai mươi tuổi cũng chưa gả đi, lại không phải bởi vì trong nhà nghèo túng mà không lo được tiền cưới. Phải biết ở chỗ đó hộ nghèo lại không chỉ có một hai hộ, như vậy nữ nhi nhà người ta phạm chỉ cần có chút biết làm việc, lại lớn lên cũng dễ nhìn, thì luôn có người vui lòng cưới về, nàng Lý đại cô nương so với người khác còn biết làm hơn ba phần, sao lại có chuyện không thể gả đi.

Thực ra là nàng tính cách rất không tốt, lòng đố kỵ lại nặng, người ở chỗ này ai cũng đều biết. Lý gia còn có một nữ nhi Lý Nhị Cô, cũng không biết kiếp trước làm nên chuyện tốt gì, kiếp này liền trắng trẻo hơn những người bình thường, tất cả ưu điểm trên người phụ mẫu đều tập trung trên người nàng, là một đóa hoa loa kèn nổi danh trong phạm vi mười dặm, từ sớm khi mới mười lăm tuổi đã có người đến cửa cầu thân rồi, số người đến cửa trong hai năm nay cũng không biết là bao nhiêu, lại không có ai thành công, đều là do Lý Đại Cô cầm chổi vừa đánh vừa đuổi đi.

Có một bà mối bị đánh phần nộ, chỉ vào mũi của Lý Đại Cô mắng: “Người cái thứ chanh chua, phá hoại bao nhiêu nhân duyên của muội tử ngươi, cẩn thận thiên lôi đánh xuống, cả đời làm đứa con gái hư không ai thèm.”

Lý Đại cô hai tay chống nạnh chửi ngược lại: “Các người mấy thứ suốt ngày kéo da dày đến quấy, mới thấy trong nhà người ta có người lớn lên trông tốt tốt, liền muốn kéo đến mua bán, phi, xem ra do thân nhiều thịt mỡ, nếu không sao không tự đi? Ha, sợ đi rồi thì không có ai thèm.” Mắng bà mối xong, lại quay ra mắng Lý Nhị Cô: “Người cái thứ lằng lằng, cả ngày không làm được cái gì tốt, từ sáng đến tối chỉ nghĩ đến nam nhân, nói cho người biết, tỷ ngươi ta đây chưa gả, người đứng mơ được gả đi.”

Lý Nhị Cô đó cũng không phải là dễ bị ức hiếp, nhìn Lý Đại Cô từ trên xuống dưới, bất tiện nói: “Ai muốn gả đi? Rõ ràng là bản thân người sớm tối muốn có nam nhân, hừ, trừ khi là tên căm kẻ điếc người mù, nếu không thì đời này người đừng mơ có nam nhân lấy người.”

Ngay tại chỗ khiến cho Lý Đại Nương tức đến phát điên, từ đó Lý Nhị Cô càng bị quần khất khe hơn, mà cha nương Lý gia đều không ra gì, mắt trơ trơ nghĩ muốn gả Lý Nhị Cô đi để kiếm một phần lễ vật hồi, nhưng lại sợ Lý Đại Cô, thế là kháng nghị cũng không dám kháng nghị một tiếng, tùy ý cho cô nương nhà mình một năm lại lớn thêm một năm, nhưng vẫn chưa có đứa nào được gả đi.

Vốn dĩ Lý Đại Cô có được cửa hôn sự này, trong lòng không biết mừng bao nhiêu, ai biết trước khi thành thân một ngày lại biết được nam nhân mà mình sắp gả đi lại là tên căm, nếu như Đinh Tráng là một kẻ tập

tỉnh cả nhắc thì cũng được đi, thế nhưng lại là một kẻ câm, đây còn không phải ứng với lời nói của Lý Nhị Cô sao, vừa nhìn thấy Lý Nhị cô trên mặt là nụ cười chế giễu, nàng liền sống chết không chịu gả nữa.

Lần này cha nương Lý gia liền hoảng lên, đã thu sính lễ của người ta rồi, đồ đều đã dùng rồi, nào có tiền mà đền lại cho người ta, Lý Đại Cô đôi mắt vừa chuyển, liền chỉ tay về Lý Nhị Cô nói: “Tiểu lăng loạn này không phải sớm muốn được gả đi sao? Hôm nay kẻ làm tỷ tỷ ta đây không cần nó nữa, để tránh người ngoài loạn mồm ngứa lưỡi, chỉ bảo ta ức hiếp nó, ngày mai liền gả nó đi.”

Trong lòng âm thầm căm hận nghĩ, Lý Nhị Cô người trừ ta gả cho tên câm kẻ điếc người mù, ta liền bắt người phải gả.

Lý Nhị Cô mới đầu không cam lòng không nguyện ý, nhưng suy nghĩ xoay chuyển, nếu bỏ qua lần này, nào có cơ hội như thế nữa, nam nhân đó cũng chỉ là tên câm thôi, lại không phải là tên khờ đờ ngốc, gả thì gả.

Cứ như vậy, ngày hôm sau Đinh Tráng mang người thổi kèn gõ trống đến rước dâu, đón lên kiệu hoa, không phải là Lý Đại Cô, mà là Lý Nhị Cô. Đinh gia cũng không có thân thích gì, đứng trước linh vị của Đinh gia lão mẫu bái đường, ở trước căn nhà bày ra vài chiếc bàn, mời những hàng xóm lân cận đến ăn một bữa tiệc rượu, nhưng vậy coi như đã thành gia.

Đi vào động phòng, mở khăn voan, dưới ngọn nến đỏ, Đinh Tráng mới phát hiện tân nương của mình cư nhiên lớn lên rất xinh đẹp mà có thần, lúc đó liền ngẩng ra một chập, Lý Nhị Cô đó nhìn Đinh Tráng tướng mạo hàm hậu, thân hình mặc dù có hơi gầy một chút, nhưng xem bộ dáng là một người biết kiếm sống, trong lòng cũng thỏa mãn bốn, năm phần. Lại thấy Đinh Tráng nhìn mặt nàng phát ngốc, bộ dáng ngây ngất đó, giống như không dám tin tưởng bản thân có thể lấy được một người vợ xinh đẹp như thế, bất giác phốc một tiếng cười lên, cũng thật giống một đóa hoa loa kèn mới nở, kiêu diễm khiến người ta yêu thích.

Đinh Tráng cũng bất giác lia miệng cười, giống như nghĩ đến cái gì, chỉ chỉ vào bụng vỗ vỗ.

“Người hỏi ta có đói không?” Lý Nhị Cô hỏi.

Đinh Tráng liền tục gật đầu, di chuyển người để Lý Nhị Cô nhìn thấy một bàn thức ăn ở sau lưng.

“Cũng có chút đói rồi, cùng ăn đi.”

Lý Nhị Cô thoải mái kéo Đinh Tráng ngồi xuống bàn, thỉnh thoảng còn gấp thức ăn cho Đinh Tráng, khiến Đinh Tráng vui đến híp mắt lại, đột nhiên nhớ tới lời bán tiên đã bói mệnh cho mình, bèn cảm thấy ác vận của bản thân đều đã bị hỉ khí xua đi hết rồi, về sau nhất định sẽ sống những ngày thật tốt.

Đợi đến khi làm chuyện phu thê kia, Đinh Tráng có chút hốt hoảng, thân thể nữ nhân mềm dịu thơm hương mang đến cho y cảm giác tuyệt đối là mang tính trùng kích, luống cuống tay chân vuốt ve, liền nghe thấy tiếng rên rỉ yêu kiều, Đinh Tráng trong não ong lên, bản năng của nam nhân theo đó trào lên, trên thân thể mềm mại đó vừa xoa vừa vuốt, sau đó đỉnh thân đi vào.

Lý Nhị Cô kêu đau một tiếng, ôm lấy Đinh Tráng, Đinh Tráng bị âm thanh hô đau đó làm chấn động, y cuối đầu, phát hiện thân dưới của Lý Nhị Cô đã thấy chút máu, lập tức y liền lui ra, rồi giống như lại nghĩ đến lần đụng phải xui xẻo kia, nên run rẩy chân xuống giường tìm khăn lau cho Lý Nhị Cô, Lý Nhị Cô lúc này đỏ khốc đỏ cười, liền cảm thấy nam nhân hàm hậu chân chất này cũng lộ ra mấy phần đáng yêu, trong lòng lại thỏa mãn được bảy tám phần, lấy đi chiếc khăn kéo Đinh Tráng lên giường, chủ động ôm lấy nam nhân này, ở bên tai y thủ thủ: “Không sao đâu, lần đầu tiên đều là như vậy... ta, trong lòng ta thích... thích như vậy, người... đừng, đừng đừng lại... tiếp tục...”

Đinh Tráng hoài nghi nhìn Lý Nhị Cô, thấy trên mặt nàng một mặt đỏ xấu hổ, thật sự không có chút gì là bộ dạng đang chịu khổ, lúc này mới tin tưởng, trong lòng lại dâng lên sự dịu dàng so với vừa rồi còn hơn gấp trăm lần, lại đi vào thân thể của Lý Nhị Cô, nhẹ nhàng trừ động hai cái, liền bắt đầu có cảm giác, trong động tác cũng bất giác mãnh liệt lên, Lý Nhị Cô theo ý nghiêng hợp, thấy Đinh Tráng so với trong tưởng tượng còn muốn dịu dàng săn sóc hơn, trong lòng lại càng thích, chỉ cảm thấy thật sự gả cho nam nhân này là thập phần đúng đắn, nàng như thế động tình, liền cảm thấy chuyện trên giường thật sự khiến người ta thoải mái.

Xong chuyện, Lý Nhị Cô dựa vào trong lòng Đinh Tráng, cho Đinh Tráng một nụ cười vui thích cực điểm, nhẹ nhàng nói: “Ta đều thấy rõ ràng rồi, người, người là một nam nhân tốt, khi ta gả cho người trong lòng

vốn dĩ... vốn dĩ không phải mười phần tình nguyện, chán ghét người là một người căm, nhưng là... nhưng là... hiện tại ta không chán ghét người nữa... ta thích... thích...”

Đinh Tráng nghe thế trong lòng liền động, cảm thấy người vợ này của bản thân là người vợ chân chính hợp tâm nhất trên đời, sau đó liền ôm Lý Nhị Cô mỹ diệu đi vào giấc ngủ, cứ nhiên là một đêm ngủ ngon, không có bị ác mộng.

Thành thân ba ngày, tân nương về nhà, Lý Đại Cô đó sớm đã chờ ở trước cửa, đợi nhìn thấy bộ dáng Lý Nhị Cô khóc lóc thút thút trở về, nào ngờ được lại thấy Lý Nhị Cô hoan hoan hỉ hỉ kéo theo một nam nhân chất phác đi vào nhà, nhìn thấy cha nương, đối với Lý Đại Cô cũng không thềm nhìn thẳng, chỉ trở về vứt lễ vật ở trước mặt nàng, tự hào hài lòng rời đi. Trong số lễ hồi môn có một cây trám, là Đinh Tráng đặc biệt mua cho tỷ tỷ của Lý Nhị Cô, Lý Nhị Cô cầm nó vứt vào mặt của Lý Đại Cô, nhìn thấy bộ dạng tỷ tỷ nhà mình tức đến nói không ra lời, trong lòng Lý Nhị Cô vui muốn điên lên.

Từ khi cưới vợ về, Đinh Tráng liền dần dần quên đi chuyện phát sinh trên con sông lần đó, cả con người đều thay đổi, cả ngày tinh thần hưng chấn, thấy ai cũng cười ha ha, ra sông đánh cá cũng đặc biệt nỗ lực, dần dần, các gia đình gần đó ai cũng đều không đánh cá được nhiều bằng y, Lý Nhị Cô cũng là một nữ nhân biết trông quản việc nhà, mọi việc trong nhà đều làm không thua kém bất cứ ai một phen một ly, đối với Đinh Tráng lại rất tốt, dưỡng y béo lên một vòng, càng thêm tinh thần hơn, không đến ba tháng, Đinh gia mỗi ngày đều càng lúc càng nong ấm.

Vương Tam Hồ lúc đến thăm, vỗ vai Đinh Tráng nói: “Huynh đệ a, người đây là vận may tích góp tám đời đó, cưới được một người vợ như thế, còn lo không được sống những ngày vui sao.”

Đinh Tráng trong lòng cũng vui, nhưng nói không được, liền đem rượu đến uống mừng.

Ngày đó huynh đệ hai người đang uống rượu, Lý Nhị Cô ở trong gian bếp đang làm món nhắm cho hai người, đột nhiên chạy ra cửa che miệng muốn ói, Đinh Tráng cho rằng nàng thân thể không thoải mái, hoảng lên không biết phải làm sao cho tốt, Vương Tam Hồ thì đã có kinh nghiệm, cười híp mắt nói: “Huynh đệ không cần hoảng, sợ là có chuyện tốt đến rồi đó, ta đi gọi tẩu tử của người, người nhanh chóng đi mời đại phu xem cho đệ muội đi, hắc hắc...”

Đại phu đến, vừa chẩn mạch liền báo hỉ cho Đinh Tráng, thì ra Lý Nhị Cô đã có mang rồi, được hai tháng, thật ra trước đó Lý Nhị Cô đã có triệu chứng, chỉ là không có kinh nghiệm, cho rằng ăn bậy nên mệt bụng, cũng không để ý lắm, hôm nay vừa lúc có Vương Tam Hồ đến, hắn đã thấy vợ nhà mình ói qua ba đợt rồi, vừa nhìn đã đoán ra.

Đại phu vừa báo hỉ, Đinh Tráng liền vui như nở hoa, ôm Lý Nhị Cô lên xoay mấy vòng, sau đó bình một tiếng quỳ xuống trước linh vị của Đinh gia lão mẫu, dập đầu mấy cái.

Lý Nhị Cô biết y muốn nói cái gì, liền thay thế mở miệng: “Mẹ à, ngài yên tâm được rồi, Đinh gia có hậu rồi, con dâu nhất định sẽ sinh một tôn tử mập mạp, sau đó... còn muốn sinh thêm vài đứa, để ngài có nhi tôn đông đúc, ôm đều ôm không xuể.”

Đinh Tráng nghe lời đó, liền tục gạt đầu, nhìn vợ cười ngốc nghếch, chỉ cảm thấy bản thân thật sự là người vui vẻ nhất thế gian.

Qua một tháng sau, bệnh trạng nôn ọe của Lý Nhị Cô không những không giảm bớt, ngược lại còn nghiêm trọng hơn, nhìn thấy thế Đinh Tráng đau lòng vô cùng, tìm mọi cách để Lý Nhị Cô bồi bổ cơ thể, hôm nay Lý Nhị Cô nôn rất nghiêm trọng, cũng làm mình làm mẩy càng dữ dội, nói phải ăn quả ô mai chua của tiệm Lâm Ký ở trên Huyện.

Đinh Tráng không đành lòng cự tuyệt, bèn đem cá đánh được giao hết cho Vương Tam Hồ để lên chợ cá bán, y mang theo một túi tiền đồng vội vã đi mấy dặm đường lên huyện để tìm tiệm quả Lâm Ký, đi quanh mấy vòng, cuối cùng nhìn thấy một tiệm nhỏ bán kẹo quả, cũng không biết có phải là quả của Lâm Ký không, chỉ nghe Vương Tam Hồ nói ở trước tiệm quả Lâm Ký có mọc hai cây rất cao, Đinh Tráng từ xa nhìn thấy hai cây đó, liền chạy lại, đi vào trong tiệm. Vừa khéo, trong tiệm Lâm Ký có người đi ra, nhìn thấy một người xông thẳng vào, vội vàng tránh qua, hai người sượt qua nhau.

Đinh Tráng cũng cho rằng bản thân sắp đụng trúng người ta, nhưng mà không kịp dừng lại, đang lo lắng sẽ

đứng phải, trước mắt hoa đi, người không thấy đầu nữa, y luống cuống mấy bước mới dừng lại được, còn chưa quay người lại, sau lưng đã bị đánh một cú, cổ kích lực này khiến y lại ngã nghiêng thêm vài bước.

“Đi đường không mở mắt sao!”

Nghe thấy âm thanh nữ nhân giòn tan, Đinh Tráng kinh ngạc quay người lại, nhìn thấy một tiểu cô nương cực kỳ xinh đẹp đang đối với y trừng mắt nhướn mi, nghĩ chắc cô nương này đã đẩy y một cái, vội vàng cúi người tạ lỗi, trong lòng cân nhắc tại sao tiểu cô nương này lại tức giận đến như thế.

“Người cong lưng với ta làm cái gì? Muốn thì hướng đến Phùng đại ca tạ lỗi này.”

Đinh Tráng kinh ngạc, nhìn về bên cạnh tiểu cô nương, đó là một vị công tử cực kỳ anh tuấn, một thân lam y, phiêu dật như tiên, sao lại có chút quen mắt?

Vị công tử lam y dó che mũi nhú mày, nói: “Kim muội muội, tính toán với một người đánh cá làm gì, đường quả đều mua xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Tiểu cô nương đó cũng ngửi thấy một mùi vị cá tanh trên người Đinh Tráng, chán ghét che mũi lại, cũng rời đi với công tử lam y, công tử lam y đó đi chưa được bao xa, đột nhiên nhẹ đi một tiếng, quay đầu lại nhìn nhìn bóng lưng của Đinh Tráng, trong mắt như có ý gì.

Đinh Tráng lắc lắc đầu, nghĩ không ra bản thân vì sao lại cảm thấy vị công tử lam y đó quen mắt, một nhân vật tựa như tiên nhân thế này bản thân làm sao có khả năng gặp qua, đi vào mua ô mai chua, liền vội vàng vàng trở về, y không nỡ để cho vợ đợi quá lâu.

Vừa ra khỏi huyện, trước mặt lại có hai đại hán đi đến, một trong số đó đưa tay ra đánh một kích vào cổ của Đinh Tráng, Đinh Tráng hốt hoảng, trong tiềm thức nghĩ muốn tránh, nhưng lại nào có thể tránh kịp, mắt vừa nhìn lại đã bị đánh ngất xỉu.

Giang Kinh bang tại Vĩnh Hưng thành cách huyện Phong Lam mười dặm có một phân đà, gọi là Đông Sơn đà, đà chủ Tề Đại Bằng vốn là người đánh cá ở trên Bạch Lãng giang, tên cũ là Tề Đại Ngưu, lúc thiếu niên cùng một vị tiêu sư học chút quyền cước, khi đánh cá đồng thời cũng thuận tiện “đánh” chút tiền tài, cũng coi như làm tổ một phương, sau đó không cẩn thận lại đánh chút tiền tài của một vị hộ pháp của Giang Kinh bang, bị vị hộ pháp đó hung hăng giáo huấn cho một trận, lập tức hiểu được thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, bị đánh đến mũi xanh mặt sưng cũng không sợ, chết sống nắm lấy vị hộ pháp đó muốn gia nhập Giang Kinh bang.

Vị hộ pháp đó thấy hán quyền cước công phu cũng học được không tồi, vốn có lòng muốn tìm kiếm nhân tài vào trong bang, liền đồng ý thu nhận. Tề Đại Ngưu đó theo vị hộ pháp đến Giang Kinh bang làm việc vài năm, kiến thức cũng nhiều hơn, cảm thấy chữ “ngưu” (con trâu) trong danh tự của bản thân thật sự khó nghe, liền đổi thành chữ “bằng” (đại bằng), Tề Đại Bằng, nghe thật rất có khí thế a. Cũng không biết có phải do danh tự của hán thay đổi nên gặp chuyện may, còn được vận khí tốt, trong năm đó vì Giang Kinh bang lập được đại công, từ đó từng bước lên mây, cho đến mấy năm trước thì lên làm đà chủ của Đông Sơn phân đà.

Hôm nay Tề Đại Bằng mang theo mấy huynh đệ đến Túy Hồng lâu trong thành bắc uống hoa tửu, uống được bảy, tám phần ý say bắt đầu dăng lên, đi đường ngã nghiêng đồng tây, ở trước đại môn của Đông Sơn phân đà xem chút đã nhả nhòai ra, khiến một huynh đệ trông cửa phải chạy ra đỡ, hán say lèm nhèm vỗ vai của huynh đệ trông cửa, đưa đầu lưỡi ra cười dâm dăng: “Tiểu tử, không... không tồi... người, người... cũng dừng... dừng đổ mắt... ngày khác lão tử cũng, cũng... mang người đi... khai...khai trai... mẹ nó... thất lưng của cái bọn nàng Như Ý đó... ôi... thật mẹ, mẹ nó nhỏ... ôi... lão tử muốn kêu nàng phục, ngoan ngoan phục vụ...”

Người trông cửa là một vị khá ốm, bị Tề Đại Bằng kéo đồng ngã tây nghiêng, nhú mày phụng thừa một câu: “Đà chủ ngài lợi hại, hùng phong không ngã, nữ nhân nào có thể không ngoan ngoan phục tùng ngài...”

Lời phụng bồi nói xong, Tề Đại Bằng đó liền liếc mắt thấy hai thủ hạ Giang Kinh bang đang kéo một người đi vào trong cửa, tay liền vẫy, gọi: “Tên đó là ai, ai... nhìn cái gì mà nhìn, chính là gọi hai... hai người các người, qua đây cho lão tử!”

Hai người đó đi qua, cung kính gọi một tiếng đà chủ, Tề Đại Bằng híp hai con mắt say mềm nhìn bọn họ nửa ngày mới nhớ ra: “Các người... các người hai tên không phải là phái đi thủ vệ cho đại tiểu thư sao, đại,

đại, đại tiểu thư trở về phân đà chưa?”

“Hồi đà chủ, đại tiểu thư cùng Phùng gia đến phía nam dạo chơi rồi, chắc ngày mai mới có thể trở về.” Một trong số đó đáp.

“Vậy các, các người trở về làm gì? Người này... là ai?” Tề Đại Bằng lắc lư đường nhìn liếc đến trên mặt của một nam nhân rõ ràng đang hôn mê, không quen biết, chưa từng gặp, mẹ nó, thân hình của nam nhân này thật sự là mẹ nó không giống nam nhân, cái thân hình này, ở trên giường mà bị cái bọn nàng Như Ý quay một vòng, hai ba lần liền xui lơ ngay. Lại so thử với thân hình của bản thân, hắc, đương nhiên là bản thân càng cường tráng rồi, so ra thì mẹ nó mạnh hơn nhiều.

“Là Phùng gia phân phó chúng tiểu nhân mang người này về, ngày mai trở về có chuyện cần hỏi.”

“Cần hỏi?” Tề Đại Bằng chuyển mắt mấy vòng quanh nam nhân đang hôn mê, cánh tay vẩy vẩy, “Giải đến địa lao đi, đem y... tổ tông nhà y... tổ tông mười tám đời đi tra rõ cho lão tử, ngày mai hỏi báo cho Phùng gia... cái này... hỏi báo...”

Nếu như là bình thường, Tề Đại Bằng này làm sao cũng không dám cứ như vậy bao biện làm đối phó, ngay cả Phùng gia hỏi vấn đề gì đều không biết liền kêu thủ hạ đi khảo vấn, nhưng hần hôm nay uống say, chỉ nghĩ muốn nịnh bợ tiểu cữu tử (em vợ) của bang chủ, nói không chừng một ngày nào đó có thể lần lộn lên địa vị phó bang chủ, lúc đó hần con đại bằng này không phải càng bay càng cao sao.

Chỉ có thể nói vận mệnh Đinh Tráng hôm nay xui xẻo, phải chịu một trận khổ sở lâm đầu.

3. Chương 3

Hai người bắt Đinh Tráng, sau khi nghe phân phó của Tề Đại Bằng, liền đem Đinh Tráng nhốt vào địa lao, chỉ nói với người thủ lao (người canh lao) là đà chủ muốn hỏi tổ tông mười tám đời của người này, huynh đệ thủ lao hiểu ý, treo Đinh Tráng lên giá hình cụ, dội nước lạnh cho người tỉnh lại, cầm roi xoay tròn rồi đánh.

Đinh Tráng choáng váng đầu trong mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, còn chưa làm rõ được có chuyện gì, liền bị đánh hai roi, đau đến y phải hút khí.

“Không kêu tiếng nào, cũng coi như là một hán tử.” Tên đánh roi đó thu tay lại cười nói: “Xem người một bộ dạng chân thật thế này, sao lại đắc tội với đà chủ của chúng ta, biết điều thì sớm khai ra tổ tông mười tám đời nhà người, cũng đỡ phải chịu nổi khổ rách da rách thịt.”

Đinh Tráng mở mắt ra, nghi hoặc nhìn người đang vung roi trước mặt, thấy người trước mặt mặt đầy nhọt, trong ánh lửa càng thêm dễ sợ, trong lòng sợ hãi, vội vã lắc đầu, muốn nói bản thân vẫn luôn an phận là một người trung hậu, nào có đắc tội với người nào đâu, chắc chắn là họ lầm người rồi, nhưng mở miệng ra, lại không thể phát được tiếng nào.

Tên đánh roi hiểu lầm, cười hung tợn một tiếng: “Vương Ma Tử ta đã thấy qua rất nhiều người, còn chưa từng gặp được mấy người xương cốt có thể cứng cáp chịu được nhiều roi, người nhắm chịu nổi sao? Vậy thử chịu thêm mấy roi nữa cho ta xem thử, coi người có thật sự cứng rắn không hay là đang giả vờ.”

Nói rồi, liền vất cây roi trong tay qua một bên, rồi lấy từ trong thùng nước muối ra một cây roi còn thô hơn, quất lên mặt đất một phát, phát ra một tiếng vang chói lói, sau đó lại vút một tiếng gió đánh lên người Đinh Tráng.

Cây roi bị ngâm trong nước muối đánh lên thân thể không phải chỉ đau bình thường, Đinh Tráng dù da thô thịt dày, nhưng cũng không chịu được mấy roi, nếu như cổ họng có thể phát ra âm thanh, y sớm đã gào xin tha mạng rồi. Tên Vương Ma Tử đó thấy y không chịu kêu một tiếng, trên tay càng thêm dùng nhiều lực, lại đánh thêm mấy chục roi, ngay cả bản thân hần cũng bắt đầu thở dốc, Đinh Tráng vẫn là không phát ra một tiếng. Trong lòng Vương Ma Tử cảm thấy có gì đó không đúng rồi, xem tên hán tử này đau đến mặt cũng sắp biến dạng, thiết liên đang trối y cũng vì thân thể kịch liệt lay động mà kêu rồn rảng liên tục, nào giống như đang nhằn đau đâu chứ, ngược lại giống như là không thể nói chuyện.

Vứt cây roi xuống, Vương Ma Tử dùng lực nâng cằm của Đinh Tráng lên, để mặt y ngẩng lên hỏi: “Người là kẻ câm?”

Đinh Tráng uể oải mệt mỏi gật đầu một cái.

“Mẹ nó!” Vương Ma Tử mắt mẹ một tiếng, lại hỏi: “Có biết viết chữ không?”

Lắc đầu.

“Làm cái quỷ gì đây, đưa đến một tên câm không biết viết chữ bảo ta khảo vấn, có thể hỏi ra cái thứ gì chứ.” Vương Ma Tử tức khí đá Đinh Tráng một cước, quay đầu rời đi.

Đinh Tráng đáng thương cứ như thế bị treo trên giá hình cụ, Vương Ma Tử đó vừa đi, thần kinh cực kỳ căng thẳng của y mới nhẹ nhõm bớt, vừa thả lỏng, người cũng như chìm vào trong thế giới hắc ám, hôn hôn trầm trầm không biết trải qua bao lâu, liền cảm thấy có rất nhiều nhân ảnh lướt trước mắt, y cố sức nhìn thật lâu, mới hơi hơi nhìn ra được trong đó có Đinh gia lão mẫu, có người vợ xinh đẹp của y, có huynh đệ Vương Tam Hổ, có nhi tử, nữ nhi nuôi, từng người từng người đều cười với y, còn có một tiểu oa nhi không nhìn rõ được, khua tay múa chân oa oa khóc lớn, y vừa muốn ôm một chút, tiểu oa nhi lập tức biến thành một bộ mặt so với quỷ còn trắng hơn ba phần, y bị dọa gần như xém nhảy lên, nhưng lại không thể nhảy được, ngược lại cảm thấy dưới chân là một khoảng không, người giống như rơi vào vực sâu vạn trượng, sau đó y liền tỉnh lại.

Lại mơ thấy ác mộng rồi, Đinh Tráng đầu đầy mồ hôi lạnh, từ lúc lấy vợ về thì y đã không còn nằm mơ thấy ác mộng nữa. Hai tay bị trói ở trên cột gỗ, ngay cả muốn động một chút cũng không thể, máu thịt trên người khô thành từng cục từng cục, mùi vị huyết tanh trộn lẫn với mùi cá tanh, thật sự khó ngửi, nhưng Đinh Tráng có thể cảm giác được ô mai trong lồng ngực vẫn còn nguyên vẹn, vừa nghĩ đến vợ của mình, cho dù bị treo trong địa lao âm lạnh này, trong lòng cũng hơi ấm áp, vợ vẫn còn ở nhà đợi y, Đinh Tráng nghĩ thế trong lòng lại dấy lên ý niệm sống, cảm thấy thân thể lại có chút sức lực.

Lúc này bên ngoài lao truyền đến một trận tiếng bước chân gấp gáp, sau đó cửa lao “phanh” một tiếng bị dùng lực đá mở, Đinh Tráng trong lòng khẩn trương, vội vàng nhìn ra, đi vào trừ có Vương Ma Tử ra, còn có hai tên đại hán, một người bộ mặt ngang phệ nhìn hung ác, còn một người có đôi mắt xéch lên nhìn không giống người tốt.

Hai người này, một người chính là Tề Đại Bằng, còn một người là quân sư cố vấn của hãn Triệu Hiếu Hữu, Triệu Hiếu Hữu đó hôm qua không có trong đà, sáng nay mới trở lại, liền nghe nói hôm qua Phùng gia đưa đến một người bảo Tề Đại Bằng giam vào địa lao tra khảo, quân sư cố vấn vừa nghĩ liền thấy không ổn, nghĩ lại bất luận người đó có đắc tội thể nào với Phùng gia, Phùng gia vẫn chưa mở miệng nói phải hỏi thể nào đánh thế nào, Tề Đại Bằng lại liền tha người đi đánh, làm không tốt thì chính là muốn vượt mông ngựa lại đánh trúng đùi (Đại ý: nịnh bợ người khác không đúng cách), thế là vội vàng lôi Tề Đại Bằng từ trong ổ chăn ra, lúc này Tề Đại Bằng cũng đã tỉnh rượu rồi, vừa nghĩ cũng cảm thấy không tốt, trong lòng suy đi tính lại, liền kéo quân sư cố vấn đến địa lao.

Vương Ma Tử đó vừa thấy đà chủ tự mình đến, đang muốn vượt mông ngựa, lại không kịp đề phòng bị Tề Đại Bằng nắm cổ, hỏi: “Người hôm qua đưa đến đâu?”

“Ồ, ở bên trong.” Vương Ma Tử không biết xảy ra chuyện gì, có chút hoảng hốt, vội nói: “Đà chủ, ngài sao lại đem đến một tên câm không biết viết chữ, tiểu nhân cho dù có bản lĩnh thế nào cũng không thể hỏi ra được mười tám đời tổ tông của tên câm đó được a.”

“Là một tên câm không biết viết chữ sao?”

“Chính là thế, đà chủ ngài không biết sao?”

“Lão tử biết cái gì được, còn không mau mở cửa.” Tề Đại Bằng đá Vương Ma Tử một cước, khiến Vương Ma Tử bị đá xém nữa ngã lăn ra, vội vàng dẫn hãn đến cửa lao.

Tề Đại Bằng đi vào, vừa đảo mắt nhìn, đại lộ: “Mẹ nó, sao lại đánh người ta thành dạng này.” Vừa thấy bộ dạng bị đánh đến thảm hại này, làm sao có thể dấu được con mắt của Phùng gia, nghĩ thế lại cảm hận đá Vương Ma Tử một cước.

“Đây, đây, đây...” Vương Ma Tử như kẻ câm ăn hoàng liên, có khổ không nói được, không phải là đà chủ muốn hỏi tổ tông mười tám đời của người ta sao?

“Đây cái gì mà đây, nhanh chóng thả người xuống đi, sửa sang lại cho dễ nhìn, đợi Phùng gia khi trở về hỏi chuyện.”

“Vâng, vâng...”

Đinh Tráng nghe thấy bọn họ muốn thả mình xuống, trong lòng buông xuống một nửa, nghĩ đến lần này có thể sẽ không bị đánh nữa, chỉ là không biết Phùng gia là ai.

“Chậm_____ đã_____”

Quân sư cổ vấn Triệu Hiếu Hữu kéo dài ngữ điệu mở miệng nói, đi đến trước hai bước tỉ mỉ đánh giá gương mặt của Đinh Tráng, vừa vỗ tay liền nghĩ ra, “Ta nói sao lại nhìn quen mắt như vậy, đà chủ, ngài gặp vận may rồi, người này ta đã gặp qua, mấy tháng trước Hàn Giang công tử bị chúng ta chặn đường trên sông, lúc đó ta có liếc nhìn, trong khoang thuyền của Hàn Giang công tử có một người, chính là y.”

“Đi, không phải chỉ là một thuyền phu sao, thả đi thả đi.” Tề Đại Bằng không để ý phát phát tay.

“Đà chủ lời này sai rồi, trên giang hồ ai không biết Hàn Giang công tử luôn luôn độc lai độc vãng, tâm tính kiệt ngạo, thỉnh thoảng bên người có mang theo tên đánh xe bưng nước, đó cũng là những người ưu tú được lựa chọn trong vạn người, có bao giờ từng có loại người thô kệch này? Hắc hắc hắc, thuộc hạ cho rằng trong đó nhất định có điều không thể cho người khác biết. Lại nói a, ngày đó ngăn chặn Hàn Giang công tử, thuộc hạ của Đông Sơn phân đà tổn hại nhiều nhất, vì thế đà chủ ở trước mặt các đà chủ khác đều phải cuối đầu, lẽ nào không muốn được mở miệng khi thế sao? Nghĩ lại Phùng gia cũng đã nhận ra người này, mới kêu người đưa y đến Đông Sơn phân đà, chúng ta đánh y tàn nhẫn thế này, ngài cũng không chắc sẽ trách cứ.”

“Thứ cẩu vật một bụng nước bẩn, nhưng mà... nói cũng không sai.” Tề Đại Bằng vừa nghĩ đến quân sư cổ vấn nói cũng có lý, bất giác cười to, “Vương Ma Tử, người này liền giao cho người, đừng cho y được dễ chịu, cũng nhớ phải chỉnh y gần chết, đợi Phùng gia trở về còn muốn hỏi chuyện... mẹ nó, một tên câm không biết viết chữ, hỏi cái mông á, chúng ta đi!”

Bởi vì lời này, Đinh Tráng lại đặc biệt ăn nhiều khổ hơn nữa, y không có nghe được rõ ràng, chỉ nghe nói đến chuyện trên sông mấy tháng trước, cũng ẩn ẩn đoán được cực khổ này là vì tên ác quỷ đó mà phải chịu, trong lòng ủy khuất cùng cực, nhưng lại không thể nói ra, mỗi lần đau đớn đến cực điểm, liền nỗ lực nhớ đến gương mặt tươi cười của người vợ, nghĩ rồi nghĩ, liền hôn mê đi.

Phùng gia không thích dơ bẩn, Vương Ma Tử liền cố chọn lựa những phương pháp trừng trị mà không để nhìn thấy ngoại thương áp dụng trên người Đinh Tráng, đợi đến khi xấp xỉ thời gian, lại tìm nước nóng rửa Đinh Tráng từ trong ra ngoài, chùi sạch mùi cá tanh và vết huyết bẩn, rồi lấy một chiếc y phục cũ thay lên cho y, Đinh Tráng tỉnh lại, nhìn thấy ô mai bị vứt trên mặt đất, nhận Vương Ma Tử không chú ý, liền lấy lại cất vào trong lòng.

Tất cả vừa làm xong, liền có người đến truyền lời, Phùng gia muốn hỏi chuyện, Đinh Tráng bị người kéo ra khỏi địa lao, vết thương roi đánh không nhẹ, nhưng may mà thân thể cường tráng, lại nhẫn nhịn đau đớn, đi đường cũng không có nhiều khó khăn lắm, không bao lâu sau bị mang đến một căn phòng có thể coi là sạch sẽ, thấy một lam y công tử, tướng mạo như thần tiên, trong phút chốc cố gắng nghĩ lại, đây chính là người xem chút nữa đã đụng phải ở tiệm Lâm Ký, cũng là người đã đánh nhau với tên ác quỷ vào cái ngày y bị tên ác quỷ mang lên sông, trách không được trước đó lại thấy khá quen mắt.

Phùng gia đó, cũng chính là Đạo Ngọc công tử, ấn tượng của hắn đối với Đinh Tráng khắc rất sâu, thật ra ngày đó ở trên sông, hắn vừa nhìn Đinh Tráng một cái liền bị thân ảnh của Tô Hàn Giang ngăn lại, nếu như Đinh Tráng là một tiểu tử phong nhã, có lẽ Phùng Đạo Ngọc hắn vừa chuyển người sẽ liền quên đi sạch bách, nhưng Đinh Tráng lại lớn lên với bộ mặt mà cho dù tám đời Tô Hàn Giang cũng không thêm mó đến, người chính là như thế, khi nhìn thấy một sự việc không hợp lý xuất hiện, tự nhiên trong tiềm thức sẽ rất lưu tâm, cho nên Phùng Đạo Ngọc ở tiệm Lâm Ký vừa nhìn thấy Đinh Tráng, rất nhanh đã nhận ra, chỉ là lúc đó phải đi cùng Kim Linh Lung, nên bèn kêu người đưa Đinh Tráng về Đông Sơn phân đà trước.

Đinh Tráng đi vào phòng, Phùng Đạo Ngọc cũng không vội hỏi liền, trước hết tỉ mỉ đánh giá người này, nhìn

y phục của Đinh Tráng cũng coi như chỉnh tề sạch sẽ, nhưng trong thần sắc lại có chút héo quắc, liền hiểu được nhất định là chịu khổ rồi, hần nhủu mày, trong lòng tính toán một lượt, mới đổi sang bộ dáng hài hòa dễ chịu, dịu thanh nói: “Bọn họ đánh người sao?”

Đinh Tráng ngây ra, không biết nên gật đầu hay là nên lắc đầu, Phùng Đạo Ngọc đánh giá y, y cũng len lén nhìn lại Phùng Đạo Ngọc, càng nhìn càng cảm thấy vị Phùng Đạo Ngọc này thật sự là đẹp đến mức không có thiên lý, ở trong lòng thầm cân nhắc, người lớn lên đẹp dễ thế này, bên trong nhất định cũng là người tốt, nói thật cách nghĩ này của Đinh Tráng không chút ăn khớp, nhưng Đinh Tráng đã từng thấy Phùng gia đấu nhau với tên ác quỷ, đó là tên ác quỷ a, tự nhiên hơn phân nửa là người tốt rồi. Đợi đến lúc Phùng Đạo Ngọc mở miệng, ngữ khí lại vô cùng dịu hòa, thế là liền nhận định bản thân cuối cùng đã gặp được người tốt. Nếu như đối lại là người khác, sợ sớm đã gật đầu rồi, nhưng Đinh Tráng lại là người nhân hậu, nghĩ bản thân y da thô thịt dày, bị đánh vài cái coi như bỏ đi, tránh để người tốt vì y bị đánh mà khó chịu, cuối cùng vẫn là chậm rãi lắc đầu.

Trên mặt Đinh Tráng lại không biết che giấu, Phùng Đạo Ngọc vừa nhìn liền đoán được suy nghĩ của y, chỉ cảm thấy người này thật sự có chút ngu ngốc, dễ lừa vô cùng, trong lòng buồn cười, nhưng trong miệng vẫn nói: “Người đừng sợ, nói thật đi, gia sẽ làm chủ cho người, bọn họ sao có thể tùy tiện loạn đánh người a.”

Lúc này người giải Đinh Tráng lên bước tới vài bước, nói với Phùng Đạo Ngọc: “Phùng gia, người canh địa lao nói, người này là tên câm, lại không biết viết chữ, ngài hỏi cũng vô dụng.”

“Tên câm?” Sao lại là một tên câm? Phùng Đạo Ngọc cảm thấy quái dị, lại nhìn về hướng Đinh Tráng.

Đinh Tráng liếc mắt gật đầu, chỉ vào cổ họng của mình liên tục lắc tay, sau đó lại chỉ ra ngoài cửa, đối với Phùng Đạo Ngọc cong người khom lưng, ý là tiểu nhân không thể nói chuyện, gia ngài thả tiểu nhân về nhà đi.

Phùng Đạo Ngọc nhìn động tác của y, xác thực là bộ dáng không thể nói chuyện, trong lòng lại thấy kỳ quái, một tên câm bình thường, nếu như không thể nói chuyện, vẫn luôn có thể phát ra mấy âm thanh di di da da, người này lại ngay cả một chút âm thanh cũng không thể phát ra, liền hỏi: “Cổ họng của người làm sao lại bị câm? Là sinh bệnh hay là bị từ khi còn nhỏ?”

Lời vừa nói ra, bản thân cũng cảm thấy tức cười, đã biết là tên câm rồi, còn hỏi cái gì. Đang chuẩn bị bảo người thả Đinh Tráng ra, lại liếc thấy thân thể Đinh Tráng đột nhiên cứng ngắc, trong mắt cũng có một tia kỳ dị, Phùng Đạo Ngọc kinh ngạc, suy nghĩ lóe lên, đột nhiên duỗi tay vuốt lên phần thanh quản của Đinh Tráng, cảm thấy có một cỗ nội lực đang lưu chuyển trong cuống họng, nhất thời thần sắc cải biến, tư tưởng xoay vòng.

Nội lực phong tỏa cuống họng, là ai làm đây? Vì sao phải dùng nội lực phong tỏa cuống họng đối với một người thô kệch thế này? Lê nào người này biết được chuyện gì sao? Có thể là chuyện gì? Nếu thật muốn che giấu chuyện gì, giết người diệt khẩu mới là thủ đoạn thường dùng của người giang hồ, dùng nội lực phong tỏa cuống họng lại không phải là hành vi thường thấy.

Nghĩ đến chỗ kỳ quái của chuyện này, Phùng Đạo Ngọc trên mặt dần dần xuất hiện tính thần càng thêm dịu dàng, nói với Đinh Tráng: “Người đừng sợ, nói cho gia, có phải là do Hàn Giang công tử làm không?”

Hần vừa nhắc đến Tô Hàn Giang, liền thấy tia kỳ dị trong mắt Đinh Tráng càng sâu, lòng liền lập tức hiểu rõ, quả nhiên là chuyện do Hàn Giang công tử làm, nhưng làm sao cũng không thể đoán ra Tô Hàn Giang rốt cuộc là vì sao phải phong tỏa miệng người này. Có lòng muốn phá giải nội lực phong bế này, nhưng khổ nỗi nội lực Tô Hàn Giang tu luyện lại là tâm pháp độc môn, hần nếu càng cố chấp, chỉ sợ hai luồng nội lực tương kích, ngay lập tức sẽ khiến người này mất mạng.

Suy nghĩ chưa rõ, Phùng Đạo Ngọc không còn tâm tình nói chuyện với Đinh Tráng, vẫy tay bảo người đưa Đinh Tráng xuống. Đinh Tráng vốn dĩ cho rằng bản thân sẽ được thả ra, không ngờ lại bị đưa vào địa lao lần nữa, nhưng may mà người áp giải y đến địa lao có chuyển lời của Phùng Đạo Ngọc, nói là không cho đánh nữa, Đinh Tráng càng lúc càng cảm thấy vị giống như thần tiên đó là một người tốt, nói không chừng ngày mai sẽ thả y về. Trong lòng y nghĩ thế liền lạc quan hơn, tuy nhớ mong người vợ, lại không lo lắng lắm, có Vương Tam Hồ và vợ của hần chiếu cố, năng sẽ không có chuyện gì. Còn về phần bản thân y, nhận

mấy hình phạt này, lại đi một quãng, cảm thấy kiệt quệ vô cùng, thế là mò vào bọc ô mai trong lòng, dựa vào tường lao ngủ mất.

Lại nói về Phùng Đạo Ngọc, ở trong phòng lại suy nghĩ rất lâu, nhận định giữa tên cầm đó cũng Tô Hàn Giang nhất định là có chuyện, có lẽ có thể lợi dụng tên cầm này, để dụ Tô Hàn Giang rời khỏi Phụng Thê viên. Mấy tháng trước đầu một trận trên sông, hắn bị hắc ảnh đánh lén, chịu chút nội thương, mà Tô Hàn Giang đồng thời cũng bị ám toán lại như không có chuyện gì mà xông thuyền ra khỏi vòng vây, nên hắn liền có chút hoài nghi hắc ảnh đó thật ra là người của Tô Hàn Giang, nếu thật sự là như thế, hành vi này của Tô Hàn Giang thật khiến người ta cảm thấy vô sỉ.

Tuy rằng là do hắn bức Tô Hàn Giang đến Bạch Lãng giang, tất cả thủ đoạn cũng không lấy làm quang minh, nhưng tóm lại không có ý tổn thương người, chẳng qua là muốn đầu một trận với Tô Hàn Giang ở trước mặt mọi người thôi. Ai ngờ được khi hắn vội vã đuổi đến con sông, Tô Hàn Giang đã đại khai sát giới, chỉ muốn so tài võ thuật một phen, lại biến thành ân oán của Tô Hàn Giang và toàn thể Giang Kinh bang, Bang chủ Giang Kinh bang Kim Đào Long là biểu tỷ phu của hắn, lúc đó đã đại nộ lôi đình, thế phải đối đầu với Tô Hàn Giang, nhưng Tô Hàn Giang từ lúc thoát khỏi con sông đó, liền trở về Phụng Thê viên ở Giang Nam, không còn ra khỏi Phụng Thê viên nửa bước, Giang Kinh bang ở Giang Nam không có thể lực, từ đầu đến cuối cũng không có biện pháp đối phó với Tô Hàn Giang.

Nghĩ đến điểm này, Phùng Đạo Ngọc bất giác than nhẹ, sự việc phát sinh đến mức này, hắn cũng không còn cách nào, chỉ có thể tận lực giúp đỡ biểu tỷ phu, chỉ là trong Phụng Thê viên cơ quan dày đặc, tự tiện xông vào không chỉ nguy hiểm, cũng chưa chắc có thể gặp được Tô Hàn Giang, mấy tháng nay hắn không thể làm được gì, nghĩ không ra cách nào dụ Tô Hàn Giang ra khỏi Phụng Thê viên, liền dẫn muội tử của biểu tỷ phu Kim Linh Lung ra ngoài giải khuây, không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện Đình Tráng này. Tuy trong lòng không có nắm chắc, cũng chỉ có thể thử một lần, xem thử tên cầm này đến cùng có thể dụ Tô Hàn Giang ra khỏi Phụng Thê viên hay không. Thế là Phùng Đạo Ngọc ngồi xuống thư án viết một phong thư, lệnh người nhanh chóng đưa đến Giang Nam, dùng xạ tiễn đưa vào trong Phụng Thê viên.

Tô Hàn Giang lúc này đang thưởng hoa, trong Phụng Thê viên dày đặc cây cỏ, phía đông trồng đào, phía tây trồng sen, phía nam trồng quế, phía bắc trồng mai, chính giữa còn xen vào các loại hoa nào lan, nào cúc, một năm bốn mùa cả khu vườn đều dập dề hương thơm. Trong đó đặc biệt là tháng năm, quế ở phía nam và mai ở phía bắc thì không cần phải nói rồi, lá sen ở phía tây lại còn xanh tươi hơn, tạo thành một mảnh có thể xem là thanh sắc, nhưng rốt cuộc không thể so được với sự ưu nhã khi hoa nở, chỉ có rừng đào ở phía tây, khi mùa xuân đến đỏ thắm một phương, vì thế Tô Hàn Giang sai người chuẩn bị bàn ghế bút mực, lại thêm một bình mỹ tửu, rồi ở đó thưởng hoa. Mỡ giấy tuyên ra, chấm mực, múa may nét bút, nhành cây xanh màu đỏ mỏng, tạo thành một bức xuân tận đồ (một thể loại vẽ tranh).

“Gia, gia, không tốt rồi.”

Một tiểu đồng áo xanh chạy tới, chính là thị đồng của Tô Hàn Giang, gọi là Ngọc Tùng, mới mười lăm tuổi, lớn lên môi đỏ răng trắng, cực kỳ tuấn tú.

“Im miệng!” Tô Hàn Giang lạnh lùng trách cứ, vội đầu vào bức xuân tận đồ vẽ thêm vài nét, mới bỏ viết xuống, “Có chuyện gì?”

“Gia, có người dùng tiễn bắn một phong thư vào trong viện.” Ngọc Tùng vội đáp, rồi dâng phong thư trong tay lên, thấy Tô Hàn Giang tiếp lấy, mới len len rút rút lưới, thật nguy hiểm, xem nữa đã phá hoại hưng trí thưởng hoa của gia, may mà gia không có tức giận, nếu không ít nhất cũng bị vài bạt tai.

“Tô huynh tại thượng, đệ Đạo Ngọc chấp tay bái phỏng, từ lúc cáo biệt ở Bạch Lãng giang, đệ luôn nhớ huynh, đêm khó ngủ, ăn không ngon, ngần ngại huynh ở xa tận Giang Nam, đệ muốn gặp mà không thể, nên mời tên cầm ngày đó cùng huynh chung thuyền đến, cùng nhau tán gẫu, nói đến chuyện của huynh, để giải bớt tâm tình nhung nhớ. Huynh nếu có lòng, vẫn xin mời đến gặp mặt, đệ ở Lạc Bắc ngày trông đêm ngóng. Phùng Đạo Ngọc.”

“Vô vị!” Tô Hàn Giang hai tay nắm lại, bức thư hóa thành bột phấn rơi trên đất, “Ngọc Tùng, rót rượu.”

“Vâng.” Ngọc Tùng lạnh lẽo rót đầy rượu cho Tô Hàn Giang, hỏi: “Gia, chuyện gì vô vị vậy?”

Tô Hàn Giang lạnh mắt trừng một cái, giống như dùng dao gọt người, dọa Ngọc Tùng lập tức cầm miệng, thầm nghĩ: Gia sao lại tức giận rồi? Không phải kỳ quái, thật ra Tô Hàn Giang khi ở Phụng Thê viên rất hiếm khi nổi giận, lần lợi hại nhất cũng chẳng qua đánh vài bạt tai, chứ chưa từng thấy ánh mắt sắc như dao này xuất hiện.

Phùng Đạo Ngọc gởi phong thư này, xem thì tình chân ý thiết (tình cảm chân thành thân thiết), thật ra chẳng qua chỉ nói một ý, đó là cái người mà Tô Hàn Giang người làm cho bị cầm hiện tại đang ở trong tay ta, ta biết giữa các người có chuyện xảy ra, người nếu không muốn ta đi khắp nơi nói loạn, thì nhanh chóng đến đây.

Chuyện cùng với Đinh Tráng đó, trong lòng Tô Hàn Giang, là một chuyện mà trong đời đáng buồn nôn nhất, hận không thể làm như chưa từng có gì xảy ra mới tốt, nào có thể dung thứ cho kẻ khác nhắc đến, tên ngu xuẩn đó bị hấn dùng nội lực phong bế cổ họng, hấn không tin Phùng Đạo Ngọc có thể hóa giải được. Chỉ là trong lòng vẫn khó tránh phiền muộn, uống rượu cũng càng lúc càng nhanh, bất tri bất giác uống đầy một bụng, liền để Ngọc Tùng lại lấy một bình rượu đến, cuối cùng, cũng không biết uống bao nhiêu rượu, chỉ cảm thấy thân thể nóng lên từng cơn, đó là loạn tình quyết lại phát tác rồi.

Mấy tháng này Tô Hàn Giang không bước một bước ra khỏi Phụng Thê viên, chính là vì loạn tình quyết vẫn chưa thể hóa giải toàn bộ, nội lực của hấn tuy rằng tiến triển rất lớn, nhưng nếu cùng người khác động thủ vài chiêu, loạn tình quyết sẽ lại xông lên, thật khiến người ta phiền não cực điểm.

Tô Hàn Giang vốn có hai người thị tẩm Thanh Đào, Nhược Hồng, đều là mỹ nhân có tiếng ở Giang Nam, chỉ là Tô Hàn Giang vì luyện bằng tâm quyết loại nội lực thu liễm lại tâm tính, dục vọng đối với chuyện trên giường không lớn, hai ba tháng mới gọi đến thị tẩm một lần, phần lớn cũng chỉ là ứng phó mà thôi, loạn tình quyết đó nhất định phải trải qua chuyện giường chiếu mới có thể phát tiết, từ lần đó sau khi trở về, Tô Hàn Giang gần như ngày nào cũng chiều người đến thị tẩm, nhưng bất luận hai vị mỹ nhân đó có uyển chuyển thừa hoan thế nào, Tô Hàn Giang vẫn không có được cảm giác tiêu hồn, nói đến trong đời hấn lần đầu tiên ném qua khoải cảm khắc cốt khiến người ta mất khống chế đó, lại là lần trên con thuyền nhỏ kia.

Nếu như nữ nhân không thể giải được loạn tình quyết, vậy thì cứ lấy nam nhân đi, Tô Hàn Giang lại mua về hai tiểu quan tuyệt sắc.

Hai tiểu quan này tuy rằng thân thể vẫn còn trong sạch, nhưng cũng đều đã trải qua hai năm điều giáo, thủ pháp chèo kéo nam nhân so với Thanh Đào, Nhược Hồng cao hơn không chỉ có một bậc, nhưng rốt cuộc vẫn là bằng tâm quyết kia cao hơn một bậc, Tô Hàn Giang tuy có khá nhiều dục động, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn quên đi bản thân mà đắm chìm trong đó, tự nhiên, loạn tình quyết có thể giải trừ được cũng càng lúc càng ít.

Phong thư đó của Phùng Đạo Ngọc, hấn chế nhạo là vô vị, bề ngoài không thêm quan tâm, nhưng lại coi rượu như nước lã mà uống vô số, nghĩ lại rượu là thứ có thể làm loạn tình nhất, hấn trúng phải loạn tình quyết vốn là không nên uống nhiều rượu, bây giờ loạn tình quyết xông khởi đan điền, căn bản không có ai có thể giải được cho hấn, vẫn chỉ có thể dùng nội lực áp trở về, Tô Hàn Giang lớn đến thế này, nào có từng chịu qua loại ghen lực này, trong lòng phiền não cực điểm, lại nhớ tới tên Phùng Đạo Ngọc sống chết quấy nhiễu không nghỉ, càng nổi thêm lửa giận, thêm vào xung kích của rượu, liền ngay trước mặt tiểu đồng Ngọc Tùng, phất tay một cái bay khỏi Phụng Thê viên.

Phùng Đạo Ngọc không ngờ được phong thư đó của hấn thật sự có thể dụ được Tô Hàn Giang ra khỏi Phụng Thê viên, nên khi nhận được tin tức của trạm ngầm truyền về đã ngày ra rất lâu, Lạc Bắc và Giang Nam chẳng qua chỉ cách một quãng hơn hai trăm dặm, theo như khinh công của Tô Hàn Giang, nhiều lắm là ba ngày thì có thể đến đây, tin tức này truyền đến chắc cũng mất khoảng thời gian một ngày, Phùng Đạo Ngọc chỉ còn sót lại hai ngày để cùng Đông Sơn phân đà bố trí thiên la địa võng, mở rộng cửa, đợi Tô Hàn Giang nhảy vào.

Đinh Tráng không hiểu những chuyện bên ngoài, chỉ ở trong địa lao khổ sở trông ngóng được thả ra, đợi một ngày lại một ngày, thoáng cái đã tám, chín ngày trôi qua, ô mai trong ngục cũng dần dần cứng lại, nhưng vẫn không có ai đến thả y ra, Đinh Tráng không biết phải làm sao mới tốt, trong lòng bắt đầu nghĩ muốn chạy trốn, chỉ là không tìm thấy cơ hội. Cái tên Vương Ma Tử canh địa lao đó, tuy nói đã nhận lệnh của Phùng Đạo Ngọc, không cho phép đánh y nữa, nhưng có lúc ở chỗ khác bị tức giận, luôn tìm một chỗ

để trút ra, Đinh Tráng là người câm, bị trừng trị cũng không có cách nào nói ra, mà Vương Ma Tử tự có những phương pháp không để người khác nhìn ra vết thương, thế là Đinh Tráng liền biến thành ống trút giận của Vương Ma Tử, trên người lại không có để lại vết thương nào, đau đến chết đi sống lại cũng không có ai biết, những ngày thế này tiếp diễn, đã tiêu tụy đi không ít.

Tối hôm nay, Vương Ma Tử uống hơi nhiều rượu, nhịn không được chạy đến góc tường đi tè, ai biết trong đó lại có mấy kẻ mai phục do Phùng Đạo Ngọc muốn đối phó với Tô Hàn Giang mà bố trí, mấy giọt nước tiểu bắn lên trên người của một trong số mấy kẻ mai phục, nên hắn bị kẻ đó một cước đá lăn ra mặt đất, Vương Ma Tử tuy rằng có thể tung hoành trong địa lao, nhưng lại không dám gây chuyện với mấy đại gia này, bị đá vài cước mới ôm bụng lồm bồm lồm con người chạy đi. Mấy cước phải chịu này, Vương Ma Tử càng nghĩ càng tức, đi vào địa lao liền tìm Đinh Tráng để xả giận.

Đinh Tráng lúc này đang treo lên ô cửa sổ nhỏ ở địa lao để nhìn ra bên ngoài, bầu trời bên ngoài có các vì sao đang lấp lánh giống y như đôi mắt của vợ y, y đang nhìn rất nhập tâm, lại bị Vương Ma Tử đi đến đá cho mấy cước.

Đinh Tráng hiềm khi tay chân không bị trói như hôm nay thì lại bị đánh, đôi mắt to tròn của người vợ thoáng qua lấp lánh rồi cứ thế mà bay đi trước mắt y, trong lòng khấn nguyện, y quay ngược tay dùng sức đẩy Vương Ma Tử một cái, Vương Ma Tử lúc này đang một chân giơ lên chuẩn bị đá người, không kịp đề phòng một phát đẩy của Đinh Tráng, liền đứng không vững, Đinh Tráng dùng sức không nhỏ, nên hắn ngã xuống đầu đập vào tường mà hôn mê. Đinh Tráng trước hết bị dọa nhảy một bước lớn, mò mò người thấy vẫn còn thở, mới yên tâm, tiếp đó lại phát hiện cửa lao đang mở, cơ hội tốt như thế không chạy thì là kẻ ngu, Đinh Tráng lại không phải thật ngốc, đương nhiên lập tức liền chạy đi.

Bên ngoài một mảng đen kịt, nhưng may trên trời có ánh sao, hơn nữa vàng trắng vừa lớn vừa tròn, ánh trăng chiếu lên phiến đá, cảnh vật tứ phía ánh lên rõ ràng, chỉ là Đinh Tráng không biết nên đi theo hướng nào, cũng chỉ có thể tùy tiện mò đại một hướng mà chạy, chưa chạy được hai bước, ầm ầm nghe thấy ở phía trước có chút âm thanh hỗn tạp, cách khá xa nên y không thể nghe rõ ràng, nhưng cũng biết nơi đó không thể đi, nên vội vàng đứng lại, chuyển sang hướng khác tiếp tục chạy.

Ai biết được thanh âm hỗn tạp đó giống như có tri giác, y chạy theo hướng nào, thanh âm đó cũng đi theo hướng đó, y đổi cũng đã chín hướng rồi, cũng không thể làm rõ được rốt cuộc nên đi đâu, chỉ nghe thấy âm thanh đó càng lúc càng gần, đã có thể nghe rõ có người đang gọi to cái gì, có tiếng bước chân, có tiếng va chạm của kim thuộc, còn có âm thanh oang oang không biết là từ thứ gì phát ra. Đinh Tráng sợ bị người ta phát hiện, cũng bất kể phương hướng, vội đầu chỉ mong chạy về phía trước, không chạy được mấy bước, nghĩ nghĩ lại không đúng, liền tìm kiếm một chỗ để trốn vào, chính lúc này trên đầu có một trận gió lướt qua, sau đó một bộ mặt so với quỷ còn trắng hơn ba phần đó xuất hiện ở trước mặt y, ánh trăng ánh lên trắng bệch, trở nên khủng bố cùng cực.

Đinh Tráng mấy ngày nay nằm mơ không biết bao nhiêu ác mộng, trong mộng luôn có không ít cái khuôn mặt này, một thân mồ hôi lạnh tỉnh lại vẫn còn sợ hãi không thôi. Bây giờ đột nhiên gương mặt này thật sự xuất hiện trước mắt, đó còn không khiến cho Đinh Tráng ngay tại chỗ bị dọa đến hồn phi phách tán sao, một bước lão đảo ngã ra đất, cú ngã này bị một cục đá chọc vào móng đau điếng, lúc này mới hồi thần lại, trèo lên vừa định quay người chạy trốn, liền thấy trước mắt hoa đi, vị Phùng Đạo Ngọc mấy ngày trước đã từng gặp cũng xuất hiện ở trước mặt, lần này Đinh Tráng lại như nhìn thấy cứu tinh, giơ tay xông qua đó nghĩ muốn cầu cứu, lại đột nhiên bị xiết chặt ở cổ, đã bị Tô Hàn Giang nắm cổ áo kéo trở về.

Thật ra Tô Hàn Giang đâu có đến đây để tìm Đinh Tráng, hắn thật ra là bị Phùng Đạo Ngọc chọc giận, mới ra khỏi Phụng Thê viên, vừa vào Đông Sơn phân đà liền chuẩn bị trực tiếp đi tìm Phùng Đạo Ngọc, nhưng vừa bước vào cạm bẫy Phùng Đạo Ngọc bố trí, bị toàn bộ người của Đông Sơn phân đà bao vây trùng điệp chặt kín. Nhưng Phùng Đạo Ngọc không biết công lực của Tô Hàn Giang đã tiến một bước lớn, những người mà hắn bố trí này cư nhiên ngay cả một chiêu của Tô Hàn Giang cũng không tiếp nổi, để cho Tô Hàn Giang đánh vỡ một lỗ hổng xong ra.

Tô Hàn Giang ở trong Đông Sơn phân đà tung hoành xông thẳng, nhưng cũng không giết người, chỉ là thấy cái gì thì phá cái đó, Phùng Đạo Ngọc ở phía sau truy đuổi cực khổ, bị Tô Hàn Giang tùy ý phá hoại mà tức đến sôi gan, nhưng lại không đuổi kịp người ta, Tô Hàn Giang đang phá đồ rất hưng trí, đột nhiên phát

hiện loạn tình quyết trong nội thể lại rục rịch muốn động, biết nếu còn không đi thì sẽ gặp chuyện, không nghĩ đến đang chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy trước mặt có một thân ảnh.

Người luyện võ nhân lực rất cao, từ xa đã nhìn ra chính là tên xuẩn nhân Đinh Tráng, Tô Hàn Giang nghĩ cũng không nghĩ liền đi đến chặn trước mặt Đinh Tráng, nhưng không biết bản thân định bắt Đinh Tráng để làm cái gì.

Đinh Tráng đâu có chịu để cho Tô Hàn Giang bắt, cũng không thêm để tâm tên ác quỷ này có bao nhiêu đáng sợ, đối với Tô Hàn Giang quyền đâm cước đá, Tô Hàn Giang đương nhiên không để cho y đánh trúng, nhìn thêm vài cái, trong lòng đã bị Đinh Tráng làm cho nộ hỏa dâng lên, nhưng lúc này Phùng Đạo Ngọc lại nhân cơ hội công kích một roi, Tô Hàn Giang tránh được có chút thê thảm, Xuân Băng nhuyển kiếm vừa cầm chém qua, một đạo kiếm khí trực tiếp xông về hướng Phùng Đạo Ngọc, Phùng Đạo Ngọc kinh hô một tiếng “kiếm khí”, vội vã lặn một vòng, bên tai còn nghe thấy phía sau một trận oanh oanh, vừa đứng lên nhìn, thì thấy hai tầng tiểu lâu rồi ngay cả hai cây đại thụ ở trước lâu cũng đều bị kiếm khí chém đứt chính giữa, sau đó ầm ầm long trời đổ sập, nhất thời đổ một thân mồ hôi lạnh, âm thầm kêu thật nguy hiểm, nếu như tránh không kịp, hẳn cũng đã thành hai đoạn rồi. Chuyển mắt nhìn lại, Tô Hàn Giang cùng với tên cam không biết từ chỗ nào chui ra đã trong một khoảnh khắc công phu cùng nhau vô ảnh vô tung.

Phía sau lúc này những người khác mới lục tục chạy đến, nhìn thấy tiểu lâu và đại thụ bị chém làm hai, đều không tránh khỏi hít một hơi lạnh khí, ngậy người đi. Thật ra bọn họ không ai biết kiếm khí này của Tô Hàn Giang cũng là mấy tháng trước nội lực hắn đại tiến mới luyện tập được một chút thành quả, đối với nội lực tiêu hao cực đại, Tô Hàn Giang từ lúc luyện thành đến nay vẫn là lần đầu tiên sử dụng.

Trước đó loạn tình quyết trong nội lực của Tô Hàn Giang đã rục rịch muốn động, một kiếm này sử ra lại tiêu hao rất nhiều nội lực, liền không thể áp chế được loạn tình quyết, chỉ đành vội vàng bắt lấy Đinh Tráng rồi đi, nếu bọn họ lúc này đuổi theo, không qua vài dặm đường, thì có thể đuổi bắt được người, nhưng đáng tiếc kiếm khí này uy lực quá lớn, đều dọa bọn họ chết đứng, nên đã bỏ lỡ cơ hội lớn thế này.

Tô Hàn Giang mang theo Đinh Tráng nhảy qua giữa những nhánh cây, lúc đầu Đinh Tráng còn có chút đầu óc choáng váng, chỉ sợ không cẩn thận bị rớt xuống sẽ chết, liền muốn nắm lấy thắt lưng của Tô Hàn Giang, vừa mới nhấc tay lên, đột nhiên ý thức được đây là tên ác quỷ sẽ hại người, nên sau đó cũng bất kể có rơi xuống chết hay không, liền bắt đầu mãnh liệt giãy dụa, y bị Tô Hàn Giang nắm ở cổ áo, toàn thân không thể dùng sức, chỉ có thể dùng tay loạn đánh trên người Tô Hàn Giang, cảm giác được thân thể của Tô Hàn Giang đang run rẩy, cho rằng có hiệu quả, liền càng thêm dùng sức đánh tới, ý đồ muốn bức tên ác quỷ này bỏ tay ra.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, Tô Hàn Giang liền dừng lại trong một con hẻm kín đáo, hắn lão đảo ổn định thân thể, vứt Đinh Tráng qua một bên, gầm lên một chữ “cút”, thanh âm đã khàn đặc rất nhiều, nhưng đã không còn mơ hồ như trong ký ức của Đinh Tráng.

Đinh Tráng ngậy ngẩn, trong một lúc không kịp phản ứng, Tô Hàn Giang lại khó thể nhẫn nại đánh ra một chưởng, chưởng phong đánh Đinh Tráng té ra rất xa, Đinh Tráng lúc này mới vội mở chân, quay người nhanh được bao nhiêu thì liền chạy nhanh bấy nhiêu, hận không thể cách con ác quỷ này càng xa càng tốt, nhưng còn chưa chạy được một trăm bước, liền nghe thấy phía sau đầu có tiếng gió, sau đó cổ lại bị xiết, lại bị Tô Hàn Giang bắt trở về.

Y không biết Tô Hàn Giang lúc này đã dự hỏa đốt người, vốn dĩ Tô Hàn Giang không muốn ủy khuất bản thân lại có quan hệ với tên xuẩn nhân này, lúc đó mới kêu y cút, nhưng trước đó y đã loạn đánh một trận trên người Tô Hàn Giang, đối với Tô Hàn Giang lúc này mà nói quả thật là so với xoa bóp không khác bao nhiêu, vốn dĩ còn có thể không chế thêm một lúc để tìm ai đó thuận mắt mà giải quyết, lúc này lại khiến Tô Hàn Giang dự hỏa càng tăng, không đợi Đinh Tráng chạy xa, đã không thể nhịn được mà bắt người trở về.

Lúc này đã nửa đêm, trong ngõ hẻm kín đáo không người, Tô Hàn Giang ngay cả tìm một chiếc giường cũng không kịp, thuận tay mang Đinh Tráng ấn lên một bức tường của nhà người ta, rồi xé mở y phục, Đinh Tráng hoảng hốt, quyền đâm cước đá phản kháng, trong lòng sợ hãi cùng cực, đã biết chuyện ngày đó trên con thuyền lại sắp xảy ra.

Tô Hàn Giang ngược lại càng thêm hưng phấn, lần này thần trí của hắn vẫn chưa mất hết, chỉ là nội lực tổn thất, áp chế không được loạn tình quyết dẫn đến dự hỏa, phản kháng của Đinh Tráng mang đến ma sát

trên thân thể, so với thủ đoạn gợi tình của hai tiểu quan tuyệt sắc trong Phụng Thê viên càng có hiệu quả hơn, dù sao đã đụng vào một lần rồi, Tô Hàn Giang liền đối với y dù không vừa lòng cũng đành chấp nhận.

Nhưng Đinh Tráng tuy không biết võ, lại vẫn có sức lực, phản kháng càng kịch liệt, Tô Hàn Giang kéo rất nhiều cũng không thể mở được y phục của Đinh Tráng, khiến hắn càng không thể nhịn, tùy tiện một tay kéo thắt lưng của mình xuống, chặt chẽ trói hai tay của Đinh Tráng lại, lúc này mới giải khai được y phục, không ngờ lại mò được một bao đồ, thuận tay vứt đi. Đinh Tráng càng khẩn thiết, mở to miệng lại không phát ra được một chút âm thanh, càng phát cuồng mà lay động thân thể, hai chân liều mạng co lên muốn đá Tô Hàn Giang ra, nhưng không ngờ hành động này của y ngược lại như đổ dầu vào lửa.

Tô Hàn Giang không thể tiếp tục nhẫn nại nữa, vội vàng cởi quần, nâng chân của Đinh Tráng lên, nhắm đúng chỗ ẩn mật thứ đâm vào, lại không thuận lợi lắm, chỗ đó của Đinh Tráng so với hai tiểu quan trong Phụng Thê viên còn chặt hơn nhiều, căn bản là chưa từng được khai mở, lần trước Tô Hàn Giang thần trí không rõ cứng rắn đâm vào, ngay lúc đó không có cảm giác, sau khi xong chuyện thì cũng đau một trận, hiện tại đã có kinh nghiệm với hai tiểu quan ở Phụng Thê viên, cũng biết nếu muốn cho bản thân thoải mái, thì phải làm cho chỗ đó thả lỏng mở rộng ra trước, nhưng trong người không mang theo thứ bôi trơn, chỉ có thể không tình nguyện lắm mà đưa tay làm thủ pháp trên chộc trên người của Đinh Tráng.

Nhưng cảm thấy làn da mà bàn tay tiếp xúc tuy rằng thô cứng, nhưng lại rất co giãn, sờ vào xương cốt nam tính không mềm mại như nữ nhân, nhưng lại có một cảm giác khác, không chán ghét giống như trong tưởng tượng, trên người của xuân nam nhân này cũng không có cố ý bôi huân hương như các tiểu quan, trong hương vị nam tính vốn có còn mang theo vị cá nhạt nhạt, nhưng không có khó ngửi, ngược lại còn có một cảm giác khiến người ta càng thêm muốn ăn nhiều, tay của Tô Hàn Giang bất giác thuận theo lồng ngực của Đinh Tráng, trên đầu nhũ lưu luyến một trận, chậm rãi vẽ xuống tiểu phúc, thẳng đến chỗ kín đáo ở hạ thân, thử trên chộc vài cái, mới phát hiện một chút phản ứng cũng không có.

Hắn bèn nói: “Người thả lỏng một chút, mới có thể bớt chịu khổ.”

Cả người Đinh Tráng đều bị áp chặt trên tường, ngay cả phản kháng cũng không thể, trong lòng y ủy khuất cùng cực, chỉ ngậy ngẩn mà nhìn về túi ô mai cách đó không xa, nghĩ đến gương mặt tươi cười của vợ, nghĩ đến trong bụng của vợ, nghĩ đến những ngày vui vẻ cùng trôi qua, nghĩ đến biểu tình vợ làm mình làm mẩy đòi ăn ô mai, đối với lời của Tô Hàn Giang tựa như không nghe thấy.

Tô Hàn Giang không nhịn được nữa, lại nói: “Người không nghe lời, thì chịu nhiều thống khổ cũng là do người tự tìm.” Nói rồi, bèn dùng thân kiên quyết đâm vào, lúc bắt đầu trườn động có chút không thuận lợi, đợi đến khi thấy máu, mới dễ dàng hơn, thế là nhanh chóng luật động, khoái cảm như thủy triều từng đợt xông lên, quả là sự tiêu hồn khó dùng lời để diễn tả.

Tô Hàn Giang dần dần lại có chút mất khống chế, trên thân thể không khác chính mình bao nhiêu thảo phạt khá lâu, đợi hưng phấn đến cực hạn, cuối cùng không nhịn được nhẹ gầm một tiếng, đưa dục vọng tiết ra trong nội thể của Đinh Tráng, mới buông thân thể trong tay ra. Hắn cũng không thêm nhìn thêm một cái, đã ngồi xếp bằng, vận công một vòng, phát hiện nội lực loạn tình quyết đã có thuyên giảm, vội vàng vận công đưa những phần còn sót lại lần nữa ép xuống đan điền, lúc đứng lên mới phát hiện thân thể bản thân đã buông ra khi này vẫn còn nằm trên mặt đất, dưới thân một mảnh hỗn độn, đôi mắt thì trừng thật to, nhìn về chiếc túi nhỏ ở đằng kia. Mơ hồ nhớ lại chiếc túi đó hình như là do hắn vứt ra, bất giác đi qua nhặt lại mở ra xem, chỉ là một túi ô mai, lại tùy tiện vứt tiếp, đi trở lại đá đá tên xuân nhân, không phản ứng, tỉ mỉ nhìn thì thấy tuy mắt mở to nhưng đã hôn mê rồi, cũng không biết rốt cuộc là hôn mê từ lúc nào.

Tô Hàn Giang chỉnh lại y phục, lại cởi bỏ thắt lưng cột trên tay Đinh Tráng mặc lại, lúc này, gương mặt bình thường đó, dưới ánh trăng rõ ràng có mấy phần tái nhợt yếu đuối, khiến hắn do dự một chút, cuối cùng ôm Đinh Tráng lên phi thân đi xa.

4. Chương 4

Trước hết không nói đến việc Tô Hàn Giang sợ Đinh Tráng tỉnh dậy lại phản kháng gây phiền toái, liền điểm thụy huyết của y rồi mang y về Phụng Thê viên. Bây giờ nói đến Lý Nhị Cô, Đinh Tráng từ khi lên huyện

mua ô mai cho nàng hôm đó liền không thấy trở về, ngày đó nàng vừa hoảng vừa sợ chạy đi tìm Vương Tam Hổ, khóc thút thít liên hồi, nói hối hận không nên làm mình làm mẩy đòi ăn ô mai chua.

Vương Tam Hổ trong lòng cũng lo lắng không an, nhưng lần nói tốt để an ủi Lý Nhị Cô: “Đệ muội trước đừng lo lắng, có lẽ huynh đệ hần có chuyện trì hoãn, tạm thời không thể về. Chúng ta đợi một buổi tối, nếu như ngày mai huynh đệ còn chưa trở lại, ta sẽ lên huyện tìm y, yên tâm đi, nhất định không có chuyện gì.”

Vợ của Vương Tam Hổ cũng nghĩ khuyên nhủ Lý Nhị Cô, liền nói tiếp: “Nhị Cô muội tử, người cũng không cần lo lắng đâu, lần trước nam nhân nhà người cũng không nói một tiếng thất tung cả tháng trời, kết quả lại kiếm được đủ tiền cưới vợ mới trở về, nói không chừng lần này nam nhân nhà người lại quyết tâm kiếm được vàng rồi mới về, người chỉ cần ở trong nhà đợi những ngày sung sướng là được.”

“Bà bớt nói bậy đi, huynh đệ tôi ngày mai nhất định trở về.” Vương Tam Hổ mặt trầm xuống, trách cứ vợ mình một câu. Đinh Tráng lần trước kiếm được vàng về là không sai, nhưng người cũng trở thành kẻ câm, lại ốm yếu thành bộ dạng đó, nhất định là không có gặp chuyện tốt.

Lý Nhị Cô khóc thút thít, trong lòng không có chủ ý gì, chỉ nói: “Vương gia đại ca, ngày mai phải nhất định giúp ta tìm A Tráng trở về a.”

Vương Tam Hổ liên tục đáp ứng, lại nói: “Đừng khóc nữa, cẩn thận tổn hại thân thể, ta bảo tẩu tử tối nay qua ngủ với người.”

Thế là, vợ của Vương Tam Hổ đưa Lý Nhị Cô về nhà, tối đó cũng ở lại, Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Tam Hổ đến, vừa thấy Đinh Tráng còn chưa trở lại, không nói hai lời liền lên huyện tìm, tìm đến tiệm Lâm Kí vừa hỏi, tên bán hàng đối với mùi vị cá trên người Đinh Tráng ấn tượng rất sâu, Vương Tam Hổ vừa hỏi đến, được biết Đinh Tráng một ngày trước đích thực có đến đây, mua một bao ô mai rồi đi. Vương Tam Hổ lại đến trên huyện hỏi thăm, có người nói thấy qua một người như thế rời khỏi huyện, rồi cũng không còn tin tức gì khác, Vương Tam Hổ cân nhắc theo lý thì Đinh Tráng phải trở về rồi, lẽ nào thật sự xảy ra chuyện?

Nghĩ nghĩ lại không nản lòng, trên con đường Đinh Tráng trở về nhà hỏi thăm mấy lượt, nhưng cũng không có phát hiện gì, Vương Tam Hổ về nhà, thấy Lý Nhị Cô lại ngồi ở nhà hẩn lau nước mắt đợi tin tức, hẩn ở ngoài cửa đảo con mắt, mới vực dậy tinh thần giả vờ một bộ dáng cao hứng, nói: “Đệ muội, việc tốt a!”

“Việc tốt gì?” Lý Nhị Cô bị bộ dáng của Vương Tam Hổ hù một phát.

“Huynh đệ của ta a, chắc biết ta sẽ lên huyện tìm y, nên phó thác người khác chuyển lời, nói là đột nhiên gặp được một công việc tốt để kiếm tiền, y không kịp trở về nói với đệ muội người một tiếng đã vội đi, trong nhà còn có một chút tiền đủ để người dùng, bảo đệ muội ở nhà yên âm đợi y vài ngày, hắc hắc, đợi y trở về, đệ muội và hài tử trong bụng cứ chờ được hưởng phúc.”

“Thật sao?” Lý Nhị Cô bán tín bán nghi.

Vương Tam Hổ vội vàng đánh một ánh mắt cho vợ của mình, vợ hẩn hiểu ý, cũng nói: “Hôm qua ta không phải nói rồi sao, chuyện này không phải là lần đầu tiên, nam nhân nhà người thật sự là một người có bản lĩnh, muội tử người cứ yên tâm đi, nhiều lần cũng chỉ là một tháng, nam nhân nhà người sẽ kiếm một món tiền lớn về nhà.”

“Cái tên câm đáng chết đó, ai phải y phải đi kiếm nhiều tiền, bình bình an an là được rồi.” Lý Nhị Cô nói rồi, cũng không còn lau lệ nữa, trở về nhà an tâm đợi nam nhân của mình về.

Nàng vừa ra về, Vương Tam Hổ đã bỏ bộ mặt đó xuống dặn dò vợ của mình: “Mấy ngày nay bà ở bên đệ muội nhiều một chút, trong bụng nàng có oa nhi, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện, huynh đệ của ta y... y nếu như thật sự không trở về, vậy cũng có thể để lại con cháu.”

“Cái gì? Đinh gia huynh đệ thật sự xảy ra chuyện? Đây, đây ông giấu được nhất thời, nhưng không giấu được cả đời...” Vợ của hẩn cảm thấy không thỏa đáng lắm.

“Còn chưa biết huynh đệ có thật sự xảy ra chuyện hay không, trước cứ giấu đi, có lẽ qua một thời gian huynh đệ liền trở về...” Vương Tam Hổ nói câu này bản thân cũng lo lắng không yên, nhưng nhất thời cũng không có chủ ý gì khác, chỉ có thể trước tiên cứ như vậy.

Lại nói về Đinh Tráng, y hôn mê bốn, năm ngày, cũng không biết bản thân bị Tô Hàn Giang mang đến Phụng Thê viên, hôm nay cuối cùng cũng tỉnh lại, mở mắt ra chuyện đầu tiên làm chính là mò vào túi ô mai trong ngực, nhưng lại không thấy đâu, lúc đó cả người đều ngây ra, giống như mất hồn mà ngồi ở trên giường không hề động đậy.

Lúc này màn trúc treo ở cửa bị vén lên, một thanh niên cực kỳ tuấn tú đi vào, trong tay đang cầm mâm đồ ăn, trong mâm đồ ăn có một chén cháo, hắn thấy Đinh Tráng đang ngồi trên giường, liền giống như thở nhẹ nhõm một hơi, nói: “Cũng đã tỉnh lại rồi, đỡ cho ta phải dứt người, chén cháo này người tự ăn đi.”

Thanh niên tuấn tú đó gọi là Ngọc Trúc, vốn dĩ cũng là một người hầu hạ thân cận của Tô Hàn Giang, hẳn so với Ngọc Tùng lớn hơn ba tuổi, nhưng từ lúc tám tuổi đã đi theo Tô Hàn Giang, Ngọc Tùng là năm năm trước mới vào trong viện tử này. Ngọc Trúc ghen tức, lúc đó lén lút tìm kiếm Ngọc Tùng gây nhiều phiền toái, sau đó bị Tô Hàn Giang phát hiện, liền điều Ngọc Trúc đi, đổi thành Ngọc Tùng hầu hạ, Tô Hàn Giang đem Đinh Tráng về Phụng Thê viên rồi, lại sợ nhìn thấy sẽ phiền lòng, liền vứt Đinh Tráng vào trong viện tử hẻo lánh nhất, viện tử này vừa khéo là do Ngọc Trúc phụ trách, thế là Tô Hàn Giang liền bảo hắn chiếu cố y, trong lòng Ngọc Trúc trăm phần không tình nguyện, cũng không hiểu gia lần này sao lại mang về một người thô tục bình thường thế này, nhưng hắn cũng không dám cãi lệnh, miễn cưỡng chiếu cố được một ngày, trong lòng không biết đem Đinh Tráng ra mắng chửi bao nhiêu lần, lần này thấy Đinh Tráng tỉnh lại, trong lòng nhẹ nhõm, đem cháo vứt trước mặt Đinh Tráng, rồi quay người đi.

Đinh Tráng thần hồn không yên, căn bản không biết có người vừa vào rồi lại đi ra, ở trên giường cũng không biết ngây ra bao lâu, mới dần dần tỉnh táo lại, phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng xa lạ, giường nệm bên dưới mềm mại dễ chịu, trong căn phòng còn tràn đầy một cỗ hương thơm dễ chịu không tả nổi, y không biết đây là chỗ nào, cũng không biết bản thân sao lại ở đây, đang trong lúc hoang mang, đột nhiên nghĩ tới bản thân mấy ngày nay không có về nhà, vợ y nhất định khẩn trương chết rồi, trong bụng nàng có oa nhi, không thể lo lắng, lập tức nhảy xuống giường, ngay cả giày cũng không mang.

Đi chân trần chạy ra ngoài, đi ra viện tử, lại thấy một mảng hoa, quanh đó là một hòn giả sơn không biết kéo dài đến chỗ nào, Đinh Tráng ba bước nhảy thành hai bước mà chạy, rất nhanh đã vòng qua hòn giả sơn đó, chạy tiếp một trận, lại xuất hiện một tòa giả sơn nữa, so với cái trước giống y một khuôn, Đinh Tráng gấp gáp đi ra, cũng không chú ý, chỉ cảm thấy kỳ quái là những viên đá lớn ở chỗ này thật không ít, cứ chạy như thế cỡ hơn một canh giờ, giả sơn thì nhìn thấy mười mấy tòa, nhưng người thì vẫn không chạy ra được khỏi vườn hoa này. Đinh Tráng thở phì phò, cuối cùng chạy không nổi nữa, bèn dừng lại, nhìn nhìn sắc trời đã sắp tối, y ngồi trên đất kiệt quệ, trong lòng vẫn không yên, rồi lại bắt đầu chạy tiếp.

“Người đang làm cái gì?”

Một thanh âm theo một thân ảnh nhanh chóng tiếp cận xuất hiện.

Đinh Tráng bị dọa một phát, đợi người đến gần, mới nhìn rõ đó là một thanh niên rất tuấn tú, thanh niên này chính là Ngọc Trúc, hắn ở trong viện thu dọn chén đĩa, thuận tiện mang cơm tối đến, ai biết vừa đi vào, lại nhìn thấy chén cháo kia không được động đến một miếng nào, mà tên ngây ngất ngô ngố kia cũng không thấy đâu, vội vàng đi ra tìm kiếm, thì thấy người đó đang chạy loạn trong vườn hoa. Chỗ này vốn chính là một trận đồ mê lộ, người không hiểu cách đi thì căn bản không thể ra ngoài.

Đinh Tráng thấy có người đến, tuy không nhận thức, nhưng cũng hoa tay múa chân, biểu thị y muốn ra ngoài.

Ngọc Trúc không kiên nhẫn đẩy Đinh Tráng, nói: “Người hoa tay múa chân làm gì, mau trở về, đừng hại ta bị gia trách phạt.”

Đinh Tráng bị hất đẩy đi hai bước, lại quay người lại, đẩy Ngọc Trúc ra chạy về phía trước, Ngọc Trúc tức giận, một tay nắm lấy y mắng chửi: “Người tên thô nhân, nghe không hiểu lời người ta nói hay sao! Bảo người trở về liền trở về, còn chạy loạn nữa thì đập gãy chân người.”

Đinh Tráng cảm thấy người này tức giận thật kỳ quái, sao lại không chịu cho y đi, nên dùng sức muốn đẩy tay của thanh niên tuấn tú này ra, lại không ngờ bộ dáng Ngọc Trúc nhìn nho nhã như thế, nhưng thật ra là có luyện qua võ nghệ, Đinh Tráng sức lực dù lớn, cũng bị Ngọc Trúc nắm lấy yếu huyệt, mười phần lực cũng không thể sử dụng được một, hai phần. Đẩy thế nào cũng không thể đẩy ra, trong lòng Đinh Tráng

càng khẩn cấp, mở miệng cắn lên cánh tay của Ngọc Trúc, Ngọc Trúc không đề phòng, bị Đinh Tráng mạnh mẽ cắn lấy một ngụm, trên tay liền bị rách da, còn dính một chút nước miếng, nhìn thấy thật muốn nôn, nhất thời nộ hỏa dâng trào, xoay tay một chưởng đánh vào ngực của Đinh Tráng, đánh cho hán tử nhìn trắng kiện như thế mà liền bay ra hơn mười bước, ngã trên mặt đất thổ một ngụm huyết.

Ngọc Trúc vốn còn chưa hết giận, nhưng thấy Đinh Tráng thổ huyết, thì liền hoảng loạn, trên miệng lắp bắp: “Này không, không liên quan đến ta, là người tự, tự tìm thôi, người không thể đi nói với gia...” Nói chưa xong chợt nghĩ lại đây là một tên câm có thể nói được cái gì, vội vàng tha người về phòng, đặt Đinh Tráng vẫn còn đang giãy dụa ấn lên trên ghế, rồi nhét mấy viên dược vào trong miệng nghẹn tắc của y, nói: “Người tốt nhất vẫn là nên an phận một chút, đường đi trong viện tử này người không biết, thì dù chạy gãy chân, cũng không chạy ra được.” Nói xong, liền đi.

Đinh Tráng không chịu tin lời của hán tử, đợi Ngọc Trúc vừa đi, y lại chạy ra, ở bên ngoài chạy suốt một đêm, đợi đến khi thái dương mọc lên, vẫn thấy bản thân đang ở trong vườn, cuối cùng mới tin, nhất thời đặc môn ngồi xuống, không biết nên làm sao mới tốt.

Ngọc Trúc đưa bữa sáng tới, thấy tên hán tử ngốc nghếch đó đang ngồi trong vườn, liền biết là có chuyện gì, cũng lười phí lời thêm với y, mang Đinh Tráng ra khỏi vườn hoa, đặt bữa cơm sáng lên bàn, cũng không thêm nói gì cả liền rời đi, lại bị Đinh Tráng bắt lấy góc áo.

Đinh Tráng múa máy cầu hán tử nói cho y biết đường ra ngoài, Ngọc Trúc không biết là xem không hiểu hay là không muốn nói, giẫy tay Đinh Tráng ra rồi đi.

Cứ thế mấy ngày, Đinh Tráng cuối cùng tuyệt vọng, biết bản thân không thể ra ngoài, liền nản lòng bắt đầu không ăn không uống, dự tính biến thành quỷ cũng phải trở về thăm người vợ một lần. Nhưng không ngờ ngày hôm nay, Ngọc Trúc đến, nói với y: “Gia muốn gặp người, nhanh lên một chút, nếu gia gặt đầu, người liền có thể rời đi.”

Câu nói này liền vực dậy tinh thần của Đinh Tráng.

Đinh Tráng lại tắm rửa, khi khoác áo lên người trong lòng y lại suy nghĩ, có phải mấy người làm gia đó đều có thói quen này không, trước khi gặp người ta đều muốn người ta vừa tắm rửa vừa đổi y phục. Ngọc Trúc ở bên ngoài thúc giục y mấy lần, muốn y nhớ kỹ nhất định phải tắm cho sạch, một chút hương vị cũng không thể lưu lại. Đợi khi tắm xong, y cầm y phục lên nhìn, đó là một chiếc trường bào, còn là đồ mới, cầm trên tay vừa trơn vừa mềm, là chất liệu cực tốt, Đinh Tráng cả đời nay chưa từng mặc qua y phục tốt như thế, bình thường đều là một thân bố y vải thô, làm theo kiểu ngắn ngắn, khi mặc y phục này vào, y còn suy nghĩ vị gia trong viện tử này cũng thật là tốt bụng, chuẩn bị y phục tốt như thế cho một kẻ thô nhân như y.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng xong, Ngọc Trúc liền dẫn Đinh Tráng đi khỏi viện tử, khi đi theo Ngọc Trúc ra khỏi vườn hoa, Đinh Tráng cũng rất lưu tâm, chuyên chú nhìn xem Ngọc Trúc đi như thế nào, đáng tiếc còn chưa nhìn ra thì đã đến cửa rồi, tức là đã ra khỏi vườn hoa, lại đi qua một khu rừng xanh um tùm một mảnh, ở trong một hành lang dài rẽ quẹo bảy tám lần, quẹo đến đầu y đều choáng váng, chỉ nhớ khi đi trên đường có thấy qua vài người, hoặc là đang quét rác, hoặc đang bê một thùng nước, hoặc vội vàng đi qua, đều là nam nữ trẻ tuổi, có tướng mạo rất đẹp mắt. Bọn họ khi nhìn thấy Đinh Tráng, ánh mắt đều là kinh ngạc, cũng có người bỏ thứ trong tay ra chạy đến hỏi Ngọc Trúc, Ngọc Trúc liền nói hán tử cũng không hiểu lắm, chỉ biết là gia muốn gặp người này.

Đinh Tráng chưa từng đồng thời nhìn thấy nhiều người xinh đẹp thế này, tuy trong lòng y ai cũng không đẹp bằng vợ y, nhưng bị nhiều ánh mắt kinh ngạc như thế đánh giá, y cũng bắt đầu không thoải mái, cuối đầu không còn dám nhìn đồng ngó tây nữa, chỉ nhìn gót chân Ngọc Trúc mà đi theo.

Lại đi thêm một quãng nữa, cuối cùng đi vào một sân vườn rất rộng rãi, trong viện tử nở rất nhiều hoa, tràn đầy hương thơm, Ngọc Trúc dừng chân lại, ở ngoài cửa nói: “Gia, tiểu nhân mang người đến rồi.”

Rèm trúc ở trên cửa được vén lên, là Ngọc Tùng đi ra, cũng mang theo một ánh mắt quái dị đánh giá Đinh Tráng, bên miệng nói: “Người này, gia bảo người đi vào.”

Đinh Tráng ở bên màn trúc thò đầu vào xem, có chút rụt rè, y cũng không biết gia trong phòng là ai, chỉ nghĩ là người đã cứu mình, tuy rằng không cho y ra khỏi viện tử thì có chút kỳ quái, nhưng nghĩ lại hơn

phần nửa cũng là người tốt, cuối cùng lớn gan đi vào, liền nhìn thấy căn phòng này so với căn phòng y trú hiện tại còn lớn hơn rất nhiều, vật phẩm bố trí trong phòng cũng nhiều, trong căn phòng có một tấm bình phong chắn rất lớn, nhìn không được bên trong, phía đông bên ngoài có một chiếc bàn, sau bàn có người đang ngồi, đang nhìn y.

Đinh Tráng có chút hoảng hốt, vội vàng cong lưng hành lễ, mới hơi hơi ngẩng đầu lên, lén nhìn trộm, thấy y phục trắng trẻo trên người vị gia đó, kiểu dáng không phải chỉ là đẹp bình thường, so với vẻ đẹp không có thiên lý của Phùng gia kia còn muốn đẹp hơn, trên thế giới này sao lại có người đẹp đến thế? Đinh Tráng vốn dĩ chỉ nghĩ nhìn trộm một cái, ai biết vừa nhìn liền không thể dời mắt đi.

Tô Hàn Giang trước hết bị nhìn đến có chút bức bối, trong viện tử này không có một người nào dám nhìn thẳng vào hắn, nhưng lại nghĩ cùng tên xuẩn nhân này tính toán làm gì, hắn lưu lại người này chẳng qua là vì muốn tiêu trừ loạn tình quyết mà thôi, đợi đến khi loạn tình quyết hoàn toàn giải trừ thì sẽ đưa tên xuẩn nhân này đi, từ đó không còn liên can. Thật ra quyết định này Tô Hàn Giang cũng là đến hôm qua mới nghĩ ra, cùng tên xuẩn nhân này phát sinh quan hệ thật ra hắn không hề tình nguyện, nhưng cũng không biết là có chuyện gì, hiện tại trước mắt cũng chỉ có tên xuẩn nhân này là có thể hoàn toàn khơi mào được tình dục của hắn, khiến hắn mất khống chế. Nghĩ đến chuyện lần trước trong ngõ hẻm, liền cảm thấy có chút dục động, lúc đó hắn thần trí thanh tỉnh, khoái cảm như thủy triều đó khiến hắn mấy ngày nay tâm niệm không quên, hôm nay đã không thể nhẫn nại nữa.

“Người qua đây.” Trong thanh âm băng lạnh như tuyết bay lơ lửng đang áp chế tình dục khó nhịn.

Nếu hiện tại là Ngọc Tùng hoặc Ngọc Trúc đã hầu hạ hắn nhiều năm, nghe thấy thanh âm này sợ sẽ cho rằng trời sắp đổ tuyết đỏ (ý nghĩa tương tự như mặt trời mọc từ hướng tây, nghĩa là một chuyện không có khả năng phát sinh lại phát sinh), nhưng nghe thấy thanh âm này lại là Đinh Tráng, y thì dù có chết cũng không thể quên giọng nói của tên ác quỷ đó, tuy rằng chỉ mới một thời gian, không nghĩ đến tên ác quỷ lại biến thành bộ dáng này, nhưng cho dù có trở nên đẹp đến thế nào đi nữa, ác quỷ cũng vẫn là ác quỷ, ngay lập tức huyết sắc trên mặt cũng bay biến đi sạch sẽ, làm sao cũng không nghĩ đến bản thân đang ở trong hang quỷ, y lùi hai bước, rồi bỗng nhiên quay người chạy ra ngoài.

Tô Hàn Giang vô cùng kinh ngạc, khi hắn mang mặt nạ Đinh Tráng thấy hắn giống quỷ thì còn có đạo lý, nhưng hiện tại hắn đã gỡ mặt nạ ra rồi, đơn giản chỉ cần dựa vào dung mạo này, thì trên thiên hạ này tuyệt đối không có người nhìn thấy hắn mà lại chạy hết, phản ứng của Đinh Tráng chính là lại dấy lên tức giận của một người trước giờ luôn lãnh tính lãnh tình, hắn không kìm được phần nộ gầm lên: “Bắt y về đây.”

Ngọc Tùng và Ngọc Trúc đều đang ở ngoài cửa canh gác, thấy Đinh Tráng từ bên trong xông ra, đều không hiểu là có chuyện gì, đang nghĩ không biết có nên bắt y lại không, thì nghe thấy âm thanh của gia tử trong phòng truyền đến, nghe như đang tức giận vô cùng, nên liền vội vã phi thân đi, một trái một phải kẹp lấy Đinh Tráng, kiên quyết kéo y trở lại phòng.

Đừng, đừng, đánh chết cũng không muốn trở lại đó! Đinh Tráng liều mạng giãy dụa, Ngọc Tùng và Ngọc Trúc không ngờ y lại giãy dụa lợi hại như thế, không cẩn thận trượt tay, khiến y lại chạy ra khỏi phòng, đang vội vã muốn đuổi theo bắt lại, thì trước mắt nhìn thấy một thoáng bạch ảnh, Tô Hàn Giang lại đích thân ra tay, đẩy Đinh Tráng hướng lên trên tường, lập tức nói với Ngọc Tùng, Ngọc Trúc: “Các người đi ra, ở ngoài viện canh gác.”

Ngọc Tùng Ngọc Trúc thấy bộ dáng hắn giống như đang cực kỳ tức giận, không dám nhiều lời, vội vàng đi ra.

Đinh Tráng đụng vào bức tường, lúc đó liền có chút hoa mắt, sau khi nổ đom đóm xong, thấy tên ác quỷ lại đi về hướng y, lần này ngay cả muốn lui cũng không còn đường lui, y sợ hãi khiến toàn thân run rẩy, thấy trên án thư bên cạnh có một bình hoa, vội vàng nắm lấy ném về phía tên ác quỷ, nhân lúc tên ác quỷ phải lo tránh bình hoa, y co chân xông qua, nhưng vai lại bị bóp chặt, bị tên ác quỷ đó nắm lấy vai ấn lên tường. Ký ức sợ hãi đêm đó trong con hẻm dâng lên, thân thể càng thêm run rẩy lợi hại, y chỉ nhớ rằng rất đau, đau đến chết đi sống lại, chuyện tên ác quỷ này làm căn bản không phải là việc con người có thể làm mà.

Tô Hàn Giang thấy y run rẩy lợi hại, cũng hiểu được là y đang sợ, liền nói: “Gia hôm nay sẽ không cưỡng ép người, người nếu như đáp ứng không chạy, gia liền buông tay.”

Đinh Tráng miễn cưỡng gật đầu, thấy tên ác quỷ thật sự buông tay, cũng không dám chạy nữa, chỉ là trong tiềm thức vẫn co ro thân người lại, hận không thể xuất hiện một vết nứt trên bức tường sau lưng để y tránh vào. Y không hiểu tên ác quỷ này còn muốn làm gì, lại không dám nhìn tên ác quỷ, chỉ trừng mắt với mặt đất không hề động dấy.

Tô Hàn Giang đi về bàn ngồi, thấy bộ dáng này của y, hắn không khỏi nhú mào, hắn cần dùng người này để giải trừ loạn tình quyết, nhưng thật sự cũng không muốn dùng sức cưỡng ép, tuy nói rằng cuối cùng hắn cũng có thể đạt được khoái cảm tiêu hồn đó, cũng có thể giải trừ được một chút loạn tình quyết, nhưng người này không hợp tác, thì sau khi xong chuyện sẽ bị thương nghiêm trọng, trước khi hắn mang người này về Phụng Thê viên đã đi tìm đại phu bôi thuốc cho y, vị đại phu đó vừa bôi thuốc vừa luôn cần nhằn hắn làm bậy, bảo hắn lẽ nào không có một chút cảm giác hổ thẹn. Nghĩ đến điều này, bất giác nói: “Người... vết thương tốt hơn chưa?”

Vị đại phu đó bôi thuốc trị tốt nhất cho Đinh Tráng, đợi trước khi Đinh Tráng tỉnh lại vài ngày, thì chỗ đó đã sớm không còn đau nữa, cho nên Tô Hàn Giang hỏi như thế, y cũng không biết là hỏi chỗ bị thương nào, vùi đầu như cũ không động dấy.

Tô Hàn Giang thấy y không động, nghĩ chắc vết thương đã tốt rồi, hắn khép mắt lại. Trước đây hắn ít cùng người khác giao tiếp, hơn nữa cùng với một người như Đinh Tráng mà nói thì chẳng thêm lý tới, vì thế nhất thời cũng không biết nên nói gì với người này, qua một lúc sau mới lại hỏi: “Người có người nhà không?”

Đinh Tráng vừa nghe nhắc tới người nhà, thân thể liền chấn động, đột nhiên ngẩng đầu lên vừa sợ vừa kinh hoảng nhìn Tô Hàn Giang, tên, tên ác quỷ này còn muốn hại vợ của y sao?

Tô Hàn Giang thấy y ngẩng đầu, ngược lại có chút vui mừng: “Ta cần người ở trong viện tử này cạnh ta vài ngày, người nếu có người nhà, ta sẽ phái người thông báo một tiếng, cho thêm chút ngân lượng để sống qua ngày, người thấy có được không?”

Đinh Tráng liều mạng lắc đầu, lại quỳ xuống, dập đầu với Tô Hàn Giang.

“Người đây là ý gì?” Tô Hàn Giang nhìn không hiểu, lúc này mới nhớ đến chuyện Đinh Tráng còn không thể nói chuyện, liền đi đến vỗ một cái vào phần cổ của y, hóa giải nội lực phong bế cưỡng hòng.

Đinh Tráng thấy hắn đi tới, lại lo sợ né tránh, nhưng có thể tránh đi đâu, bị hắn vỗ một cái như thế, bất giác phát ra một tiếng “a”, mới hiểu được mình lại có thể nói chuyện, vội năn nỉ: “Ác, ác... không, gia, tiểu nhân cầu ngài thương tình, thả tiểu nhân đi, cầu cầu ngài, trong nhà, trong nhà tiểu nhân còn có vợ đang chờ, trong... trong viện tử của gia có rất nhiều người bên cạnh, vợ của tiểu nhân chỉ có tiểu nhân thôi, cầu ngài thả tiểu nhân... thả tiểu nhân đi...”

Tô Hàn Giang trầm mặt xuống: “Muốn đi thì không thể, nếu như không phải người thì không được, người cho rằng gia có thể nhìn trúng người sao... ngân lượng người muốn cũng vậy, không muốn cũng vậy, chỉ cần nghe lời gia trong vài ngày thôi, chờ xong chuyện gia có thể cho người trở về, người nếu như không nghe lời...” Vậy thì dùng sức cưỡng ép cũng là biện pháp. Nửa câu sau này hắn không nói ra, Đinh Tráng nghe hiểu lắm ý, cho rằng nếu như y không nghe lời, tên ác quỷ này sẽ hại vợ của y, nên liền rụng rời, run rẩy nói không ra một chữ nữa.

Tô Hàn Giang bị trận náo này, hôm nay cũng không có hưng trí nữa, phát phát tay nói: “Người lui xuống đi, suy nghĩ cho kỹ, ngày mai lại đến.”

Đinh Tráng run rẩy lấy bầy đi ra khỏi cửa, Ngọc Tùng Ngọc Trúc đi tới, Ngọc Tùng cảm thấy cực kỳ quái dị, trên trên dưới dưới đánh giá y mấy lần, làm sao cũng không hiểu thấu được lần này gia mang người này về không những nhìn không ưa mắt, mà người này còn đặc biệt có thể khiến gia sinh khí, hắn từ năm năm trước vào sống trong viện tử này còn chưa từng thấy qua gia tức giận giống như hôm nay.

Ngọc Trúc đẩy Đinh Tráng một cái, thấy trên mặt Đinh Tráng là bộ dáng không còn thần sắc, trong lòng nghĩ nhất định đã bị gia giáo huấn rồi, vừa đi vừa oán trách: “Người khi không lại khiến gia tức giận làm gì, nhưng nhớ là đừng liên lụy tới ta, hôm nay liền phạt người dọn dẹp viện tử sạch sẽ, không thì đừng nghĩ ta sẽ cho người ăn cơm.” Hắn là đang tìm cớ để đẩy công việc của mình cho Đinh Tráng, thấy Đinh Tráng thân người ốm yếu đi lảo đảo ngã nghiêng, cũng không biết y có nghe rõ hay không, bèn đẩy y một cái nữa.

Đinh Tráng một bước lão đảo, xém chút đã té ngã, y nhìn Ngọc Trúc một cái rồi lại cuối đầu đi tiếp. Ngọc Trúc thấy trong đôi mắt y chỉ là một mảng nặng nề, không thấy một chút tức giận nào, không tìm được run rẩy một cái, trong lòng nghĩ người này làm sao vậy? Chỉ là hắn không biết Đinh Tráng từ khi ra khỏi cửa, liền đã nhận mệnh, biết bản thân làm thế nào cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của con quỷ này, y có lòng muốn chết, nhưng lại sợ con ác quỷ này sẽ lấy vợ y ra trút giận, nên ngay cả chết cũng không thể.

Lại nói khi Đinh Tráng trở lại viện tử mà y trú, thì chỉ ngồi trên bệ cửa nhìn bầu trời đến xuất thần, chứ không làm theo lời Ngọc Trúc nói là phải dọn dẹp viện tử, Ngọc Trúc thấy thế tức giận, cũng thật sự không cho y ăn cơm, thật ra trong lòng Đinh Tráng có khổ, cho dù Ngọc Trúc có đưa cơm đến, y cũng ăn không vô.

Đợi đến ngày hôm sau, Ngọc Trúc đến thì thấy y vẫn ngồi ở bệ cửa, nghĩa là một đêm không ngủ, cũng không biết người này phát bệnh thần kinh gì, nghĩ đến Ngọc Tùng vừa đến truyền lời nói gần hoàng hôn hôm nay gia muốn gặp người này, sợ y cứ thế có thể xảy ra chuyện gì đó, chỉ có thể bức y ăn một chút thức ăn, sau đó điểm thụ huyết rồi tha y vào giường, đợi gần đến lúc rồi, mới lại đánh thức Đinh Tráng, cho y tắm rửa thay y phục, lại dẫn đến viện tử ngày hôm qua.

Đinh Tráng tựa như người chết rồi mặc ý cho Ngọc Trúc bày bố, đợi khi lại nhìn thấy tên ác quỷ đó, trên mặt mới hiện lên nỗi sợ, trên người cũng phát đầu phát run.

Tô Hàn Giang vẫy lui Ngọc Trúc Ngọc Tùng, thấy y vẫn là cái bộ dáng ngày hôm qua, trong lòng cảm thấy bức bối, cũng không nghĩ ra bản thân đối với người này có từng làm ra chuyện gì không phải chưa, sao lại sợ thành thế này, bèn hỏi: “Người có nghĩ tốt chưa?”

Thân thể Đinh Tráng lại càng run rẩy lợi hại hơn, một câu nói chuyển tới chuyển lui trong lòng, mới miễn cưỡng mở miệng, lại nói: “Tiểu nhân... tiểu nhân nếu như theo, theo ngài, ngài, ngài, ngài... thật sự có thể thả tiểu nhân về nhà?”

“Gia ta là thân phận gì, lẽ nào còn cần lừa ngươi sao.” Tô Hàn Giang nói, trên mặt đã có chút không vui.

“Vậy, vậy cần bao lâu... tiểu nhân có thể về nhà?”

“Tóm lại là không phải rất lâu là được rồi, ngươi lải nhải cái gì? Nếu chịu nghe lời gia, thì mau vào trong phòng, thoát y phục ra.” Tô Hàn Giang bị hỏi trúng chỗ đau, hắn cũng không biết chắc được cần bao nhiêu ngày, tuy nói chuyện này cảm giác không sai, nhưng cùng một người như Đinh Tráng làm loại chuyện này vẫn khiến hắn cảm thấy buồn nôn.

Đinh Tráng nghe nói y phải thoát quần áo, liền hít thở khó khăn, nghĩ đến nỗi đau như thân thể bị xé rách đó, liền muốn quay người chạy trốn, nhưng hai chân lại không nghe lời, từng bước từng bước chậm rãi hướng vào trong căn phòng của tên ác quỷ. Y cuối đầu, đôi tay run rẩy không dễ dàng gì mới mở được y phục, ngoan ngoãn nằm lên giường, lại nhắm chặt mắt, cắn răng không dám động đậy, nghĩ lại lúc bị Vương Ma Tử giày vò cũng không đau đớn khó chịu thế này, liền đem chuyện này xem như đang chịu khổ hình, nhẫn nhịn cho qua thống khổ là được.

Tô Hàn Giang thấy y quả thật thuận tùng, trong lòng coi như có được mấy phần vui thích, lại tỉ mỉ nhìn thân thể của y, làn da màu đồng cổ, thân thể tuy gầy, tay chân lại khá thon dài, thân hình cực kỳ đồng điệu, so với kiểu cách của hai tiểu quan tinh tế yếu nhược kia thì đương nhiên bất đồng, nghĩ lại đêm đó cảm giác khi sờ vào rất không tồi, chỉ là lúc ấy không thể tỉ mỉ vuốt ve, lúc này không tìm được đưa tay ấn ấn trên cơ thể Đinh Tráng, cảm giác thân thể dưới tay đột nhiên run lên, làn da co chặt lại, bèn nói: “Người sao vẫn còn sợ, thả lỏng người đi.”

Đinh Tráng không dám mở mắt, cảm giác được một cánh tay đang vuốt tới vuốt lui trên người y, y nghiêng chặt răng đến sắp xuất huyết, chỉ cảm thấy ngay cả lông tơ đều muốn dựng lên hết rồi, nào có thể thả lỏng xuống được.

Tô Hàn Giang lúc này không còn để tâm đến Đinh Tráng có phải đã thả lỏng thân thể hay không, hắn chỉ cảm thấy làn da của người này càng mướt càng thấy thích, ấn xuống thấy cứng cứng nhưng lại rất đàn hồi, lại cuối đầu ngửi ngửi, vị cá trên người đã không còn rồi, ngược lại lại có một vị đạo không nói rõ có bao nhiêu hấp dẫn người dục động, Tô Hàn Giang vốn đã kìm chế mấy ngày, vừa ngửi thấy liền cảm giác hạ

thân bắt đầu trương lên, hân hơi kinh dị nâng người dậy, trừng mắt nhìn gương mặt nghiêng chặt răng của Đinh Tráng, rõ ràng là một gương mặt bình thường đến mức hân không thèm nhìn tới, nhưng hiện tại còn chưa có bắt đầu làm cái gì, người này đã có thể đẩy lên dự vọng của hân, nếu không phải thân thể dưới tay này vẫn hơi hơi run rẩy, hân gần như phải hoài nghi người này có phải là có thủ đoạn gọi tình cực kỳ cao mình khiến người ta không thể nhìn ra hay không.

Đinh Tráng nhắm chặt mắt đợi rất lâu cũng không đợi được nổi đau trong dự kiến, ngay cả cánh tay đang mò tới mò lui trên người cũng dừng lại, y không biết xảy ra chuyện gì, trong lòng càng nghĩ càng bất an, cuối cùng không nhịn được lên hé mắt thành một đường nhỏ xíu, lại thấy tên ác quỷ đang ngồi cạnh giường, cứ nhìn y đăm đăm xuất thần, trên mắt phản xạ lại ánh đèn, nên nhìn thấy có hơi đỏ, thật sự đẹp không diễn tả nổi, nhưng y không hiểu người đẹp thế này sao lại không làm những chuyện tốt.

Tô Hàn Giang suy nghĩ một lát, không nghĩ ra được toàn thân trên dưới của người này trừ xúc cảm khi chạm vào và vị đạo không tồi ra, rốt cuộc là có điểm nào có thể dẫn phát được dự vọng của hân, dự vọng ở hạ thân ần ần trương to lên câu đi hôn phách của hân, vừa khéo lại thấy Đinh Tráng đang lên mở mắt nhìn hân, bộ dáng đó trong mắt hân lại có mấy phần hương vị muốn cự tuyệt mà còn ngênh đón, hân thật không ngờ được một người thô nhân bình thường thế này, lại cũng có thể tạo ra được một bộ dáng say người đến thế. Tuy rằng trong lòng hân biết rõ đối phương không phải là ý tứ đó, nhưng vẫn không ngăn được tình dục càng tăng, lại lần nữa phục lên thân thể đó, ai biết hân vừa cử động, ánh mắt kia lập tức nhắm lại. Tô Hàn Giang biết trong lòng y nhất định rất sợ, chỉ sợ cho dù hân có trăm phương ngàn kế trêu chọc thì cũng sẽ không có chút phản ứng, nỗi sợ hãi này cũng không phải trong một hai ngày là có thể xóa bỏ được, thế là suy nghĩ hôm nay trước hết cứ ứng biến cho qua, ngày mai lại đi tìm mua chút dược vật, nghĩ đến chỗ này lại lấy ra một hộp tinh dầu, chuyển qua thân thể của Đinh Tráng, bôi quét một chút lên chỗ ẩn mật đó.

Đinh Tráng cảm thấy ngón tay của tên ác quỷ chui vào bên trong, không biết đang bôi thứ gì, mát mát lạnh lạnh, nỗi sợ trong lòng càng sâu thêm, hai tay nắm chặt sàn đan, thân thể co càng chặt, xem chút nữa đã khiến Tô Hàn Giang không thể rút tay ra.

Tô Hàn Giang nhìn tình hình này, liền hiểu được cho dù có hộp tinh dầu này, hôm nay người này cũng không tránh được sẽ bị thương, chỉ là tình dục trong nội thể đã trào dâng rồi, lúc này nghĩ muốn dừng cũng không thể, tiếp đó liền giải khai y sam, ở trên chỗ đó của hân cũng tự bôi chút tinh dầu lên, rồi phục lên thân thể của Đinh Tráng.

“A!” Tuy rằng Đinh Tráng sớm đã quyết định muốn cắn răng nhẫn nhịn, nhưng vẫn không thể kìm được kêu đau một tiếng.

Tô Hàn Giang nghe thấy y kêu thê thảm, bất giác cũng buông nhẹ động tác, lại không ngờ Đinh Tráng chỉ kêu được một tiếng, sau đó run rẩy nói: “Gia... gia... cầu ngài nhanh, nhanh một chút...đừng giày vò tiểu nhân nữa...” Y thật sự coi như đang chịu khổ hình, chỉ mong nhanh chóng kết thúc một chút, để sớm giải thoát.

Tô Hàn Giang nghe thấy Đinh Tráng nói thế, lại nghĩ có tác dụng của hộp tinh dầu, nên sẽ không chảy nhiều máu, liền không còn cố kỵ đến cảm thụ của người dưới thân nữa, dùng sức bắt đầu chinh phạt. Trong nhất thời, trong phòng truyền ra âm thanh cọt kẹt của chiếc giường gỗ dao động, trong đó còn xen lẫn tiếng thở dốc và tiếng rên sâu muộn khó chịu đựng thống khổ, còn có âm thanh dâm mỹ va chạm ma sát liên tục không ngừng của da thịt, từng tiếng từng tiếng, đều khiến tình dục của Tô Hàn Giang đẩy động lên chỗ cao nhất, cuối cùng lại có chút mất khống chế, trong não chỉ có một luồng khoái cảm vô pháp biểu đạt, nắm chặt lấy người dưới thân đòi hỏi càng nhiều, không hề phát giác thanh âm rên rỉ phiến muộn của người dưới thân dần dần nhỏ lại.

Sau khi tình sự kết thúc, Tô Hàn Giang liền ngồi xuống vận công, phát hiện loạn tình quyết trong nội lực lại giảm đi rất nhiều, lần này mới cuối cùng xác định phải tiêu trừ loạn tình quyết này, chỉ trong lúc hân đang mất khống chế trong tình sự, cõi bỏ bó buộc của băng tâm quyết, đưa dự vọng thăng đến điểm cao nhất, mới có thể tiêu trừ loạn tình quyết. Chỉ là không biết vì sao, có thể khiến hân đưa dự vọng thăng đến điểm cao nhất, lại chỉ có người bên cạnh này mà thôi.

Đinh Tráng trong lúc mơ mơ hồ hồ cảm giác tên ác quỷ ép lên người y đã rời đi, miễn cưỡng mở mắt ra, thấy ác quỷ ngồi khoanh chân trong góc giường không hề động dậy, y không biết ác quỷ này đang làm gì,

chỉ biết khổ hình chắc đã kết thúc rồi, y không muốn ở lại lâu thêm chút nào bên cạnh tên ác quỷ này, giãy dụa từ trên giường bò dậy, chỉ cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi, chỗ bị xỏ xuyên vừa tê dại vừa đau đớn, y vừa động thì dịch thể bạch trọc mang theo tia huyết đỏ từ trong đó chảy ra. Y hiểu được đó là cái gì, tuy nói sớm đã đem chuyện này xem như cực hình, nhưng vẫn không tìm được trong đầu oanh một tiếng, cảm giác nhức nhối như dao cắt vào tim, khi vừa bước xuống giường chân liền mềm đi, xém chút ngã xuống.

Không dễ dàng gì mặc xong y phục, bước chân lảo đảo đi ra khỏi cửa, vừa ngẩng đầu, lại đối diện ngay với hai cặp mắt kinh dị không tả nổi của Ngọc Tùng Ngọc Trúc đang canh ngoài cửa. Hai người bọn họ đều là người đã luyện qua nội công, thanh âm trong phòng truyền ra chui hết vào lỗ tai hai người, ánh mắt của gia cao bao nhiêu bọn họ hiểu rõ hơn so với bất cứ ai, nên làm sao cũng không dám tin tưởng những gì bọn họ nghe thấy, đợi đến khi thấy Đinh Tráng ngả nghiêng đi ra, một thân mang mùi vị sau khi làm xong tình sự, thì dù không muốn tin cũng phải tin.

Đinh Tráng thấy ánh mắt của họ, liền cảm thấy nhát dao trong lòng lại càng cửa sâu thêm mấy phần, đau đến trước mắt y đen đi, đợi đến khi nhìn rõ lại, trong mắt của Ngọc Trúc đã tràn đầy khinh miệt hèn mọn, lần này ngay cả đầy y một cái cũng cảm thấy khinh thường, đứng cách khá xa nói một câu “Đi thôi”, sau đó cũng không đợi Đinh Tráng, tự mình đi tới trước.

Ngọc Tùng đó vẫn dùng ánh mắt kinh dị nhìn thân ảnh Đinh Tráng lảo đảo đi xa dần, cho đến khi không nhìn thấy nữa, mới quay người nhìn vào trong phòng ngáy ra, không biết có nên đi vào hay không, ngay lúc này, thanh âm của Tô Hàn Giang truyền ra, bảo hắn đi vào.

“Gia?”

“Chuẩn bị nước nóng, thay lại chăn màn đi.”

“Vâng.”

Ngọc Tùng vội vàng ôm mớ chăn nệm hỗn loạn trên giường ra ngoài, vết trắng trắng đỏ đỏ trên đó nhìn đến khiến hắn kinh sợ giật mình, nghĩ đến thân ảnh người đó lúc đi lảo đảo, cũng không tìm được bắt đầu có chút đồng tình.

5. Chương 5

Ngày hôm sau, Tô Hàn Giang bảo Ngọc Tùng mang dược trị thương đến cho Đinh Tráng, cũng đại phát thiện tâm mà kêu y nghỉ ngơi hai ngày. Khi Ngọc Tùng đến, Đinh Tráng còn đang nằm trên giường, y đã tỉnh rồi, thấy Ngọc Tùng đến thì liền ngồi dậy, sắc mặt có chút tái nhợt, nắm lấy y phục tính mặc vào, y cho rằng tên ác quỷ đó lại bảo người đến gọi y rồi.

“Không cần dậy không cần dậy...” Ngọc Tùng vội vàng lắc tay với Đinh Tráng, lấp bắp một lúc, mới lấy bình dược ra, trên mặt lộ ra một chút lúng túng nói: “Gia bảo ta đưa dược trị thương cho ngươi, ngươi... ngươi... có cần ta giúp bôi lên không?”

“Không... tiểu, tiểu nhân tự... tự mình làm...” Đinh Tráng nhận lấy dược, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nắm bình dược càng chặt.

“Cũng, cũng tốt.” Ngọc Tùng lộ ra thần tình nhẹ nhõm, nhìn thấy Đinh Tráng từ đầu đến cuối vẫn luôn cúi đầu, lòng hiếu kỳ lại nổi lên, cũng không vội đi, kéo một chiếc ghế lại ngồi xuống bên cạnh giường, “Ta tên là Ngọc Tùng, là thiếp thân thị đồng của gia, ngươi tên là gì?”

Đinh Tráng nhìn hắn một cái, lại cúi đầu xuống: “Tiểu nhân gọi là Đinh Tráng.”

“Hi, Đinh Tráng, cái tên thật quê mùa.” Ngọc Tùng cười hi hi một tiếng, đột nhiên cảm thấy không tốt, liền thu lại nụ cười, lỗ mũi ngửi ngửi thử, phát giác trên người Đinh Tráng vẫn còn cỗ mùi vị của tối qua, bất giác liền đỏ mặt, chợt “dì” một tiếng nói: “Hôm qua ngươi không có tẩy người sao? Ngọc Trúc đâu, sao lại không chăm sóc người?”

Đinh Tráng nghe hắn đề cập đến chuyện hôm qua, trên mặt lại càng khó coi, trong lòng càng phát khổ hơn, chỉ cảm thấy cuộc sống thế này thật sự thà chết còn sướng hơn. Y, y ủy khuất bởi tên ác quỷ, sau này làm

sao còn mặt mũi mà nhìn vợ y nữa? Nghĩ như thế, trong lòng y liền ỉn ỉn đau đớn, ngay cả thở cũng không còn thông thuận.

Ngọc Tùng thấy y chỉ cuối đầu không trả lời, bèn nghĩ đến lúc đầu khi bản thân hắn mới vào trong viện gặp phải đủ chuyện, nói: “Ta hiểu được, là tật xấu ghen tỵ của Ngọc Trúc lại phát tác rồi, người vừa đến nên hắn ức hiếp người, hôm qua người đã thành ra như vậy rồi, hắn sao có thể không giúp người tẩy rửa thân thể, không được, ta phải đi nói với gia.”

Ngọc Tùng lần này thật có lòng tốt, nhưng không hề biết càng đề cập đến chuyện tối qua, trong lòng Đinh Tráng càng thêm đau khổ, Ngọc Trúc đó khinh bỉ y, không thèm để ý đến y ngược lại còn khiến y được thở nhẹ nhõm một hơi, lần này lại nghe thấy hắn vì Ngọc Trúc không chịu chuẩn bị nước tắm cho y mà muốn đi tìm tên ác quỷ kia, ngay lập tức trong lòng liền cực sợ hãi, y hận không thể cách tên ác quỷ đó càng xa càng tốt, nào muốn vì một chuyện nhỏ nhặt thế này mà dẫn đến sự chú ý của ác quỷ đó, nên liền một tay nắm lấy góc áo của Ngọc Tùng liên tục lắc đầu, dưới sự sợ hãi cùng cực này y ngay cả nói cũng không nổi.

“Người sao lại sợ hãi như thế, Ngọc Trúc ức hiếp người dữ lắm sao?” Ngọc Tùng không biết nguyên do trong đó, chỉ cho rằng Ngọc Trúc ức hiếp rất tàn nhẫn, nên mới khiến cho kẻ chất phác này bị dọa sợ đến vậy.

“Không... không... không... không ai ức hiếp tiểu nhân... Ngọc Tùng đại, đại gia ngài ngàn vạn lần đừng... đừng nói với tên ác, ác... đừng nói với gia... đừng... nói với gia...” Đinh Tráng hoảng loạn vô cùng, xem chút đã nói ra xưng hô ác quỷ đó, y sợ Ngọc Tùng vẫn còn muốn đi nói lại, nên từ trên giường lăn xuống, quỳ trước mặt Ngọc Tùng.

“Ta gọi là Ngọc Tùng, không phải là đại gia gì hết, người... bỏ đi, tấm lòng của người cũng thật tốt, ta không nói là được chứ gì, người nhanh đứng lên đi.” Ngọc Tùng lại tưởng rằng Đinh Tráng là vì Ngọc Trúc mà làm thế, trong lòng không kìm được nguyên rửa Ngọc Trúc mấy tiếng, trách hắn sao lại đến chết cũng không chịu đổi tính, đột nhiên lại hỏi: “Ngọc Trúc hắn có phải là ngay cả cơm cũng không đưa tới hay không?” Cũng không đợi Đinh Tráng trả lời, lại nói: “Người mặc y phục chỉnh tề đi, ta mang người đi trong viện để nhận biết đường, sau này Ngọc Trúc nếu không đưa cơm tới, người cũng có thể tự đến trừu phòng mà lấy.”

Đinh Tráng nghe hắn không còn đi nói với tên ác quỷ nữa, trong lòng cũng hơi hơi bình tĩnh lại, Ngọc Tùng nói tiếp cái gì, y cũng đều đáp ứng. Ngọc Tùng mang y đi một vòng trong viện, nói cho y biết cách đi trong viện, lại đặc biệt mang y đến trừu phòng dạo một vòng, thấy một nha hoàn quản sự tên là Ngọc Lộ, một nha hoàn đun nước tên là Ngân Đan, còn có mấy tiểu tư (sai vặt) trên đường, đều là thiếu niên mi thanh mục tú, ai ai cũng đều trông con mắt quái dị mà nhìn Đinh Tráng, toàn là bộ dáng muốn hỏi lại không dám hỏi. Lúc mang y đi ra, Ngọc Trúc vừa khéo lại đến, Ngọc Tùng thấy hắn bất giác hừ một tiếng, nói: “Người càng lớn thì lá gan cũng càng lớn a, gia lệnh cho người chiếu cố người này, nhưng người giỏi lắm, không những không chăm sóc, mà nguyên cả buổi sáng cũng không thấy mặt đâu.”

Ngọc Trúc vẻ mặt khinh thường: “Người khác nào có ai hiểu được tâm tư của gia bằng người, người này chẳng qua là một thứ hàng giống như Nam Phong viện thôi, có thể có được mấy ngày nở mặt chứ, người nếu như thích, thì tự mình đi thỉnh cầu gia cho người chiếu cố y, ta không có rảnh hơi sức đâu mà lo.” Hắn một lời này nói ra, người tại đó đều trông lớn con mắt mà nhìn Đinh Tráng, tràn đầy kinh dị.

Đinh Tráng bị bọn họ nhìn như thế toàn thân không thoải mái, lùi mấy bước, quay người rời đi. Y không hiểu Nam Phong viện đó là chỗ nào, nhưng cũng nghe ra được nhất định không phải là một nơi tốt đẹp gì, nên không dám lưu lại đó nữa, Ngọc Tùng thấy y đi rất nhanh, cũng không thèm đấu võ mồm với Ngọc Trúc nữa, mang theo một hộp thức ăn trong tay Ngọc Lộ, rồi vội vã đuổi theo. Bọn họ vừa đi, các nha hoàn tiểu tư trong trừu phòng đều vây kín Ngọc Trúc lại, hỏi rốt cuộc là chuyện gì. Đang nói rất náo nhiệt, có một tiểu tư từ xa nhìn thấy một người đi đến, liền dùng tay chỉ nói: “Nhìn xem, Nam Phong viện kia vừa nhắc đến liền tới đây.”

Người đó lại gần, là một thiếu niên dáng người thướt tha, thần tình tinh nhuệ mềm mại như nữ tử, đó là một trong hai tiểu quan mà mấy tháng trước Tô Hàn Giang đã mua về, tên là Cẩm Nguyệt, một người khác tên là Trầm Tĩnh, Tô Hàn Giang từ sau khi mua họ về bố trí trong Nam Phong viện xong, chỉ chiêu thị tắm qua ba, bốn lần, rồi không còn để ý tới nữa. Hai thiếu niên xuất thân kĩ quán, nếu đã không thể đắc sủng, thì chỉ có thể rơi vào tình trạng bị nha hoàn tiểu tư trong viện chế nhạo mà thôi, người chiếu cố bọn họ cũng đều giống như Ngọc Trúc chiếu cố Đinh Tráng, thích thì làm không thích thì thôi. Trầm Tĩnh

kia là một người kiêu ngạo, không chịu ra mặt cầu người, mà Cẩm Nguyệt tính cách nhu nhược, vì ba bữa cơm hằng ngày, chỉ có thể tự đi lấy, nên luôn phải chịu không ít chế nhạo.

Hôm nay Cẩm Nguyệt đến hơi trễ một chút, vốn trong lòng đã thấp thỏm, không biết có còn cơm hay không, từ xa nhìn thấy nha hoàn tiểu tư trong trù phòng đang tụ tập lại chỉ chỉ trỏ trỏ hẩn, dưới chân lại càng đi chậm lại, không dễ dàng gì mới đến được trước mặt Ngọc Lộ, thấp giọng yếu ớt nói: “Ngọc Lộ đại tỷ, hôm nay có còn cơm hay không?”

Ngọc Lộ này là một nha hoàn lớn tuổi, nên có chút ồm trọng hơn người bên cạnh, nói: “Vốn là còn có một hộp cơm, nhưng vừa rồi có người lấy đi rồi, trên kia còn một hộp bánh ngọt, người cầm đi đi.”

“Đa tạ Ngọc Lộ đại tỷ.” Cẩm Nguyệt cũng không biết nàng nói thật hay giả, vẫn chiếu theo thường lệ mà đa tạ, lấy hộp bánh ngọt đang muốn đi, lại bị Ngọc Trúc cùng với vài tiểu tư ngăn lại, hẩn biết trong viện tử này phạm là người trong tên có một chữ “Ngọc”, thì đều là dưới tay sẽ quản một số người hoặc một tiểu viện, dù hẩn có được đặc sủng cũng phải tránh né, huống hồ hiện tại hẩn không hề đặc sủng, nên càng không thể đắc tội, vì vậy có chút rụt rè nói: “Ngọc Trúc đại ca, có, có chuyện gì sao?”

Ngọc Trúc trên trên dưới dưới nhìn hẩn mấy cái, cười nói với tiểu tư bên cạnh: “Trước đây thấy hẩn cũng là một người khá mị nhân đó, ai ngờ đâu thì ra là một củ cải rỗng ruột không hiểu chuyện, ngay cả một tên thô tâm thường hẩn cũng không sánh bằng.”

Bọn tiểu tư ồ một tiếng cười lên, một tiểu tư không có lòng tốt nói: “Này, có biết là ai lấy hộp cơm của người đi không? Là tân sủng của gia đó, nhanh nhanh đến Dạ Đàm viện xem thử đi, rồi học người ta vài chiêu, nói không chừng gia sẽ thích, vậy thì người ngày ngày sẽ có cơm no.”

Dạ Đàm viện chính là viện tử mà Đình Tráng đang ở, y không biết chữ, căn bản không biết chỗ bản thân đang ở tên là gì. Nhưng Cẩm Nguyệt thì biết Dạ Đàm viện, biết viện tử đó là viện tử hẻo lánh nhất, nghe tiểu tư nói gia có tân sủng, nhất thời không biết là thật hay giả, ngây ngẩn đại ra, những tiểu tư đó thấy bộ dáng thất thần của hẩn, cười càng thêm dữ dội.

Cẩm Nguyệt trở về Nam Phong viện, thì thấy Trạm Tinh ngồi cạnh cửa sổ, trong tay đang nâng một cuốn sách, đang xem rất nhập thần. Ngày đó bọn họ được gia mua về đây, gia hỏi bọn họ muốn cái gì, hẩn muốn một cây dao cạo, còn Trạm Tinh thì muốn một phòng sách, đến bây giờ, cầm này sách này, đã trở thành công cụ để giết thời gian.

“Trạm Tinh, ăn cơm thôi.”

Trạm Tinh chậm rãi ngẩng mắt lên, trên mặt hẩn có chút anh khí hơn Cẩm Nguyệt, nhưng vẫn ưu mỹ tuyệt luân, trong mắt có một mặt thanh lãnh, đảo mắt qua hộp đồ, nói: “Sao chỉ có một hộp bánh thôi?”

Cẩm Nguyệt than một tiếng: “Cố đã không tôi rồi, người quên sao, hôm trước chúng ta còn bị đói một bữa mà.”

“Vẫn là ăn thừa sao.” Trạm Tinh nhú nhú mày, nhìn thấy một khối bánh bị khuyết mất một góc, trên mặt còn có dấu răng.

Cẩm Nguyệt không để ý lắm, cầm lấy một khối hoàn chỉnh đưa cho Trạm Tinh, còn khối bị khuyết đổ để lại cho bản thân.

“Ta không đói, người ăn đi.” Trạm Tinh lắc đầu, tiếp tục đọc sách.

Một hộp bánh thế này, một người ăn cũng chỉ miễn cưỡng no được bảy tám phần, hai người ăn thì cả hai đều còn đói, Cẩm Nguyệt giữ lại phần bị người khác ăn qua cho bản thân, là vì chiếu cố Trạm Tinh, Trạm Tinh không ăn, thì đương nhiên cũng là đang chiếu cố Cẩm Nguyệt. Hai người từ nhỏ đã cùng nhau chịu huấn luyện trong kỹ quán, đối với cá tính của nhau đều hiểu rõ, Cẩm Nguyệt biết Trạm Tinh đã nói không ăn, thì nhất định sẽ không ăn, tính cách này của hẩn khi thụ huấn đã ăn không biết bao nhiêu là khổ, thật vất vả mới ra khỏi được hố lửa, nhưng cũng không được hưởng thụ, Cẩm Nguyệt than nhẹ, chỉ đành tự mình ăn.

Cẩm Nguyệt ăn xong chùi miệng, mới đột nhiên nói: “Bọn tiểu tư trong trù phòng nói, phần cơm hôm nay của chúng ta là bị tân sủng của gia lấy đi.”

Tay cầm sách của Trạng Tĩnh run lên: “Tân sủng?”

“Nghe nói là ở Dạ Đàm viện.” Cẩm Nguyệt trộm liếc nhìn biểu tình của Trạng Tĩnh, thấy trong mắt hắn lộ ra sự khổ sở, bất giác khuyên bảo: “Trạng Tĩnh, ta biết tâm tư của ngươi đối với gia, nhưng rõ ràng trong mắt trong lòng gia không có ngươi, ngươi... cần chi phải khổ. Không bằng chúng ta cũng đến xin gia cho rồi đi, khi gia mang chúng ta đến đây đã nói rõ, sẽ không khó xử chúng ta.”

“Rồi đi? Người như chúng ta thế này lại có thể đi đâu?” Trạng Tĩnh cười lạnh một tiếng, “Người nếu nghĩ muốn quay lại chỗ ô nhục đó thì đi đi, đừng kéo ta theo.”

“Trạng Tĩnh, ngươi...” Cẩm Nguyệt tức giận, mở miệng lại không nói ra lời, trong mắt chứa đầy lệ quang.

Hai người lần này giận dữ, liền cả buổi chiều không nói lời nào, một người chỉ lo đánh đàn, một người chỉ lo đọc sách, đến gần tối, chợt có người đến truyền lời của gia, chiêu hai người đến thị tẩm, Cẩm Nguyệt ngay ra nửa ngày mới phản ứng lại, nhìn Trạng Tĩnh trong mắt cũng là hỉ sắc, bèn nghĩ tin tức gia có tân sủng chắc chắn là trò quỷ, nếu thật sự có tân sủng, thì làm sao có thể nhớ đến Nam Phong viện được, hẳn nhất thời không hiểu rõ, chỉ lo gọi nhóm tiểu tử đến, chuẩn bị nước để tắm rửa, dùng huân hương xông toàn thân, mới đến Thanh Thiêm viện mà gia ở.

Gia có một nam sủng cực kỳ bình thường, chuyện này ngày hôm sau đã truyền ra khắp viện, mấy nha hoàn tiểu tử đó đa phần đều trưởng thành trong viện, không trải qua chuyện đời, cũng rất ít khi có cơ hội ra bên ngoài, bình thường rất ít khi có chuyện gì có thể khiến họ bàn tán này nọ, hôm nay lại có một chuyện không hợp lý này khiến họ không thể hiểu nổi, tin tức còn chưa mọc cánh đã truyền đi rất nhanh, ngay cả Thanh Đào và Nhược Hồng hai vị nữ chủ ngụ ở Hiện Lan viện cũng đều biết, hai nàng tuy chỉ có một danh phận thiếp thất, nhưng dù sao cũng không giống Cẩm Nguyệt và Trạng Tĩnh, ở trong viện này cũng nắm chút quyền lực, bình thường khi Tô Hàn Giang đi ra giang hồ, chuyện lớn chuyện nhỏ trong viện đều là do các nàng cai quản, nha hoàn tiểu tử cũng đều gọi các nàng một tiếng phu nhân, lời đồn này truyền đến tai của các nàng, hai người đều phản ứng tương tự, đều cười nhạo một tiếng, đối với mấy lời nói nhiều chuyện lảm nhảm của các nha hoàn này cũng đã nghe không biết bao nhiêu rồi.

“Tiểu nha đầu ở đâu nghe thấy mấy lời hồ ngôn loạn ngữ, nhân quang của gia sợ còn cao hơn trời nữa, ngay cả tướng mạo cỡ như ta, cũng còn không thèm nhìn nhiều hơn một cái, vậy thì chỉ tướng mạo bình thường còn cần phải nói đến sao?”

Hai nha hoàn đó lảm nhảm lui xuống, nghĩ lại lời nói của phu nhân nhà mình, cũng cảm thấy chuyện này có chút không đúng, lại đi truyền lời của phu nhân ra, những nha hoàn tiểu tử không an phận vừa nghe cũng thấy có lý, một vài người biết được chuyện này vốn là truyền từ miệng của Ngọc Trúc ra, liền nhiều chuyện chạy đến trước mặt Ngọc Trúc để trêu chọc vài câu, trách Ngọc Trúc ngay cả tìm chuyện đùa cũng không biết tìm chuyện có thể khiến cho người ta tin tưởng được.

Ngọc Trúc lại là một người rất coi trọng thể diện, chịu không nổi mấy lời này, liền chỉ trời thề tuyệt đối không có một câu giả dối, nếu không thì cho thiên lôi đánh xuống mây đổ lên đầu, hẳn thế như vậy, lại khiến cho mấy kẻ kia tin tưởng, thời gian rảnh rỗi lại chạy đi tranh luận với những người không tin không dứt, trong nhất thời Phụng Thê viên trở nên náo nhiệt.

Đinh Tráng không biết chút gì về chuyện vì y mà trong viện đang náo nhiệt vạn phần, y chỉ lo vui mừng vì tên ác quỷ đó hai ngày nay chưa từng tìm đến để bắt y chịu khổ hình, nhắc đến là thấy nhẹ nhõm, trên người cũng khỏe khoắn hơn, cũng không cần Ngọc Trúc nói, tự y đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ tiểu viện tử của mình, ở góc đông viện dùng đất bùn nặn đắp thành một ông thổ địa công công, sớm tối bái lạy hai lần, khẩn cầu cho tên ác quỷ đó sớm thả y về nhà, khẩn cầu vợ ở nhà bình bình an an, khi lạy thổ địa công công, luôn có không ít cúng phẩm, đều là Đinh Tráng lấy từ trong phần cơm của hắn ở trù phòng.

Đinh Tráng có thể lấy được cơm, cũng không phải dễ dàng gì, trước tiên không nói đường đi trong viện rất kỳ quái, phải nhìn theo từng canh giờ mà đi, mỗi canh giờ thì đi theo một phương pháp khác, khi Ngọc Tùng dẫn y đi có nói rất tỉ mỉ, nhưng Đinh Tráng làm sao nhớ được nhiều như thế, chỉ miễn cưỡng nhớ được cách đi của ba canh giờ lúc thái dương vừa mọc, ngay đúng giờ Ngọ và lúc hoàng hôn, ngày đầu sáng sớm khi thái dương vừa mọc, y lạy thổ địa công công xong thì ra khỏi viện, còn chưa đi khỏi viện hoa, đã không cẩn thận bước sai một bước, thế là đành ở trong vườn hoa đi loạn nửa ngày, cho đến khi đúng Ngọ mới lại đi đúng đường, đến được trù phòng, Ngọc Lộ đó tuy rằng đã từng thấy Ngọc Tùng dẫn y đến, cũng

nghe Ngọc Trúc nói qua chuyện kia, nhưng trong lòng lại giống như hai vị phu nhân không chút tin tưởng, nên nói với Đinh Tráng sống trong viện không thể ăn không ngồi rồi, bảo y trước tiên đổ đầy thùng nước rồi mới có thể lĩnh cơm.

Đinh Tráng tuy rằng đói bụng, trong lòng lại đối với lời nói của Ngọc Lộ cảm thấy thích, vỗ ngực nói sau này nước dùng ở nhà bếp y sẽ lo xách hết, có việc để làm rồi, liền có thể nhìn thẳng vào mắt của người bên cạnh, Đinh Tráng lần này mới không còn phải vội vàng chạy trốn dưới ánh mắt kỳ quái của nhóm tiểu tư ở trù phòng nữa. Đợi đến khi hai thùng nước lớn ở ngoài trù phòng đều được đổ đầy, y mới lĩnh được bữa cơm ngày đầu tiên, khi trở về viện, trời đã sắp tối rồi, vội vàng đem thức ăn đã lạnh lẽo chọn những thứ tốt đặt trước mặt thổ địa công công, rồi mới từng ngậm từng ngậm mà ăn, khi ăn sắp đến đáy, đột nhiên nhớ đến vợ của mình, không biết hiện tại có phải cũng đang ăn cơm không, nghĩ rồi nghĩ, trong lòng liền buồn bã, bỏ chén xuống, ngồi trước thềm, ôm đầu, một hán tử lớn như vậy vẫn phát ra âm thanh nức nở.

Ngày hôm sau, vì đường trong viện đã đi qua một lần, Đinh Tráng không còn đi sai đường nữa, từ sớm đã đến trù phòng, lại đổ đầy hai thùng nước, còn chẻ một chút củi, khi đứng ngó thì Ngọc Lộ giữ y lại ngoài trù phòng ăn cơm, buổi chiều lại bảo y đến vườn rau sau trù phòng tưới nước, thì mới có cơm tối, Đinh Tráng vội nhân lúc canh giờ mà y nhận biết đường trở về viện của y.

Đến ngày thứ ba, sau khi ăn xong cơm trưa Đinh Tráng vẫn làm việc ở trù phòng, còn nói chuyện cười đùa với mấy tiểu tư đang rửa chén đĩa, hai ngày nay y giúp đỡ được không ít chuyện cực nhọc, khiến cho tiểu tư trong nhà bếp đều được thoải mái rất nhiều, nên thái độ của họ cũng thân thiết hơn, tuy rằng vẫn kỳ quái y sao có thể vào viện được, nhưng hề nhắc đến gia sắc mặt của y liền không bình thường, bọn tiểu tư cũng không hỏi nữa, dù sao ai cũng không dám đối với chuyện của gia nghiên cứu cận kề, nhưng trong âm thầm họ vẫn suy đoán này nọ thì Đinh Tráng cũng không thể quản tới được. Đinh Tráng hiện tại đang rảnh, cũng giúp bọn họ rửa chén, kể với họ chuyện lúc trước y đi đánh cá, khiến cho những tiểu tư chưa từng ra khỏi cửa này cảm thấy rất thích thú lắng nghe.

Lúc này Ngọc Trúc tìm tới, vừa thấy Đinh Tráng sắc mặt liền không tốt, nói: “Người sao lại ở chỗ này, hại ta phải đi tìm.”

“Có, có chuyện gì sao?” Đinh Tráng thấy Ngọc Trúc tràn đầy khinh thường, liền cuối đầu.

Ngọc Trúc không lý đến y, lại nói với một tiểu tư: “Người đi giúp Ngân Đan nấu chút nước, hai canh giờ sau đưa đến Dạ Đàm viện.”

“Dạ Đàm viện cần nước nóng làm gì?” Tiểu tư cảm thấy kỳ quái, nhất thời quên mất Đinh Tráng đang ở tại Dạ Đàm viện, còn cho rằng trong tiểu viện đó vốn là không có ai ở.

Ngọc Trúc khinh thường cười nhạo một tiếng, chỉ vào Đinh Tráng nói: “Cho y tẩy thân, tối nay gia muốn triệu y thị tẩm.”

Lời vừa nói ra, bọn tiểu tư tại đó liền đánh vỡ mấy cái chén, vốn dĩ bọn họ đối với lời đồn này bán tín bán nghi, lần này thì có muốn không tin cũng không được, Đinh Tráng chỉ cảm thấy trong não oanh lên, trên mặt nhất thời không còn huyết sắc, mỗi ngày y đều khẩn cầu thổ địa công công nhất định là không có nghe thấy rồi.

Sau khi tẩy thân, Đinh Tráng vẫn luôn lẻ mề đến gần khuya, mới không thể không đi theo phía sau Ngọc Trúc lần nữa đi đến đại viện tử của tên ác quỷ, Ngọc Tùng đã đợi ở ngoài cửa, khi nhìn thấy Đinh Tráng thì trong nhân thân vừa có đồng tình vừa có kinh dị, cũng không nói gì liền mở màn ra để Đinh Tráng đi vào.

Đinh Tráng nâng chân lên, chỉ cảm thấy dưới chân cực kỳ nặng nề, không dễ dàng gì mới bước được vào phòng, không có thấy ai ở phòng ngoài, chỉ là từ phòng trong đang ẩn ẩn truyền ra âm thanh kỳ quái, hai tay Đinh Tráng nắm chặt thành quyền, chậm rãi di động đến phòng trong, vừa đi qua tấm bình phong, trong mũi mới ngửi thấy được một mùi hương rất thơm, rồi lại bị một cảnh tượng triền miên đắm mê làm chấn động mà “a” lên một tiếng, lui hai bước vừa định quay người chạy đi, lại nghe thấy âm thanh lãnh băng mơ hồ của ác quỷ truyền vào tai.

“Đứng lại! Quay người lại đây!”

Chạy, hay là không chạy! Đinh Tráng chỉ giãy dụa trong lòng hai ba lần, liền ngoan ngoãn quay người lại,

tình cảnh trước mắt thật sự khiến y không biết là sợ hãi hay là xấu hổ, tên ác quỷ đó đang nằm trên giường nệm, y phục trên người đã cởi một nửa, hung khí ở thân dưới đang ngẩng đầu cao cao, hai thiếu niên thân thể quang lỏa đang nửa quỳ ở hai bên hân, dùng môi và đầu lưỡi ngậm liếm lên hung khí, một thiếu niên trong đó nhìn thấy có người đi vào, liền lùi qua một bên, nhặt y phục từ dưới đất lên che lại thân thể của mình, mà thiếu niên còn lại thì vẫn tiếp tục.

Đinh Tráng đối với tình sự giữa nam và nam vốn không hề biết chút gì, chỉ xem như là khổ hình, y thấy thiếu niên đó chính là đang dùng miệng ngậm lấy hung khí đã mang đến cho y sự đau đớn sợ hãi khó nhin trên người tên ác quỷ, da đầu không kìm được một trận tê dại, trong bụng lại cuộn cuộn trào dâng, một cổ vị chua đang xông lên, cảm thấy rất muốn ói. Liền chuyển ánh mắt đi, lại không cẩn thận nhìn thấy ánh mắt của tên ác quỷ, băng lạnh đến muốn đông cứng lòng người, Đinh Tráng run lấy bầy, động cũng không dám động.

Thiếu niên đó lại ngậm liếm một lúc, đột nhiên nâng người dậy, nhấc chân lên, đặt hung khí đối chuẩn với mặt huyết của chính mình, rồi trực tiếp ngồi xuống. Đinh Tráng kinh ngạc, đây, đây không phải là đau chết sao, một hán tử như y thế này còn không chịu nổi, thiếu niên đó nhìn thế nào cũng rất yếu đuối, không phải sẽ đau đến hôn mê sao. Nhưng thiếu niên mà y luôn cho rằng sẽ hôn mê đó không những không có ngắt đi, mà ngược lại còn bắt đầu dao động thất lưng, trong miệng còn phát ra tiếng rên rỉ như có như không, nghe thì thấy tựa như thống khổ, nhưng thần tình trên mặt lại thoải mái vô cùng, Đinh Tráng không biết là chuyện gì, trừng mắt nhìn, trong lòng lại nghĩ: Hân không cảm thấy đau sao?

Đang muốn xoay chuyển suy nghĩ, lại đột nhiên cảm thấy ở tiểu phúc dâng lên một cỗ nhiệt khí, sau lưng lại có một cảm giác tê dại, Đinh Tráng lắc lắc đầu, y không biết trên mặt của mình cũng xuất hiện một mặt đỏ hồng, trong tai nghe thấy những tiếng rên rỉ của thiếu niên, liền cảm thấy cỗ nhiệt khí trong thân thể càng lúc càng nóng, sự tê dại sau lưng cũng càng lúc càng nặng. Y nhin không được kéo mở cổ áo, liền thấy tên ác quỷ đó lúc này đột nhiên một tay ném thiếu niên từ trên người hân xuống, lạnh lẽo nói một câu “cút ra ngoài”. Hai thiếu niên ngậy ra, mới chậm rãi từng bước nhặt lại y phục, liền bị ác ma đó từng tay cầm lấy từng người ném ra ngoài cửa sổ.

Đinh Tráng thất thanh kêu lên một tiếng, rồi muốn chạy đến cửa sổ nhìn xem hai vị thiếu niên kia thế nào, ai biết mới đi được một bước, liền thấy tên ác quỷ kéo y phục trên người của hân xuống, hung khí đang đứng thẳng ngẩng đầu đó hướng về phía y đi đến. Đây là lần đầu tiên Đinh Tráng đối mặt tận mắt nhìn chỗ đó của ác quỷ, nhất thời sợ hãi đến chân mềm nhũn đi, sự nóng bức trên người cũng vì thế mà lui đi hơn một nửa, nâng chân muốn lui về phía sau, lại bị tên ác quỷ một tay bắt lấy.

“Người lại trốn cái gì?” Tô Hàn Giang nhíu nhíu mày, cảm thấy làn da dưới tay này nóng bỏng vô cùng, lại thấy trên mặt Đinh Tráng một mảng đỏ hồng, liền hiểu được thời tình huống mà hân điểm trong phòng đã có tác dụng.

“Gia, gia...” Đinh Tráng bị Tô Hàn Giang bắt lấy, liền cảm thấy chỗ bị nắm đó càng nóng bức hơn, nóng đến mức y khó thể chịu được.

Tô Hàn Giang nhìn bộ dáng y như vậy, nghĩ cũng đã đến lúc, bèn đưa tay dò vào trong y phục của y, không nặng không nhẹ chậm rãi ma sát, đến một chỗ nào đó lại hơi dùng thêm chút lực, thì cảm thấy thân thể vốn vẫn còn đang co chặt đột nhiên run rẩy, rồi lại mềm xuống, ngay lúc đó trong lòng Tô Hàn Giang chợt vui mừng, bảo hai tiểu quan Cẩm Nguyệt Trạm Tinh chỉ phương pháp cũng thật sự có hiệu quả.

Trong thân thể của Đinh Tráng vốn đã nóng bức khó chịu, bị tay của Tô Hàn Giang do thám đi vào, y vô thức lại muốn tránh đi, nhưng không ngờ cánh tay đó giống như có mang theo lửa, nó mò đến đâu, chỗ đó lại càng nóng hơn, nóng đến toàn thân đều giống như muốn tan rã đi, mềm yếu không thể sử dụng chút lực, ngay cả đầu óc cũng không còn rõ ràng, bị Tô Hàn Giang một tay tha đi, ném lên trên giường, giải khai y phục trên người của y. Làn da vốn dĩ màu cổ đồng, lúc này cũng nhiễm lên một tầng đỏ nhạt, thân thể vì không thể thừa nhận nổi nhiệt khí trong nội thể mà hơi hơi lay động, tiểu phúc chạm phải chỗ vừa rồi bị Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh trêu chọc vẫn còn đang cứng rắn của Tô Hàn Giang, nhất thời khiến cho Tô Hàn Giang hít sâu một hơi, vội vàng vận khởi băng tâm quyết, để hơi hơi ép xuống dọc vụng đang trào dâng, sau đó lật thân thể của Đinh Tráng lại, một tay chấm lấy tinh dầu xâm nhập vào mặt huyết vẫn luôn căng chặt, một cánh tay thì vươn ra phía trước, nắm lấy nam căn của Đinh Tráng bắt đầu trêu chọc.

Đinh Tráng cả đời này chưa từng bị kích thích như thế, thần trí của y bị thiêu đốt không còn rõ ràng, mơ hồ cảm thấy có người đang trêu chọc bản thân, nhện không được phát ra một tiếng rên rỉ, không thể kìm nén mà bắt đầu thuận theo, Tô Hàn Giang nghe thấy tiếng rên rỉ đó, tình dục đại động, liền ngay cả băng tâm quyết cũng không thể khống chế được, không đợi mật huyết của Đinh Tráng hoàn toàn khuếch trương, đã đỉnh thân xâm nhập.

Một phát đâm toàn bộ, đây vẫn là lần đầu tiên hắn có thể tiến vào thân thể này thuận lợi như thế, không kìm được phát ra một tiếng than nhẹ thỏa mãn, tiếp đó liền mãnh lực trừu động. Đinh Tráng bắt đầu còn hơi có chút cảm giác đau, nhưng chỉ trong một chốc, trong thân thể lại dâng lên cảm giác bị lấp đầy rất chân thật, khoái cảm như bài sơn đảo hải xông lên, cũng không thể kìm nén mà mở chân nâng người lên, nghĩ muốn được xâm nhập càng sâu hơn. Tô Hàn Giang có được sự phối hợp của Đinh Tráng, cảm thụ được khoái cảm còn mãnh liệt hơn so với khoái cảm của những lần trước chỉ nhờ cưỡng bách mà đạt được, hắn đạt được khoái cảm càng nhiều, dục vọng lại càng dâng lên cao hơn, hành động cũng càng điên cuồng hơn, thẳng cho đến khi đã bắn ra hai lần trong nội thể của Đinh Tráng mới chịu dừng lại, ngồi sang một bên vận công, phát giác loạn tình quyết trong nội thể được giảm bớt còn nhiều hơn so với tất cả các lần trước cộng lại.

Một bên, nương theo được tính lui dần, Đinh Tráng cũng chậm rãi tỉnh táo lại, trong nhất thời hoang mang ngơ ngác không biết bản thân đang ở đâu, vừa động liền phát giác toàn thân đau đớn, ngay cả chỗ ẩn mật cũng có chút đau xót, nhưng so với lần trước thì đã nhẹ hơn rất nhiều, y ngồi dậy, lại nhìn thấy ngay gương mặt của tên ác quỷ đó, lập tức bị dọa toàn thân run rẩy, liền co người vào trong góc giường, nhưng lại thấy trong mắt của tên ác quỷ có một tia sáng vui sướng, nói với y: “Hôm nay ngươi làm không tồi, gia sẽ thưởng cho ngươi, ngươi muốn thứ gì nói đi.”

Đinh Tráng lúc này đã ẩn ẩn nhớ lại chuyện vừa xảy ra, y không dám tin bản thân lại có thể giống như hai thiếu niên kia rên rỉ đáp lại dưới thân tên ác quỷ, y trừng mắt nhìn gương mặt vì đạt được thỏa mãn mà trở nên càng đẹp đẽ, y hận không thể dùng hai tay của mình để xé rách cái khuôn mặt đó, ác quỷ, ác quỷ, dù có đẹp thế nào thì cũng là ác quỷ.

Tô Hàn Giang thấy y không đáp lời, nhưng trong mắt lại hơi lộ ra hận ý, bắt giác cũng kinh ngạc, sắc mặt liền trầm xuống. Đinh Tráng thấy hắn trầm mặt xuống, nỗi sợ hãi đầy trong lòng cũng nhất thời che lấp đi hận ý vừa nổi lên kia, liền vội vàng leo xuống giường, mặt lại y phục nói: “Tiểu, tiểu nhân... tiểu nhân trở về đây...”

Tô Hàn Giang nhìn bóng lưng sợ hãi vội đi của y, bắt giác lại nhướng chân mày.

Tô Hàn Giang từ trước đến giờ chưa từng đối với thứ gì tổn nhiều tâm tư hết, hắn có thân phận cao cao tại thượng, muốn cái gì chỉ cần mở miệng ra là đạt được, không có gì quan trọng, cũng không cần phải bỏ nhiều tâm tư, Đinh Tráng là người đầu tiên khiến hắn tổn nhiều tâm tư như thế, mà những tâm tư này lại diễn ra trên chuyện tính sự mà trước đây hắn vốn không có nhiều hứng thú, chuyện lần này là ngay cả bản thân Tô Hàn Giang cũng không hề nghĩ đến, mà càng khiến hắn không ngờ được chính là, một hồi tình sự tối nay lại hoan lạc đến thế, khi dục vọng dâng được đến cao trào, thân thể của người đó đã cho hắn một cảm giác trầm mê thâm sâu khắc cốt, nhìn bóng lưng người đó lảo đảo ngã nghiêng rồi đi, hắn không hiểu được, một người bình thường như vậy, vì sao lại có năng lực khiến hắn mất khống chế? Khối thân thể mỹ cảm không diễn tả nổi đó, vì sao có thể khiến cho hắn đạt được khoái cảm nhục dục mà ngay cả hai mỹ nhân Thanh Đào Nhược Hồng, thậm chí còn thêm Cẩm Nguyệt Trạm Tinh đã nhiều năm chịu điều giáo cũng vô pháp mang đến?

Tô Hàn Giang có thể nhìn thấu được tâm tư của Đinh Tráng, thật ra bộ mặt thật thà chất phát đó căn bản không biết giấu giếm cái gì cả, nên ngay cả một người rất ít khi để tâm đến những người, những việc bên cạnh hắn như Tô Hàn Giang, cũng có thể nhìn ra được sự sợ hãi trên gương mặt đó, hắn thậm chí còn nhìn ra trên gương mặt của Đinh Tráng không hề có một chút thần sắc kinh diễm như những người khác sau khi nhìn thấy được dung mạo thật sự của hắn, mà cái người luôn mang theo sự sợ hãi trên khuôn mặt đó, lại dần dần từng li từng tí công phá trái tim vì tu luyện bằng tâm quyết đã trở nên kiên lãnh của Tô Hàn Giang, lần đầu tiên, trong lòng Tô Hàn Giang cảm thấy được một nguy cơ gì đó, khối thân thể kia mang đến cho cảm giác trầm mê khoái lạc cực điểm, có lẽ so với loạn tình quyết còn tổn hại lớn hơn. Nhất định phải sớm đưa người này đi, có lẽ giết luôn thì càng tốt, đây cũng là lần đầu tiên Tô Hàn Giang trong

tình cảnh không hề tức giận lại đẩy động sát tâm, người đó không chỉ mang đến cho hắn khoái cảm nhục dục trước đây chưa từng có, cũng dễ dàng khuấy động tâm tư của hắn, đây đối với việc tu luyện bằng tâm quyết là trăm hại không chút lợi, chẳng qua trước mắt điều quan trọng nhất chính là phải hoàn toàn trừ sạch loạn tình quyết, người đó nên giết hay thả đi, cũng chỉ đành chờ đến lúc mới quyết định.

Khi Tô Hàn Giang suy nghĩ những điều này, Đinh Tráng đang trên đường trở lại tiểu viện, hoàn toàn không biết cái mạng nhỏ của mình lúc này đã được treo lên giữa không trung, y vừa mới trải qua một hồi tình sự, thể lực tiêu hao không ít, mà Ngọc Trúc đi trước dẫn đường kia, lại đi cực nhanh, Đinh Tráng ban đầu còn miễn cưỡng theo kịp, dần dần thể lực càng không đủ, càng đi càng chậm lại, đợi đến khi ra khỏi hành lang dài có bảy tám ngã rẽ, thì đã mất đi tung ảnh của Ngọc Trúc, Đinh Tráng đứng lại chỗ lưỡng lự nửa ngày, bây giờ là nửa đêm rồi, đừng nói y không nhận ra đường, cho dù có nhận ra, trong vườn mấy viên đá kỳ quặc lại rất nhiều, cây cũng nhiều, đường đi đều bị che phủ, không có một ánh đèn chiếu sáng, y cũng không thể tìm ra đường. Cũng không biết qua bao lâu, không thấy Ngọc Trúc trở lại tìm y, Đinh Tráng không còn cách nào, chỉ có thể mò mẫm chậm chạp đi tới trước, trong lòng y vừa cầu vừa lạy thổ địa công công, cầu xin thổ địa công công phù hộ y có thể trở về tiểu viện của mình.

Đáng tiếc thổ địa công công lần này cũng lo đi ngủ, nên không nghe thấy lời cầu xin của y, y một đường đi bừa, ngay cả phương hướng cũng hoàn toàn đi sai, càng đi càng cách tiểu viện y trú càng xa, quay một vòng thật lớn, không biết đã đi đến chỗ nào rồi, lại thấy phía trước có một chút ánh sáng thấp thoáng ẩn hiện, y liền vô thức muốn tránh khỏi, vừa rồi ở dưới thân tên ác quỷ y đã có những phản ứng nhục nhã như thế, trong lòng xấu hổ, nên đang cực kỳ sợ hãi gặp phải ai đó, vội vàng quay người đi, lại nghe thấy một tiếng “ai da” kêu đau từ chỗ tỏa ra ánh sáng truyền đến, chắc là có người bị ngã, Đinh Tráng mới bước được nửa bước lại co chân về, do dự hai ba lần, cuối cùng không nhịn được cũng đi qua đó.

Đi đến gần, liền thấy hai thiếu niên, một người đang ngã ngổ trên đất, một người đang dùng sức đỡ người kia dậy, nhưng chắc là không đủ sức, nên đỡ được một nửa lại không còn chút hơi, chỉ đành ngồi xuống thở dốc. Lúc này nghe thấy bước chân của Đinh Tráng, hai thiếu niên đồng thời ngẩng đầu, trong ánh đèn ba người nhìn mặt nhau, không hẹn mà cùng lúc “a” lên một tiếng, rồi ngáy ra.

Đinh Tráng nhìn rõ ràng, hai thiếu niên này không phải ai khác, chính là người trước đó đã bị tên ác quỷ ném ra ngoài cửa sổ, vừa nghĩ đến tình cảnh lúc đó, y liền lúng túng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, một lúc sau, mới ấp úng nói: “Chắc, chắc là bị thương... bị thương ở đâu rồi, ta... ta... giúp các người...”

Hai thiếu niên này, chính là Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh, ngày đó Tô Hàn Giang triệu họ thị tẩm, bọn họ hoan hỉ vô cùng mà đi, nhưng không ngờ Tô Hàn Giang không hề chạm vào họ, lại bảo bọn họ trêu chọc lẫn nhau, hắn ở một bên ngồi nhìn, còn hỏi bọn họ có được vật gì có thể đẩy lên tình dục, cho đến hôm nay, bọn họ mới hiểu được vì sao, chuyện tân sủng kia, không phải là giả.

Lúc đó không thể nhìn kĩ Đinh Tráng, đã bị Tô Hàn Giang vớt ra ngoài cửa sổ, tuy không ngã nặng, nhưng Trạm Tinh khi đứng dậy bị trật chân, Cẩm Nguyệt sức lực yếu, đi được một đoạn đã không còn sức, nên dừng lại nghỉ ngơi rồi mới đi tiếp, cứ thế đi đi nghỉ nghỉ, nên chạm mặt phải Đinh Tráng đang đi lạc.

Lúc đó Đinh Tráng vào phòng, Trạm Tinh liền lui sang một bên người gia, hắn không nghĩ muốn bày ra tư thế mị nhân ở trước mặt người khác, mà Cẩm Nguyệt nhút nhát, chưa có mệnh lệnh của gia, không dám lui ra, liền ở trước mặt người khác diễn một màn hoạt xuân cung, lúc này nhìn rõ bộ dáng của Đinh Tráng, phản ứng của hai người cũng đương nhiên không giống nhau, Trạm Tinh nhìn Đinh Tráng một cái, liền quay mặt đi, không muốn thừa nhận hắn và Cẩm Nguyệt lại thua dưới tay một nam nhân không có một chút thuận mắt này, còn Cẩm Nguyệt thì bất giác liếc qua hai cái, ngửi được mùi vị tình dục ẩn ẩn tỏa ra từ trên người Đinh Tráng, không biết nghĩ đến cái gì mà trên mặt liền đỏ, nhỏ nhẹ nói: “Chân của Trạm Tinh bị trật, đại ca nếu như có thể giúp đỡ một tay, Cẩm Nguyệt cảm kích vô cùng.”

Đinh Tráng còn chưa từng nghe thấy âm thanh dịu dàng tình tứ thế này, quả thật so với cô nương nhà người ta còn nhút nhát hơn ba phần, đột nhiên nghĩ đến tiếng rên rỉ uyển chuyển phát ra từ trong miệng của thiếu niên này, trên mặt y cũng bất giác đỏ lên, may mà đèn lồng trong tay của Cẩm Nguyệt có bao một tầng da đỏ, ánh sáng phát ra cũng là màu đỏ, ánh lên trên mặt nên không thể nhìn ra. Ngay ra một lát, Đinh Tráng liền đưa tay đến đỡ Trạm Tinh đang ngồi trên mặt đất dậy, mặt Trạm Tinh tuy rằng quay sang một bên, nhưng cũng không cự tuyệt tay của Đinh Tráng, mượn lực để đứng lên.

Cẩm Nguyệt nâng đèn lồng đi trước dẫn đường, vừa đi vừa nói: “Ta và Trạm Tinh ở Nam Phong viện, chính là không xa phía trước, đại ca... là, còn không biết xưng hô với đại ca thế nào?”

“Ta gọi là Đinh Tráng.” Có lẽ vì Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh không dùng nhân thần kỳ quái để nhìn Đinh Tráng, nên trước mặt hai thiếu niên này, Đinh Tráng cảm thấy thoải mái hơn khi đứng trước Ngọc Tùng Ngọc Trúc.

“Vậy thì gọi là Đinh đại ca vậy, Đinh đại ca ngụ tại Dạ Đàm viện phải không? Sao lại đi đến chỗ này?”

“Cái gì là Dạ Đàm viện?” Đinh Tráng đột nhiên nhớ tới hình như có nghe Ngọc Trúc nhắc qua một lần, “Ta cũng không biết, vậy viện tử đó chính là tên Dạ Đàm viện đi, ta không biết đường, không biết đi loanh quanh thế nào lại đến đây.”

Sao lại còn là một người hồ đồ? Trạm Tinh ở bên cạnh nghe càng lúc càng không vui.

Cẩm Nguyệt hơi nâng miệng cười: “Đường trong viện không phải là dễ đi, ta cũng phải rất lâu mới đi thông thuận được. Đợi lát ta sẽ đưa Đinh đại ca về.”

“Cẩm Nguyệt huynh đệ, người thật tốt.” Đinh Tráng nghe thế rất mừng, bất giác xem thiếu niên này như huynh đệ của mình, cũng vì gần đây y không gặp được mấy ai có thể dùng sắc mặt tốt đẹp nhìn y, hôm nay đột nhiên gặp được, đã không dùng ánh mắt khinh thường nhìn y, lại nguyện ý cùng y trò chuyện thân thiết, nên ngây ngốc muốn móc hết tâm sự ra với Cẩm Nguyệt.

Trong lúc nói chuyện, thì đã đến Nam Phong viện, sau khi an bài Trạm Tinh ổn thỏa trong phòng, Cẩm Nguyệt liền đưa Đinh Tráng về Dạ Đàm viện, đợi đến khi quay lại thì thấy Trạm Tinh đang ngồi ở cạnh giường chứ chưa ngủ, hai con ngươi tú lệ liếc nhìn hắn.

“Sao người còn chưa ngủ?” Cẩm Nguyệt kéo một chiếc ghế ngồi xuống, xoa xoa chân, Dạ Đàm viện thật có hơi xa một chút, hắn đi quãng đường dài như thế, nên cảm thấy nhức chân.

“Người đối với người đó tốt như vậy làm gì?” Sắc mặt Trạm Tinh rất khó coi, nhưng không phải vì cơn đau do trật chân.

Cẩm Nguyệt nói: “Người nói cái gì, Đinh đại ca giúp chúng ta, ta cũng giúp y một lần, đây là đương nhiên.”

“Ta ghét y.” Trạm Tinh không thể hiểu nổi, một đại hán thô tục như thế, sao lại có thể khơi dậy hứng thú của gia.

“Vì y dành sự sủng ái của gia?” Cẩm Nguyệt hơi nghiêng đầu, nhìn Trạm Tinh nhẹ nhàng cười một cái, vừa khéo lộ ra một dáng vẻ khả ái.

Trước giờ chưa hề được sủng qua, thì sao có thể nói là bị tranh sủng, nhân thần Trạm Tinh tối lại, lập tức trừng mắt nhìn Cẩm Nguyệt nói: “Ta tuy ghét y, nhưng cũng không muốn người đi tính toán gì với y. Lần này ta cũng đã hiểu ra rồi, tính khí của gia hỉ nộ bất định, người nếu tính toán với người đó, cũng chưa chắc có thể tốt đẹp được gì trước mặt gia, trong viện này cũng chỉ có người là người duy nhất thân cận với ta, ta không muốn vì chuyện này mà không còn người nữa.”

Cẩm Nguyệt than một tiếng: “Người nghĩ đi đâu vậy, chúng ta ở đây chịu đựng khinh thường, ngay cả ngày tháng bình thường cũng không trải qua, ta nào dám đi tính toán ai, chẳng qua là kỳ quái, Đinh đại ca lớn lên bộ dáng đó, gia sao lại thích y, nghĩ tất là có thủ đoạn gì đó cao minh hơn chúng ta, mê hoặc được gia, nếu như có thể học được một hai chiêu, để khiến gia yêu thích, ngày tháng của chúng ta cũng có thể trôi qua tốt hơn.”

“Nếu chỉ là như thế, thì cũng tốt, nhưng người ngàn vạn lần đừng gây ra chuyện gì.” Trạm Tinh vút ra một câu, rồi nằm xuống giường, dùng chăn phủ kín đầu, không nói gì nữa.

Cẩm Nguyệt cười cười: “Ta biết rõ, trong lòng người vẫn còn mong chờ gia có thể sủng ái một mình người. Trạm Tinh, người ngủ ngon đi, ta nhất định sẽ giúp người.”

6. Chương 6

Hôm nay Đinh Tráng dậy rất trễ, trên người vẫn còn đau nhức, bèn nằm thêm một lát, rồi mới dậy, mặt trời đã mọc lên đỉnh ngọn cây, chắc đã đến giờ cơm trưa, y sợ nhìn thấy ánh mắt của những tiểu tư kia, nhưng lại không chịu nổi bụng đói, chỉ đành chậm chạp trèo dậy, một đường không dám ngẩng cao đầu đi đến trù phòng, chân còn chưa bước vào trong đại môn của trù phòng, thì đã thấy một người từ bên trong ngã nhào ra, y vô thức đưa tay ra, ôm người đó lại, để tránh bị ngã rất khó xem, còn chưa kịp nhìn kỹ người bị bản thân ôm lấy, đã nghe thấy một tiếng mắng chửi của tiểu tư trong trù phòng: “Không có không có, bất cứ ai đến cũng có, chỉ có thứ hồ ly tinh lằng lơ như ngươi đến thì không có, mau cút đi, đừng đứng đây chướng mắt bọn ta.”

Đinh Tráng nghe thấy tiếng mắng chửi đó thì ngậy ra, cuối đầu nhìn người trong lòng đang chậm rãi ổn định lại, ngẩng mặt lên, hai con mắt đỏ hồng, không phải là Cẩm Nguyệt ngày hôm qua vừa quen biết thì là ai.

“Cẩm Nguyệt huynh đệ, ngươi... ngươi có sao không?”

“Đinh đại ca...” Cẩm Nguyệt thần sắc ủy khuất, lại lộ ra một chút khẩn trương, kéo Đinh Tráng đi vội vài bước, đến chỗ không ai nhìn thấy mới đứng lại, “Đinh đại ca, chân của Trạm Tinh tôi qua chỉ đau một chút, nhưng sáng nay tỉnh dậy thì bị sưng lên, ta giúp hắn xoa rất lâu cũng không thấy hiệu quả, ngược lại càng đau lợi hại, liền muốn đến trù phòng xin chút thuốc xoa bóp cho Trạm Tinh, nhưng... nhưng mà... bọn họ ức hiếp người, ta có cầu thể nào bọn họ cũng không cho, còn đẩy ta... Đinh đại ca, người tốt bụng, đi nói giúp ta đi, gia đang sưng người, người đi xin thì bọn họ nhất định không dám không cho...”

Đinh Tráng đầu tiên nghe thấy thì còn có chút đau lòng cho Trạm Tinh, đến lúc nghe câu cuối cùng của Cẩm Nguyệt, sắc mặt nhất thời một trận đen một trận đỏ, rất lâu mới nói: “Ta đi xin thử xem, chỉ là... chỉ là... cũng không chắc xin được...”

“Đinh đại ca chịu đi, Cẩm Nguyệt đã thập phần cảm kích.” Cẩm Nguyệt nói thế, hai con mắt càng đỏ lợi hại.

Đinh Tráng thấy bộ dáng ủy khuất nhút nhát như con thỏ của hắn, đáng thương vô cùng, trong lòng liền quyết tâm, lúc đó cũng không để ý được nhiều, liền đi vào trù phòng, trong trù phòng vốn đang náo nhiệt khi y bước vào thì đột nhiên yên tĩnh lại, bọn nha hoàn tiểu tư ai ai cũng trừng mắt nhìn y, Đinh Tráng bị bọn họ nhìn như vậy thì trong lòng liền sợ sệt, bất giác lui một bước, mới lắp ba lắp bắp nói: “Ta... ta... đến lấy... lấy...”

Lời của y còn chưa nói xong, đã có một tiểu tư cười hi hi đưa một hộp cơm đến.

“Còn... còn cần... cần chút rượu... rượu thuốc...”

Lại có một nha hoàn đưa rượu thuốc đến, con mắt đen trắng rõ ràng nhìn quét một vòng toàn thân Đinh Tráng, rồi cong môi quay đi.

Đinh Tráng tràn đầy hoang mang, cầm hộp cơm và rượu thuốc ra khỏi cửa, y không biết Ngọc Trúc sớm đã phân phó với trù phòng, nói hôm nay gia còn muốn triệu y thị tẩm, những tiểu tư nha hoàn này bình thường tuy không xem trọng loại nam nhân mị sủng này, nhưng lại không dám trong ngày gia triệu y thị tẩm mà bạc đãi y, hộp cơm đó vốn đã chuẩn bị để đưa đến Dạ Đàm viện rồi, lại thêm ngoại hình của Đinh Tráng và loại người như Cẩm Nguyệt không chút tương đồng, càng đẩy lên lòng hiếu kỳ của mọi người, nên lén lút đoán mò lung tung, đa phần đều muốn nhận định y, cho nên khi Đinh Tráng đến xin đồ mới có thể dễ dàng như vậy.

“Đinh đại ca, người quả thật xin được rượu thuốc rồi.” Cẩm Nguyệt vui sướng nhào tới, đối với Đinh Tráng cảm kích vạn phần.

“Đúng, đúng...” Đinh Tráng đưa rượu thuốc cho y, người thì vẫn có chút hoảng hốt, cũng không thể hiểu rõ được rốt cuộc là có chuyện gì, lắc lắc đầu, mới mở hộp cơm ra, thấy bên trong trù một chén cơm một chén đồ ăn ra, còn có một chiếc màn thầu, liền nói với Cẩm Nguyệt: “Bọn họ nhất định là cũng không cho các người cơm, vậy hộp cơm này các người lấy đi.”

Cẩm Nguyệt ngạc nhiên, nói: “Đinh đại ca không phải cũng không có ăn sao?”

Đinh Tráng vỗ vỗ lên đầu của hắn nói: “Ta trước đây khi ở nhà cũng thường xuyên chịu đói, cũng đã quen chịu đói rồi, không ăn một bữa cũng không có gì.” Thật ra y đã ba bữa không ăn gì, tối qua là một bữa, sáng nay thêm một bữa, lại thêm bữa cơm đang cầm trong tay này, chỉ là thiếu niên trước mắt này nhìn còn đáng thương hơn y, bộ dáng yếu đuối như thế, khí lực cũng nhỏ, bị tên ác quỷ đó đối đãi như vậy, còn bị người khác khinh bỉ, Đinh Tráng càng không thể nhin nổi, thiếu niên này chẳng qua cũng chỉ mười bốn, mười lăm tuổi mà thôi, chỉ bằng một nửa niên kỷ của y, đã phải chịu nhiều khổ sở đến vậy.

Cẩm Nguyệt đứng đó, trong con mắt đỏ hồng đang dần dần dâng lên lệ quang, nhìn thấy thế khiến Đinh Tráng càng thêm hoảng.

“Đinh đại ca, ngươi luôn đối xử tốt thế này với người khác sao?”

“Tốt, tốt sao? Đinh Tráng vỗ đầu. “Ta xem ngươi là huynh đệ mà đối đãi, huynh đệ mà, thì phải như vậy thôi.”

Nước mắt của Cẩm Nguyệt không kịp được nữa mà chảy xuống, hắn ôm lấy Đinh Tráng ô ô khóc lớn.

“Cẩm, Cẩm Nguyệt huynh đệ, ngươi khóc cái gì, ta... ta nói sai sao?” Đinh Tráng nhất thời luống cuống tay chân, không biết phải làm sao mới tốt.

Cẩm Nguyệt ở trong lòng y mãnh liệt lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Ta... ta từ nhỏ đã bị bán vào kỹ quán, bọn họ thấy ta lớn lên xinh đẹp, liền cho ta uống thuốc, bức ta... học cách để hầu hạ nam nhân, ta... ta... vốn cũng là nam nhân mà...nhưng là, nhưng là... bọn họ không coi ta là nam nhân... ta, chúng ta khi ở chung với nhau, chỉ có thể làm tỷ muội... không phải huynh đệ... trước giờ chưa từng có huynh đệ...”

Đinh Tráng nghe vậy thì ngẩn ra, tuy đối với những thứ mà Cẩm Nguyệt nói như là phương pháp hầu hạ nam nhân, rồi không thể làm nam nhân này nọ y nghe không hiểu, nhưng cũng nghe ra được thiếu niên này nhất định đã chịu rất nhiều rất nhiều khổ sở, thật khiến người ta đau lòng.

Cẩm Nguyệt khóc một trận, hít hít mũi chùi nước mắt, lấy khăn trong hộp cơm ra, nói: “Ta và Trạm Tinh ăn rất ít, một cái khăn này đã đủ rồi.”

“Đều lấy hết đi, không ăn nhiều chút, thì so có thể trưởng thành, không trưởng thành, thì không giống nam nhân.”

“Đại ca ngốc, ta có dù có trưởng thành thêm nữa, cũng không phải là nam nhân rồi.” Cẩm Nguyệt đột nhiên cười lên, lộ ra một chút thống khổ, “Đinh đại ca ngươi thật tốt, đối với ai cũng tốt, nhưng không phải ai cũng có thể đối tốt với ngươi, về sau... vẫn là đừng nên tốt với người khác như vậy... ta về đây, ngươi nếu có rảnh, thì đến Nam Phong viện thăm ta và Trạm Tinh, hi, nhưng đừng có lạc đường nữa đó, nếu không, thì để ta đến thăm Đinh đại ca cho rồi.”

Đinh Tráng mãi cho đến khi Cẩm Nguyệt đã đi mất dạng, mới trở về Dạ Đàm viện, trong lòng vẫn còn nghĩ tới Cẩm Nguyệt, càng nghĩ càng cảm thấy đáng thương, y vốn cho rằng bản thân bị tên ác quỷ bức hại, đã đáng thương lắm rồi, nhưng có ngờ đâu trong viện này thế nhưng còn có người còn đáng thương hơn y, chỉ là bản thân y không thể giúp được cái gì, nghĩ như thế, liền hận không thể sớm ngày có thể rời khỏi viện này.

Đến gần tối, Ngọc Trúc lại cho người mang nước nóng tới, Đinh Tráng vừa thấy thì mặt hết huyết sắc, biết đêm nay lại bị một trận giày vò, không có gan phản kháng ác quỷ, chỉ có thể lê mê rồi dấy dưa, đến khi không thể kéo dài thêm được nữa, mới chậm chạp lên bước ra khỏi viện, mới đến phòng của tên ác quỷ, đã lại ngửi thấy một mùi hương, thân thể dần dần nóng lên, thấy tên ác quỷ đi đến gần, bản năng muốn tránh đi nhưng thân thể lại mềm dần, rồi cảm thấy thần trí bắt đầu mơ hồ, làm cái gì cũng không biết, khi tỉnh dậy lại đau đớn toàn thân, sau đó mới chậm rãi nhớ lại bản thân một lần nữa rên rỉ đáp ứng ở dưới thân tên ác quỷ, y không biết bản thân bị làm sao, trong lòng càng thêm nhục nhã,, mặc y phục vội vã muốn đi, không hề biết tên ác quỷ ở phía sau khi đi rồi đi đã mở to mắt, nhìn theo bóng sáng y mà trầm tư suy nghĩ.

Từ đó về sau, tên ác quỷ ngày ngày triệu tập, Đinh Tráng vẫn luôn ngửi thấy một mùi hương sau đó thì thần trí mơ hồ, khi tỉnh táo lại nhục nhã trong lòng, thời gian kéo dài, y liền bắt đầu thần tình hốt hoảng cả ngày, nghĩ bản thân không biết có phải bị bệnh không, có phải sắp chết không, tên ác quỷ đáp ứng cho y

về nhà, sao giờ còn chưa thả y? Nếu bản thân chết rồi, có phải có thể biến thành quỷ trở về thăm vợ không? Nếu có thể nhìn thấy vợ, vậy thì biến thành quỷ cũng tốt.

Từ sau khi có suy nghĩ này, Đinh Tráng liền ăn không vô, ngủ không yên, sắc mặt dần dần vàng vọt đi, người cũng hao gầy đi khá nhiều.

Cứ thế qua hơn một tháng, Đinh Tráng liền ốm đến không còn ra hình người, Tô Hàn Giang lúc đầu phát giác người y có chút không đúng, cũng không để tâm, chỉ là khi làm chuyện đó mỗi đêm, cảm thấy thân thể bị áp dưới thân cứ mỗi ngày mỗi ngày dần xương xẩu đi, mò lên toàn là xương cứng ngắc, không còn cảm xúc tràn đầy co giãn như lúc xưa nữa, liền cho là hạ nhân ngược đãi y, nên gọi Ngọc Trúc đến, lệnh cho Ngọc Tùng vả miệng. Ngọc Trúc bị đánh mấy bạt tai, trong lòng ủy khuất, mỗi ngày ba bữa đều theo lệ dâng lên, là do người đó tự mình không chịu ăn uống đành hoàng, sao lại đổ lên đầu hắn, thế là biện giải vài câu, liền bị thêm vài bạt tai.

Ngọc Trúc trở về Dạ Đàm viện, thấy Cẩm Ngọc đang ngồi cạnh Đinh Tráng, thân thân mật mật nói chuyện, hắn không dám làm gì Đinh Tráng, liền trút giận lên Cẩm Ngọc, tiến tới đá Cẩm Ngọc một cước, khiến Cẩm Ngọc lăn ra đất, miệng hắn không chút sạch sẽ mắng chửi: “Cút về Nam Phong viện đi, thứ dơ bẩn chỉ biết bán thân thể, đừng ở đây làm bẩn tiểu viện của ta.”

Cẩm Ngọc ngã trên đất, ôm bụng đau đến nhất thời không đứng dậy nổi, Đinh Tráng liền bạo phát tức giận xông đến đánh Ngọc Trúc, gầm lên: “Người sao lại đánh người, người sao lại loạn đánh người...”

Ngọc Trúc không nghĩ người hằng ngày hiền lành thuận từng giống như một con dê con, khi tức giận phát tác cũng dám giơ quyền ra đánh, hắn vốn có luyện qua võ thuật, vô thức phát tay chém qua, liền biết lần này thật sự không xong rồi. Đinh Tráng vốn dưới chân không vững, quyền đánh ra cũng là vô lực, bị Ngọc Trúc đẩy một cái, liền ngã ra đằng sau, phía sau ót liền đụng cái muôi to nhô lên trên mặt đất, Ngọc Trúc nhất thời vô cùng chột dạ, thấy Đinh Tráng không có chuyện gì ngồi dậy, mới thở nhẹ một hơi, cũng không còn gây phiền phức cho Cẩm Nguyệt nữa, quay người rời đi.

Đinh Tráng vội vã ôm Cẩm Nguyệt vào phòng, đặt lên giường, hoảng loạn nói: “Cẩm Nguyệt huynh đệ, người, người không sao chứ?” Mấy ngày nay y thần tình luôn hoảng hốt, lòng chỉ có ý chết, may mà được Cẩm Nguyệt cứ cách năm ba hôm lại đến tìm y chuyện phiếm, mới khiến cho tâm tư muốn chết của y giảm bớt, trong lòng y xem Cẩm Nguyệt như là huynh đệ thân thuộc, cho nên Ngọc Trúc vô duyên vô cớ đánh Cẩm Nguyệt, mới khiến cho Đinh Tráng tức giận đến thế, nếu là bình thường, y làm sao cũng không dám huy quyền trước mặt Ngọc Trúc.

“Đau...” Cẩm Nguyệt ôm bụng, ngay cả ngồi cũng không ngồi nổi, trong mắt liền muốn rơi lệ.

“Ta xoa xoa giúp người.” Đinh Tráng không biết Cẩm Nguyệt đau bao nhiêu, bèn nghĩ đến khi y còn nhỏ bị va vào đầu đó mà đau đớn, nường đã dùng tay để xoa bóp, lại thổi khí, một lát liền hết đau, thế là gỡ y phục của Cẩm Nguyệt lên, thấy trên bụng hắn có một dấu chân đỏ hồng, có thể thấy vừa rồi Ngọc Trúc đá mạnh thế nào, bất giác đối với chỗ đỏ đó thổi mấy hơi, trong miệng thì nói “không đau không đau”, tay thuận theo dấu chân mà chậm rãi xoa xoa nhu ần, xoa được một lúc, không thấy Cẩm Nguyệt thoải mái gì hơn, ngược lại trong miệng liên tục phát ra tiếng rên rỉ, trên mặt cũng đỏ lên, khiến Đinh Tráng bị dọa vội vàng dừng tay.

Cẩm Nguyệt ban đầu đau đớn vô cùng, còn không phát giác cái gì cả, qua một lát đau đớn có giảm bớt, lại bị cánh tay đang xoa xoa nhu ần trên bụng làm dấy lên phản ứng tình dục, thân thể của hắn đã trải qua điều giáo, sớm đã vô cùng mẫn cảm, đừng nói Đinh Tráng nhu ần dịu dàng như vậy, cho dù tùy ý ấn mấy cái, cũng có thể khơi dậy phản ứng của hắn, phát giác được tay của Đinh Tráng dừng lại, không tự chủ được dựa vào trong lòng của Đinh Tráng, nỉ non: “Đinh, Đinh đại ca... đừng dừng lại...đừng... đừng... ta muốn... muốn...”

Đinh Tráng bị phản ứng của Cẩm Nguyệt dọa sợ, bộ dáng này của Cẩm Nguyệt y đã từng thấy, nhưng y không hiểu Cẩm Nguyệt sao lại bày ra bộ dáng này cho y xem, nghĩ đến tình cảnh ngày đó nhìn thấy trong phòng tên ác quỷ, không kìm được toàn thân run rẩy, vội vàng muốn tránh ra. Cẩm Nguyệt phát giác khối thân thể hắn đang dựa vào có dấu hiệu muốn ly khai, không kìm được khấn trương, hai tay ôm thắt lưng của Đinh Tráng, chiếc miệng nhỏ cách một lớp y phục ngậm lấy một đầu nhũ của Đinh Tráng, tiết ra nước

bọt thấm ướt y phục, hàm răng nhẹ nhàng cắn chặt đầu nhũ, cuống lưỡi cũng vội vàng liếm vòng tròn đùa xung quanh đầu nhũ.

“A!”

Đinh Tráng kinh hô một tiếng, liền muốn đẩy Cẩm Nguyệt ra, vừa mới nâng tay lên, đã cảm thấy Cẩm Nguyệt dùng sức mút lấy đầu nhũ của y, giống như hút hết sức lực trong cơ thể y, thân thể nhất thời mềm đi, hai tay cũng vô lực buông xuống. Y không hiểu là có chuyện gì, chỉ có thể vừa hoảng vừa kinh kêu lên: “Cẩm, Cẩm Nguyệt huynh đệ, người... người... mau bỏ ra...”

Ai ngờ Cẩm Nguyệt không những không bỏ ra, mà còn nhân tư thế giải khai y phục của y, tay phải nắm lấy đầu nhũ còn lại, niết niết xoa xoa, trong miệng hàm hồ: “Đinh đại ca, người chỉ cho ta đi... ta và Trầm Tinh làm thế nào gia cũng không thích, gia mỗi ngày đều triệu người thị tẩm, nhất định là thích phương pháp của người, người làm thế nào với gia, liền cũng làm thế với ta một lần đi...”

“Không có... ta không... không...” Đinh Tráng liều mạng lắc đầu, càng muốn đẩy Cẩm Nguyệt ra thì càng vô lực, trong lòng vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, nhưng lại không thể khống chế được phản ứng của thân thể, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ hạ phúc dâng lên, chỗ đó cũng có chút cương cứng.

“Đinh đại ca, ta làm như thế này nếu như người thích, thì liền chỉ giáo cho ta đi. Cẩm Nguyệt cầu người...”

“Ta... ta không... không thích... Cẩm Nguyệt huynh đệ... người buông ra... buông ra... đại ca cầu người buông... a!” Tiếng kinh hô cuối cùng, vì Cẩm Nguyệt đã kéo mở quần của y, dùng miệng ngậm lấy căn nguyên của y, khoang miệng nóng bỏng ẩm ướt chặt chẽ bao lấy nơi đó, lại thêm kỹ xảo ngậm hút của Cẩm Nguyệt, càng khiến nó trương to hơn, không bao lâu, đã không thể nhịn khoái cảm lan tràn, bắn ra trong khoang miệng của Cẩm Nguyệt.

Cẩm Nguyệt cúi đi dịch thể bạch sắc tràn ra khoe miệng, ngẩng đầu lên chậm rãi nói: “Đinh đại ca, người xem, người rõ ràng là thích mà...”

“Không phải vậy... ta không thích... không phải...” Đinh Tráng mãnh liệt lắc đầu, cả người đều chìm vào hoảng loạn cực độ, “Người, người là huynh đệ của ta, không phải là... vợ của ta... không phải, ta không có thích... không phải...”

Cẩm Nguyệt ngây ngẩn nói: “Chuyện này không phải chỉ có vợ mới có thể làm, Đinh đại ca, người hầu hạ gia nhiều ngày như vậy, lẽ nào còn không biết sao?”

“Gia? Gia! Gia...” Đinh Tráng ần ần nghe thấy được Cẩm Nguyệt nhắc đến gia, trong miệng lầm bầm gọi mấy tiếng, đột nhiên co cả người lại, càng thêm run rẩy. “Không... đừng qua đây... đừng... gia, ngài tha cho tiểu nhân đi... ngài thương xót giùm, thả... thả tiểu nhân đi... tiểu nhân muốn về nhà... tiểu nhân muốn về nhà... muốn về nhà...”

“Đinh đại ca? Đinh đại ca... người làm sao vậy?” Cẩm Nguyệt cảm thấy không đúng, vội vã đến gần, ôm chặt Đinh Tráng, thấy y tràn đầy kinh hoảng, thần trí đã không còn tỉnh táo, Cẩm Nguyệt bị dọa sợ hãi, vội vàng vỗ vỗ lên mặt Đinh Tráng, “Đinh đại ca, người mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi, Cẩm Nguyệt sai rồi, Cẩm Nguyệt biết sai rồi, người mau tỉnh lại đi, Cẩm Nguyệt không dám thế nữa, không dám nữa, ô ô...”

Cẩm Nguyệt vỗ rất nhiều cái, Đinh Tráng mới dần dần hồi thần lại, thấy Cẩm Nguyệt ở bên cạnh đôi mắt đã khóc sưng lên, y cũng không nói ra một câu nào, Cẩm Nguyệt nhút nhát nhìn y, thấy y không nói gì, lại vội đầu xuống, qua một lúc lâu sau mới nói: “Đinh đại ca, người đừng tức giận ta, ta... ta cũng không phải cố ý mà...”

“Ta không tức giận người...” Đinh Tráng phiến muộn đáp, “Ta chỉ tức bản thân mình, người rõ ràng không phải là vợ của ta, ta lại... lại còn...”

Cẩm Nguyệt ngẩng mắt lên, đột nhiên muốn cười, lại không dám cười, nói: “Đinh đại ca sao lại không hiểu, chỉ cần là nam nhân, thì không thể nào kháng cự được thủ đoạn của ta, trừ... trừ...” Trừ gia mà thôi, hẳn vốn muốn nói như thế, nhưng nhớ lại phản ứng của Đinh Tráng vừa nãy khi nhắc đến gia, liền không dám nói nữa.

“Là như vậy sao?” Đinh Tráng mơ mơ tỉnh tỉnh, y vẫn luôn nghĩ chuyện đó chỉ có thể làm cùng vợ thôi, làm cùng người khác là không đúng.

“Đinh đại ca, người thật sự một chút cũng không hiểu sao?” Cẩm Nguyệt nghe thấy có chút không thể tin nổi: “Vậy người sao lại làm cho... làm cho... thích?”

Sắc mặt Đinh Tráng trắng bệch, rất lâu mới nói: “Ai, ai muốn làm cho tên ác quỷ đó thích, trong lòng ta sợ muốn chết, tránh còn tránh không kịp, không hiểu sao người lại muốn đi tìm cách làm cho tên ác quỷ đó thích?”

“Ác, ác quỷ?” Cẩm Nguyệt ngạc nhiên một lát, mới phản ứng được là Đinh Tráng đang nói tới gia, bất giác cũng rất kinh ngạc, “Người sao lại nói gia là ác quỷ? Thật ra trong mắt của ta và Trạh Tinh, gia còn tốt hơn rất nhiều người khác, Trạh Tinh còn rất thích gia.”

Ngừng một lát, hần lại nói tiếp, “Ta và Trạh Tinh từ nhỏ ở trong kỹ quán, nhìn thấy rất nhiều người, bề ngoài thì áo mũ nghiêm trang, đến khi thoát y phục ra, ai ai cũng đều tàn nhẫn như nhau, rất nhiều tỷ muội trong quán, đã bị bọn họ giày vò đến chết. Ngày đó gia đến kỹ quán, chính là ngày khai bao của ta và Trạh Tinh cùng với mười người khác, chúng ta bị xếp ở trên đài đợi người đến ra giá, gia mua Trạh Tinh, nhưng ta lại bị một người nổi danh có đủ thủ đoạn ngược đãi mua về, Trạh Tinh hiểu được ta lần này đi thì nhất định không còn đường sống, bèn cầu gia mua luôn ta, lúc đó trên mặt gia mang mặt nạ, nhân thần lạnh lẽo, bộ dáng rất vô tình, Trạh Tinh tuy cầu gia, nhưng trong lòng cũng không hy vọng gì nhiều, chỉ muốn tận hết sức có thể, lại không ngờ gia tuy không nói gì, nhưng thật sự lại mua luôn ta, với giá tiền gấp đôi Trạh Tinh, ta căn bản không đáng giá đó, Trạh Tinh thấy gia thật sự cứu ta, trong lòng liền cảm kích, lúc đó đã có chút thích gia rồi, đợi đến khi trở về viện, gia tuy không sủng ta và Trạh Tinh, nhưng ngài đáp ứng cho ta một cây đàn, cho Trạh Tinh một phòng sách, cũng thật sự đã cho. Ta và Trạh Tinh ở trong viện chịu nhiều khinh rẻ, thật ra gia đều không biết, vì mọi chuyện trong viện đều là do hai vị phụ nhân quản, gia trước giờ chưa hề hỏi qua. Ta nghĩ học được thủ đoạn làm gia thích, chẳng qua là muốn giúp Trạh Tinh có thêm nhiều chiêu khiến gia chú ý, Trạh Tinh là thật sự thích gia.”

Đinh Tráng nghe những lời của hần, trong não liền nhớ lại thiếu niên ưu mỹ ngày đó bị trật chân, nói: “Tên, tên ác quỷ đó vứt các người ra ngoài cửa sổ, hần... Trạh Tinh còn thích được sao?”

“Gia là người có luyện võ, ngài tuy vứt chúng ta ra, nhưng dùng lực rất nhẹ, chúng ta cũng không có bị thương chỗ nào, chỉ trách chúng ta không thể khiến cho gia thích, gia nếu như thật sự nhẫn tâm, thì đã đuổi chúng ta ra khỏi viện rồi, chúng ta đều là người không có bản lĩnh gì, nếu ra khỏi viện thì trừ tiếp tục đi bán thân ra, sẽ không còn đường nào có thể đi nữa. Những ngày hiện tại, dù sao vẫn tốt hơn nhiều.” Cẩm Nguyệt vừa nói vừa nhìn Đinh Tráng, lại nói: “Đinh đại ca người trước đây nhất định là chưa từng thấy qua người thật sự tàn độc, gia có lẽ là hơi lãnh mạc một chút, chỉ dựa vào tâm tư bản thân mà hành sự, nhưng cũng không phải thật sự là một ác nhân.”

Đinh Tráng lại chỉ lắc đầu, nghĩ đến những việc tên ác quỷ đó đã từng làm, vẫn toàn thân run rẩy, qua rất lâu mới nói: “Nếu như hần thật sự thả ta về nhà, ta... ta sẽ không còn coi hần là ác quỷ...”

Cẩm Nguyệt than thở một tiếng: “Đinh đại ca, người khác muốn cũng không có được sủng ái của gia, người thì lại không muốn...”

Tối hôm nay, sau khi trải qua tình sự, Đinh Tráng vì kiệt sức mà lại hôn mê, bộ dáng này của y đã được vài ngày rồi, chỉ là gần đây thời gian hôn mê mỗi ngày đều dài hơn, chuyện trên giường đêm đêm không nghỉ khiến thân thể y lại càng không tốt, Tô Hàn Giang ngồi cạnh giường lặng lẽ nhìn y, cánh tay đặt lên cổ của y, chỉ cần hơi hơi dùng lực, mạng của y sẽ không còn.

Rất lâu, tay không động, Tô Hàn Giang lại nhàn nhã thở dài một tiếng, hần đã rõ, đối với thân thể này, hần là thực tủy tri vị (ăn một lần lại muốn ăn lần nữa), loạn tình quyết nửa tháng trước hần đã sớm giải hết rồi, nhưng người này, hần không những không nở giết, cũng không muốn thả, từ lúc tu luyện bằng tâm quyết đến nay, hần chưa từng do dự không quyết như thế này bao giờ, rõ ràng biết lưu người này lại đối với hần chỉ có hại chứ không có lợi, nhưng vẫn lưu lại. Trước đây chưa từng chú ý đến người hay việc bên cạnh, lại phát giác người này từng ngày hao gầy dần. Trước giờ chưa từng sau khi trải qua tình sự, còn để cho ai nằm trên giường của hần, nhưng hần lại ngồi trên giường lặng lẽ nhìn người này không chỉ một ngày hai ngày, loại cảm giác này quá xa lạ, xa lạ đến mức hần không biết phải đối xử ra sao.

Người trên giường trở người, Tô Hàn Giang thu tay lại, biết y sắp tỉnh, người này cho dù đang hôn mê, cũng không thể ngủ an, một khi trở người liền tỉnh, mắt còn chưa hoàn toàn mở ra, theo thói quen đã xuống giường, mặt lại y phục rồi rời đi như chạy trốn. Mỗi ngày đều là như vậy, nhưng hôm nay không giống, Tô Hàn Giang ngồi cạnh giường không động, Đinh Tráng đứng lên xuống giường, đầu liền đụng vào lồng ngực của Tô Hàn Giang, y vừa mở mắt, liền thấy gương mặt của ác quỷ gần trong gang tấc, lập tức kinh sợ trắng bệch, vừa lui về sau, vừa run rẩy nói: “Gia... gia...”

Tô Hàn Giang thấy Đinh Tráng vẫn sợ hãi như lúc ban đầu mới đến, liền nghĩ muốn nói chuyện cùng người này, nhưng hần căn bản không phải người nhiều lời, trong nhất thời không biết nên nói gì với người này, từ lúc gặp người này, hần vẫn chưa từng cùng người này nói gì nhiều.

Đinh Tráng thấy tên ác quỷ ngồi cạnh giường, đã không động, cũng không nói chuyện, trong lòng y hoảng sợ, không dám ở lâu, liền dịch sang góc giường để đi xuống, nhưng không ngờ ác quỷ lại đột nhiên bức đến gần, trừng mắt nhìn mặt y hỏi một câu: “Người tên là gì?”

Thì ra, Tô Hàn Giang nghĩ một hồi, mới phát hiện bản thân ngay cả tên của người này là gì cũng không biết.

“Hồi, hồi, hồi gia... tiểu nhân... tiểu nhân là Đinh, Đinh Tráng...” Đinh Tráng muốn chạy, nhưng sau lưng chạm vào cạnh giường, không còn đường thoát, chỉ có thể run rẩy bầy trả lời.

“Gia thật sự đáng sợ thế sao?” Tô Hàn Giang sờ rầm mặt mình, chỉ cảm thấy kỳ quái.

Đinh Tráng vô thức gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy không đúng, lại hoảng hốt lắc đầu, chỉ sợ tên ác quỷ sẽ tức giận.

Tô Hàn Giang thấy bộ dáng y run sợ hoảng hốt, thân thể ớn lạnh không còn ra hình người đã co lại thành một đống, trong lòng không hiểu tại sao có một trận bụi bặm, lại hỏi: “Ngọc Trúc nói gần đây người đều không ăn uống đàng hoàng, là chán ghét đồ ăn dở sao?”

Đinh Tráng chỉ lắc đầu, không biết tên ác quỷ hôm nay bị gì, lại hỏi đồng hồ tây này nọ.

“Vậy người vì sao không ăn cơm đàng hoàng?”

Đinh Tráng len lén nhìn sắc mặt của Tô Hàn Giang, nhìn không ra hi vọng, mắt một lúc y mới to gan trả lời: “Tiểu nhân... muốn... muốn về nhà... gia, ngài, ngài đáp ứng sẽ thả... thả tiểu nhân về nhà...” Lời chưa nói xong, liền thấy mặt Tô Hàn Giang trầm xuống, Đinh Tráng bị dọa lập tức im miệng, không dám nói gì nữa.

Tô Hàn Giang trầm mặt một lúc thật lâu, đột nhiên đứng lên đi đến cạnh bàn ngồi xuống, nói: “Người lui xuống đi.”

Đinh Tráng như được đại xá, vội vàng mặc lại y phục, ra khỏi phòng, Tô Hàn Giang nhìn theo bóng lưng đi như chạy của y, một chưởng vỗ lên bàn, nộ khí dần dần dâng lên mặt, tính cách của người này, thật sự không thể thích nổi mà.

Lại nói về Đinh Tráng, cho đến khi về lại Dạ Đàm viện, suy nghĩ lại phản ứng bất thường đêm nay của ác quỷ, vẫn còn cảm thấy sợ hãi, một đêm không ngủ, ngày thứ hai vừa ngồi dậy Ngọc Trúc lại đến truyền lời, gia triệu y đến cùng dùng cơm. Đinh Tráng ngay lập tức ngẩng ra, ngay cả ánh mắt lúc Ngọc Trúc nhìn y chuyển từ khinh bỉ sang đồ kỵ y cũng không phát giác. Cùng nhau dùng cơm là có ý gì, chính là cùng gia ngồi chung trên một chiếc bàn dùng cơm, trong viện này, chỉ có hai vị nữ chủ nhân ở Hiện Lan viện là có tư cách này, thân phận của Đinh Tráng, nói trắng ra thì chỉ là một nam sủng, so với hạ nhân trong viện này còn không bằng, hiện tại thể diện lại có tư cách ngang bằng với hai nữ chủ nhân, đây là chứng minh gia đích thực chân chính sủng y cực điểm, trong viện này sẽ không còn ai dám bất kính với y.

Đinh Tráng không biết tên ác quỷ rốt cuộc là nghĩ cái gì, trong lòng suy đi nghĩ lại vẫn phải đi theo Ngọc Trúc đến Thanh Thiêm viện nơi ác quỷ ở, đây là lần thứ hai y đến đây vào buổi sáng, nhưng so với lần trước càng kinh hoàng hơn, đến khi vào phòng, mới phát hiện không chỉ có tên ác quỷ ngồi trên bàn, mà còn có hai nữ nhân trẻ tuổi, một người mặc thanh y, một người mặc hồng y, đều là nữ tử mỹ lệ đến lóa mắt, khiến Đinh Tráng muốn ngất ra, trong lòng bất giác không kìm được so sánh với vợ của mình, rõ ràng hai nữ tử này càng đẹp hơn, nhưng sao từ đầu đến cuối y chỉ cảm thấy vợ của mình mới hợp mắt y nhất.

Ngọc Tùng và hai nha hoàn đứng một bên hầu, thấy bộ dáng ngây ngốc của Đinh Tráng, vội nói: “Đinh Tráng, còn không mau hành lễ với gia và hai vị phu nhân.”

Đinh Tráng kinh ngạc, vội vàng quỳ xuống: “Tiểu nhân... tiểu nhân kính chào gia và phu nhân.”

“Đứng lên, ngồi xuống đi.”

Đinh Tráng ngẩng đầu lên, nhìn chiếc bàn đó, làm sao cũng không dám ngồi ở chỗ như vậy, Ngọc Tùng đi qua, một tay kéo y đứng lên thấp giọng nói: “Gia bảo người ngồi liền ngồi, đừng lại khiến gia tức giận.” Tối qua Tô Hàn Giang vỗ lên bàn một chưởng hần đều nghe thấy rõ ràng, lúc đó dọa hần mém nhảy lên, vào phòng thì thấy, chiếc bàn đã nứt rồi.

Đinh Tráng lúc này mới run rẩy sợ hãi ngồi xuống, cuối đầu cũng không dám nhìn ác quỷ đó và hai phu nhân.

Thanh Đào, Nhược Hồng sớm đã biết gia có tân sủng, còn là một nam nhân, chỉ nghe nói tướng mạo không đẹp dễ gì, vốn nghĩ có không đẹp thế nào thì cũng phải có được mấy phần tư sắc, nhưng không ngờ lại là một nam nhân mặt vàng như nền thế này, ốm đến chỉ còn da bọc xương, lập tức trong lòng liền ngũ vị tạp trần, tư vị gì cũng có, tuy trước mặt gia không dám biểu hiện ra, nhưng trên mặt cũng không dễ coi gì lắm.

“Ăn cơm thôi.” Tô Hàn Giang lạnh lùng phân phó một tiếng, liền có nha hoàn mở nắp đầy những món ăn lên, hương thơm của thực phẩm nhất thời tỏa kín căn phòng.

Nếu là trước kia, Thanh Đào, Nhược Hồng lúc này đều giành gấp thức ăn cho Tô Hàn Giang, bình thường các nàng không được gặp gia, chỉ khi một ngày ba bữa cơm mới có thể nói chuyện với gia, nhưng hôm nay có Đinh Tráng ở đây, muốn các nàng trước mặt người nam nhân này làm ra những tư thế kích sủng thì các nàng không muốn.

Đinh Tráng miễn cưỡng lùa một miếng cơm trắng, làm sao cũng nuốt không trôi, y dù không dám ngẩng đầu, cũng hiểu được y thật sự không nên ngồi ở chiếc bàn này, liền muốn đặt đĩa xuống, chợt nghe thanh âm lạnh lùng của ác quỷ truyền tới: “Ăn cơm cho hết, không được phép bỏ thừa lại một chút nào.” Đinh Tráng sợ đến run tay, vội đầu vội vàng và cơm, trong lòng lại chợt nghĩ đến tối qua ác quỷ hỏi đến chuyện ăn cơm của y, chắc không phải là ác quỷ muốn tận mắt nhìn y ăn cơm đằng hoàng đi? Nhưng... nhưng ác quỷ vì sao lại muốn làm như thế?

Ngọc Tùng dưới chỉ thị của Tô Hàn Giang, bưng đến một đĩa nhỏ, gấp thức ăn để đầy vào đĩa rồi đặt trước mặt Đinh Tráng, nói: “Gia bảo người cũng phải ăn hết thức ăn này.”

Cơm là cơm gạo trắng thơm phức, thức ăn là thức ăn ngon trước giờ chưa hề được ăn qua, vốn nên là mỹ thực, nhưng Đinh Tráng lại ăn vô cùng khổ sở, nhưng lại không dám bỏ sót, thật vất vả cuối cùng mới đợi được đến khi bữa cơm kết thúc, đang nghĩ đã được giải thoát, tên ác quỷ lại muốn y theo hần ra ngoài vườn tản bộ.

Đợi hai người đi xong, vị Nhược Hồng phu nhân tức đến dậm chân: “Gia đây là làm sao vậy? Ngải sao lại muốn đi cùng một người như vậy?”

Thanh Đào phu nhân than một tiếng nói: “Hai tỷ muội chúng ta lần này sắp trở thành trò cười rồi.” Hai mỹ nhân nổi tiếng ở Giang Nam, lại thua một nam nhân xấu xí như vậy, về sau ở trong viện làm sao còn ngẩng đầu lên được nữa.

“Ta không tin, gia có thể sủng y bao lâu.” Nhược Hồng phu nhân căm hận rời đi.

Thanh Đào phu nhân nhìn theo phương hướng Tô Hàn Giang vừa đi, trong mắt có một tia lo lắng, gia có thể xảy ra chuyện gì không? Từ mấy tháng trước gia trở về, thì đã có chút không đúng rồi.

Trong con mắt của những người trong viện, Đinh Tráng là một bước bay lên cảnh thành phượng hoàng, cho dù bộ dáng y không bằng cả một con gà trống, có lẽ nếu ở trong những người bình thường thì Đinh Tráng có thể thuộc về dạng người thành thật có khả năng kiếm sống, nhưng nếu làm một nam sủng, y hoàn toàn không thích hợp, rõ ràng người có tướng nào đẹp dễ trong viện có rất nhiều, chỉ có y là được sủng lên tận trời. Vào trong viện chưa đến ba tháng, gia khi ăn cơm mang theo y, tản bộ mang theo y, khi xem sách cũng bảo y ngồi cạnh đợi, viết chữ vẽ tranh cũng không cho y ly khai, buổi tối khi ngủ thì không cần nói,

gia chưa từng để ai qua đêm cùng thể nhưng lại để cho y cùng ngủ trên giường đến trời sáng, những người khác đồng thời lén lút hâm mộ đổ kỵ, cũng không kìm được lo lắng cho gia, gia một nhân vật tướng mạo như thần, sao lại nhìn trúng một người thô kệch như vậy?

Có ai biết cho nổi thống khổ của Đinh Tráng, khi ăn cơm phải đối diện với một tên ác quỷ và hai mỹ nhân trừng mắt nhử mi với y, một ngụm cơm ngậm trong miệng làm sao cũng nuốt không trôi, nhưng lại không thể không ăn, tên ác quỷ đó lạnh lùng nhìn liền có thể khiến y phát run, thân thể còn muốn băng lạnh hơn khi ngày đông khắc nghiệt.

Tản bộ, cảnh sắc trong viện như thơ như họa, nhưng Đinh Tráng đâu phải là người biết thưởng thức, thân thể của y không còn tráng kiện như trước, có thể miễn cưỡng đi kịp bước chân của ác quỷ đã không tồi rồi, còn phải chú ý không thể cách quá gần, cũng không thể để rơi lại quá xa, quá gần thì y sẽ sợ, quá xa thì lại bị tên ác quỷ dùng ánh mắt băng lạnh liếc một cái.

Địa điểm tên ác quỷ xem sách, có lúc ở trong phòng, có lúc ở một đình tử nào đó trong vườn, tháng bảy, tháng tám thời tiết không phải nóng bình thường, tên ác quỷ đó lại như không cảm giác, mồ hôi không rơi một giọt, nhưng Đinh Tráng khó tránh mồ hôi chảy ướt lưng, mồ hôi ra nhiều, thì liền khát nước, nhưng ác quỷ không lên tiếng, y ngay cả động cũng không dám động một chút, có khát cũng ráng chịu đựng đến lúc ác quỷ đọc sách xong, mới có cơ hội chạy đi tìm một bình trà mà uống.

Thời gian viết chữ vẽ tranh đa phần là buổi chiều, bên cạnh tên ác quỷ đó luôn điểm hương tịnh tâm ngưng thần, một người vốn đã không được ngủ đủ giấc như Đinh Tráng lại càng hôn hôn muốn ngủ, nhưng vẫn phải ráng chống đỡ. Đến khi trời tối, trước nửa đêm còn dễ chịu, y đã quen với chuyện trong lúc thần trí hồ đồ thì cùng tên ác quỷ làm những chuyện không nên làm, không có năng lực cũng không có gan mà phản kháng, thân thể này tựa hồ đã không còn là của bản thân nữa, dưới thân tên ác quỷ không chút xấu hổ mà ứng đáp, cho đến khi thể lực cạn kiệt trầm trầm ngủ mất, sau nửa đêm tỉnh lại, bên cạnh là tên ác quỷ đang nằm, thì sao còn ngủ nổi nữa, mấy lần muốn thử lén xuống giường, mới vừa động đã khiến tên ác quỷ tỉnh lại, tay ôm lấy thắt lưng y rồi ngủ tiếp, y chỉ đành mở mắt đến trời sáng, không dám động dấy chút nào nữa.

Khoảng thời gian duy nhất tốt đẹp dễ chịu, chính là sau khi xem sách xong, ác quỷ muốn luyện võ hai canh giờ, Đinh Tráng chỉ trong khoảng thời gian này mới được tự do, mỗi khi đến lúc này, y đều len lén chạy đến Nam Phong viện, ở trong phòng Cẩm Nguyệt ngủ một giấc, cũng có lúc thời tiết quá nóng không ngủ được, thì cùng Cẩm Nguyệt chuyện phiếm, phát tiết mấy câu báo oán thống khổ trong lòng, cũng dễ chịu hơn.

7. Chương 7

Hôm nay lại đến thời gian ác quỷ luyện võ, Đinh Tráng theo thường lệ lén đến Nam Phong viện, Cẩm Nguyệt lại phá lệ không ở đó, mà người ngồi trong phòng của Cẩm Nguyệt, lại là người từ trước đến nay luôn không thèm để ý liếc tới y Trạm Tinh.

“Trạm, Trạm Tinh? Cẩm Nguyệt đâu?” Đinh Tráng mỗi lần đến Nam Phong viện, đều không dám đối diện với ánh mắt của Trạm Tinh, đôi mắt của thiếu niên ưu mỹ này, luôn trừng về phía y, không biết vì sao, luôn khiến lòng y nặng trĩu trịch.

“Hắn đến hồ sen rồi, vì muốn ngắt vài đóa về cho ta.”

“Cái gì? Hắn đến hồ sen?”

Đinh Tráng kinh hoảng nhảy dựng lên, quay người vừa muốn đi, lại bị Trạm Tinh cản lại, trên mặt thiếu niên ưu mỹ là một sự phẫn nộ, nói: “Người khẩn cấp như vậy đi tìm Cẩm Nguyệt, là lại muốn kể khổ với hắn sao?”

“Không... không phải...”

“Chưa từng gặp người nào như ngươi không biết quý trọng phúc phần, gia súc ngươi là phúc khí mấy đời ngươi tu mới có được, ngươi không những không biết trân trọng, mà còn luôn nói xấu gia với Cẩm Nguyệt... vốn ta còn luôn cho rằng ngươi là kẻ thật thà, thật đã nhìn lầm ngươi rồi, về sau bớt đến Nam Phong viện này đi, đừng làm hư Cẩm Nguyệt...”

Thật ra Cẩm Nguyệt là do Trạm Tinh cố ý nhờ đi ra ngoài, vì muốn nhân cơ hội này để nói chuyện với Đình Tráng, Trạm Tinh vốn không phải là người sẽ nói ra những lời như thế, vì làm thế giống như hấn đang muốn tranh sủng với Đình Tráng. Xuất thân của Trạm Tinh tuy không tốt, nhưng phẩm chất bên trong lại rất trong sáng, trong lòng đối với gia cho dù có thích, cũng không nguyện dùng đến thủ đoạn, hiện tại thật sự là bị Đình Tráng chọc tức lắm rồi. Gia trong lòng hấn là tuyết trên trời cao, tâm băng khí ngạo, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, cũng không dám mơ tưởng có thể với tới, thì sao có thể tha thứ cho chuyện một kẻ thô nhân như Đình Tráng tùy tiện ô uế.

Đình Tráng ngây ngẩn nhìn Trạm Tinh, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, vì sao ai ai cũng đều nói gia sủng y, tên ác quỷ đó trước giờ rất ít nói chuyện với y, ngay cả tên của ác quỷ, y cũng từ trong miệng của người khác mới biết, y không biết tên ác quỷ tại sao muốn làm chuyện đó với y, nhưng y có thể nhìn ra ánh mắt của tên ác quỷ luôn băng lạnh lướt trên người y, không hề có một chút yêu thích nào, chỉ là cùng ăn, cùng đi, cùng ngủ, như vậy là sủng sao?

“...Thật không hiểu nổi, gia sao lại sủng một người như người... người nhanh đi đi, trước khi Cẩm Nguyệt trở về...” Trạm Tinh thấy y ngây ngẩn, cũng lười để ý đến y, nói xong liền muốn đuổi người.

Đình Tráng nghe hấn nhắc đến Cẩm Nguyệt, đột nhiên tỉnh táo lại, không còn quan tâm Trạm Tinh vừa nói cái gì, vội vàng gấp gấp chạy đến hồ sen. Vốn là, lúc dùng cơm, y nghe hai vị phu nhân nói hôm nay muốn đến hồ sen thưởng hoa, sợ Cẩm Nguyệt nếu chạm mặt hai vị phu nhân sẽ chịu khổ, y nhớ Cẩm Nguyệt có từng nhắc qua với y, khi vừa vào trong viện này, hai vị phu nhân đã thị uy với hấn và Trạm Tinh, không cho phép bọn họ xuất hiện ở trước mặt các nàng, Đình Tráng không gặp phải chuyện đó, là vì hai vị phu nhân từ lúc bắt đầu đã không thêm để y vào trong mắt, nhưng không ngờ cái người mà các nàng vốn không thêm để vào mắt đó, lại là người uy hiếp lớn nhất đối với các nàng.

Đến hồ sen, hoa sen trong hồ nở rộ tươi đẹp, cánh hoa trắng tinh từng lá vươn ra, đợi chờ con người đến thưởng thức. Nhưng Đình Tráng ở bên cạnh hồ lại không nhìn thấy một nửa bóng người, ở nhà thủy tạ ven hồ màn trúc được vén một nửa, thấp thoáng có thể thấy được mâm trà bánh còn sót lại, không có nha hoàn tiểu tư đến dọn dẹp, không ai nguyện ý ngay sau giờ Ngọ nóng bức này lại phải làm việc. Trán của Đình Tráng nhiều đầy mồ hôi, do nóng, cũng là do gấp, Cẩm Nguyệt đừng xảy ra chuyện gì thì tốt, y chạy quanh hồ sen một vòng, không nhìn thấy Cẩm Nguyệt, bản thân lại mệt đến không còn sức, lại do bị nắng chiếu này giờ nên có chút choáng váng, liền dựa vào lan can bên hồ muốn thở một hơi, còn chưa kịp đỡ mệt, chợt cảm thấy phía sau có một lực thật mạnh đẩy xuống, Đình Tráng không ổn định, liền chúi đầu ngã xuống ao.

Vốn dĩ Đình Tráng trưởng thành ở Bạch Lăng giang, ở con sông sóng to gió lớn đó y đã lăn lộn bao năm, thì sao có thể bị một hồ sen nông này nhấn chìm, chỉ có điều một là y không phòng bị, hai là đầu óc hơi choáng váng, bị nước lạnh đột nhiên bao trùm, không tránh được bị uống mấy ngụm nước, chỉ cảm thấy lồng ngực nghèn nghẹn, nhất thời trước mắt hơi đen dần đi, trước khi chìm vào hôn mê, ần ần thấp thoáng nhìn thấy chỗ bản thân đã rơi xuống có một người đang đứng, thân ảnh hao hao giống như là Cẩm Nguyệt, y cố gắng muốn mở to mắt nhìn cho rõ, nhưng chỉ thấy trước mắt càng lúc càng đen, cuối cùng cái gì cũng không còn biết nữa.

Tô Hàn Giang luyện võ xong, không nhìn thấy bóng dáng của Đình Tráng, chỉ có một mình Ngọc Tùng đứng ở một bên.

“Người đâu?”

Ngọc Tùng vội vàng đáp: “Vừa rồi Ngọc Trúc đến báo, Đình tướng công đến hồ sen thưởng hoa, không cẩn thận bị rơi vào hồ, đã được cứu về Dạ Đàm viện, người thì vẫn hôn mê, không thể đến hầu hạ gia.”

Nghe mấy lời của Ngọc Tùng, trên mặt Tô Hàn Giang không có bất kỳ biểu tình gì, qua rất lâu sau, mới phân phó Ngọc Tùng: “Mời đại phu đến xem cho y.”

“Đã mời đại phu rồi, cũng đã khai đơn...” Ngọc Tùng lên nhìn sắc mặt của gia, thật sự không thể nhìn ra hỉ nộ, nuốt nuốt nước miếng, câu sau cũng không dám nói ra nữa, vị đại phu kia khi chẩn bệnh cần nhấn lải nhải cả một mớ, đại ý là người trẻ tuổi phải tiết chế, làm hư thân thể rồi thì trên không phải với cha nương, dưới không phải với tử tôn, xem thử còn trẻ thể này, thân thể lại hư nhược đến không chịu nổi, thấy trong viện cũng là có tiền, đại phu liền thoải mái khai đơn, khai một bao thuốc bổ mất hai lượng bạc, nói để bổ

thận tráng dương, còn khư trừ thanh hỏa, Ngọc Trúc vừa đưa thuốc đến trừ phòng, mấy nha hoàn tiểu tư ai ai cũng cười vô cùng ái muội, sau lưng còn không biết sẽ nói cái gì nữa.

Tô Hàn Giang đứng tại chỗ khá lâu, mới quay người vào phòng, Ngọc Tùng tay chân hơi tê dưng trà lên, thấy gia không còn phân phó gì khác, liền lui ra ngoài phòng, nhàn tản vô sự, tâm tư lại bay đến trên người kẻ bị rơi xuống hồ Đình Tráng.

Người trong khắp viện này đều nói gia sủng Đình Tráng, chỉ có Ngọc Tùng thì nghi hoặc đầy bụng, hẳn ở bên cạnh hầu hạ gia đã lâu, đối với sở thích của gia rất rõ ràng, nếu nói trong lòng gia thích Đình Tráng, thì dù là kẻ mù cũng nhìn ra được chuyện vừa rồi sẽ không xảy ra, đừng thấy gia mang Đình Tráng cùng ăn, cùng đi, cùng ngủ, nhưng từ lúc bắt đầu gia chưa từng nhìn thẳng Đình Tráng bao giờ, nếu nói là sủng, cũng quá không giống rồi. Trước giờ chỉ có những người xinh đẹp, gia mới lưu lại trong viện, nghĩ lại xem Ngọc Tùng hẳn không phải vì lớn lên đẹp như thế này, mới được gia cứu về đây sao, lúc đó cùng hẳn còn có vài hài tử ăn xin không xinh đẹp gì, gia liền không thèm liếc nhìn một cái.

Đình Tráng tướng mạo vô cùng bình thường, trong viện này tùy ý chọn ra một người, cũng đẹp hơn y là cái chắc, Ngọc Tùng làm sao cũng không thể hiểu rõ được gia sao lại muốn lưu người như vậy ở bên cạnh, chỉ hiểu được một chút, gia tuyệt đối tuyệt đối không sủng Đình Tráng, nếu không, người bị rơi xuống nước, hôn mê không tỉnh, gia sao lại chỉ lạnh lùng nhàn nhã phân phó một câu “mời đại phu đến xem cho y” rồi thôi.

Ngọc Tùng nghĩ như vậy, liền có thêm mấy phần đồng tình với Đình Tráng, đã không có được sự yêu thích của gia, nhưng mỗi đêm đều bị gia tác cầu vô độ, không đúng, gia rõ ràng không nhìn trúng y, thì tại sao đêm đêm lại triệu tẩm, dựa vào nhân phẩm như gia, thì chịu khổ nhiều phải là gia mới đúng... Lắc đầu, nghĩ không rõ được, đây là chuyện gì, tâm tư của gia mới khó nắm bắt nhất a.

Bất kể Ngọc Tùng nghĩ thế nào, đối với Đình Tráng mà nói, lần này bị rơi xuống nước nhưng lại là gặp họa mà được phúc, y không còn cần phải thời thời khắc khắc đối mặt với ác quỷ, trong Dạ Đàm viện an an ổn ổn ngủ một đêm ngon giấc, khi tỉnh lại, trời đã sáng tỏ, y từ trên giường ngồi dậy, đầu vẫn còn chút choáng váng, cổ họng cũng vì uống mấy ngụm nước mà khàn khàn đau xót, nhưng thân thể thì không có trở ngại gì, vừa mới xuống đất, thì thấy Ngọc Trúc bưng bát được đến.

“Người tỉnh lại thì tốt.” Ngọc Trúc giống như đang thở nhẹ nhõm, tình cảnh này tương tự như cái ngày Đình Tráng vừa đến đây tỉnh lại, “Nhanh uống thuốc, tránh để khi gia hỏi đến thì người vẫn còn chưa khỏe lên, ta lại vì người mà chịu tội.”

Đình Tráng bưng bát được, đang định uống, chợt nghĩ đến tình hình khi rơi xuống hồ lúc đó, bèn hỏi: “Là ai cứu ta lên vậy?”

“Còn ai nữa, không phải chính là cái vị tiểu tướng hảo Cẩm Nguyệt đó sao, làm âm lên khiến cả người trong viện đều nghe thấy, mới có người vội vã đến kịp cứu người ra khỏi nước, người lớn đến vậy rồi, cũng không biết cẩn thận, bản thân không cẩn thận thì thôi đi, nhưng đừng liên lụy đến những hạ nhân chúng ta... người ngậy ngốc cái gì, còn không mau uống được đi.” Ngọc Trúc lại nhớ đến chuyện vì Đình Tráng không ăn cơm đàn hoàng mà hẳn bị mấy bạt tai, nên sợ lần này lại bị liên lụy.

Đình Tráng uống được, tiếp tục phát ngốc, Cẩm Nguyệt? Ra là Cẩm Nguyệt! Thì ra là Cẩm Nguyệt cứu mạng của y a, trong lòng sau một trận mê hoặc, lại dần dần vui vẻ lên, trong viện này, luôn còn có một người đối tốt với y, nghĩ đến đây, thì bất giác cười ngốc một tiếng.

Ngọc Trúc thu dọn chén được, đi ra khỏi phòng, đột nhiên thấy trong viện có một nhân ảnh, toàn thân bạch y, ra là gia, trong lòng bất giác lo sợ, vội vàng hành lễ gọi một tiếng: “Gia!”

Tô Hàn Giang vậy lui hẳn, chậm rãi bước vào phòng, vừa liếc thấy trên mặt Đình Tráng là một nụ cười ngốc nghếch, cũng là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy nam nhân này cười, ngô nghê lộ ra một bộ dáng khờ khạo, không có đẹp đẽ gì mấy, nhưng trong lòng hẳn lại phản phát như có một thứ gì đó vừa rơi xuống, hơi hơi nhộn nhạo trời đây.

Đình Tráng vừa nhìn thấy Tô Hàn Giang, nụ cười liền biến mất, mặt cũng tái nhợt đi, đứng lên, bờ môi run rẩy một chút, mới khàn giọng nhỏ xíu gọi một tiếng: “Gia.” Nếu nói những ngày tháng y ở bên tên ác quỷ này thì cái thiện lớn nhất, chính là thân thể không còn run rẩy nữa, không phải là không còn sợ, mà là đã

quen rồi, y phải ráng chịu, chịu đến một ngày tên ác quỷ này thực hiện lời hứa, người vợ vẫn còn ở nhà đợi y, chính là ý niệm này đã khiến y có dũng khí mỗi ngày đối mặt với ác quỷ.

Tô Hàn Giang thấy nụ cười của y biến mất, sắc mặt cũng trầm xuống, rõ ràng là ngày hạ chói chang, trong phòng lại giống như có bày một tảng băng, nhiệt khí nhanh chóng lạnh xuống, Đinh Tráng run rẩy một cái, cuối cùng nhịn không được lui về sau một bước, nhưng không ngờ Tô Hàn Giang lại tiến lên hai bước, đến trước mặt y, đưa tay ra chui vào trong cổ áo mở rộng của y mà vuốt lên lồng ngực một cái.

“Đã có chút thịt rồi.”

Đinh Tráng hít sâu một hơi, vô ý thức nắm chặt cổ áo, y thật không hiểu được mấy lời không đầu không đuôi của tên ác quỷ này, nhưng có thể phát giác bản thân lúc này như dê con đang đợi bị làm thịt.

Tâm tư của Tô Hàn Giang, dù là Ngọc Trúc ở bên cạnh hẳn nhiều năm cũng không thể đoán ra được, thì làm sao Đinh Tráng có thể hiểu được. Ăn chung, dạo chung, ngủ chung, trong mắt người khác là sủng, nhưng đối với Tô Hàn Giang mà nói, chỉ là một ý niệm vô cùng đơn giản, hẳn là muốn thân thể người này có thêm nhiều thịt, vậy thì khi sờ vào mới dễ chịu một chút, chỉ thế mà thôi. Còn có, hẳn không thích có người thấy hẳn lại như thấy quỷ, nên muốn người này quen với việc ở cạnh hẳn, theo tình hình hiện tại thì có hiệu quả nhiều rồi, người này cũng không còn run rẩy như cái sà lắc nữa.

Trong lòng Tô Hàn Giang thấy vừa ý, chỉ trừ một điểm, người này vừa mới cười là vì ai? Dù sao tuyệt đối không phải là vì hẳn, đây cũng không có cái gì phải gấp, hẳn chẳng qua chỉ là trầm mê trong thân thể này của y mà thôi. Thân thể có thêm chút thịt, khi sờ lên cảm giác quả nhiên so với lúc da bọc xương trước đó tốt hơn nhiều, đã bao lâu chưa từng ngủ một mình trong đêm, hẳn lại không còn quen nữa rồi, trước khi đầu óc phản ứng được, thì người đã đi đến viện tử hẻo lánh này, hiện tại, lại trước khi đầu óc kịp phản ứng, thì tay đã xả y phục còn chưa cài chặt trên thân người này xuống.

“Gia!” Đinh Tráng kinh hô một tiếng, hoảng loạn lui về phía sau, nhưng lại quên mất sau lưng y là giường, nên té ngồi lên đó, lại hoảng sợ nhảy lên, hiện tại... hiện tại là ban ngày...

Tay của Tô Hàn Giang ngừng một lát, hẳn quên mang theo hương thúc tình, người này lại không chịu phối hợp, thật là mất hứng, tuy mất hứng, nhưng muốn hẳn dừng lại, vậy thì không có khả năng. Người này thân thể bán lỏng, đã đủ để câu động dục hỏa của hẳn, lập tức đưa tay tới, ép người muốn chạy trốn đó lên giường, chậm rãi ve vuốt mỗi một điểm mẫn cảm trên người của y.

Đinh Tráng kinh hoảng thở dốc, không dám giãy dụa, thân thể lại dần dần mềm đi, thân thể của y, sớm đã không còn là của y nữa, cho dù dưới tình cảnh không cam nguyện này, cho dù không có tác dụng của thôi tình hương, y cũng vô lực phản kháng sự ma sát của ác quỷ, cảm giác hoan lạc, đang từng cơn từng cơn dâng lên trong thần trí đang cực kỳ thanh tỉnh, cho đến khi y trầm mê.

Khi trời tối, Đinh Tráng vẫn nằm trên giường không thể động, tên ác quỷ đó hôm nay không biết vì cái gì mà đặc biệt hưng phấn, không thèm cố kỵ thân thể y mà đòi một lần lại một lần, nên khiến y toàn thân đau đớn chưa sót đến bây giờ cũng không thể ngồi dậy nổi. Sau giờ cơm tối, Ngọc Trúc lại mang một chén thuốc đến, y uống xong thì liền trầm trầm muốn ngủ, trong lúc đang nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang lớn từ ngoài cửa truyền vào, khiến y giật mình tỉnh táo, mở mắt ra nhìn, thì ở cạnh cửa một người xông vào, đó là Trạm Tinh.

“Cứu cứu Cẩm Nguyệt, cầu người cứu giùm Cẩm Nguyệt...” Thiếu niên ưu mỹ luôn lấy dáng vẻ thanh lãnh đối với người khác lúc này lại mũi xanh mặt sưng, giống như bị người đánh qua một trận, lão đảo ngã nghiêng bổ về hướng Đinh Tráng.

“Cẩm Nguyệt? Cẩm Nguyệt làm sao?” Đinh Tráng nghe thấy hoảng sợ, men theo mép giường ngồi dậy.

Trạm Tinh thở dốc, đứt quãng nói: “Có người nói... có người nói nhìn thấy Cẩm Nguyệt đẩy người xuống hồ sen, báo lên chỗ của Nhược Hồng phu nhân, Nhược Hồng phu nhân phái người đến bắt Cẩm Nguyệt đi, muốn dùng gia pháp.”

“Gia, gia pháp?”

“Chính là trượng hình, Nhược Hồng phu nhân muốn đánh hai mươi trượng, nhưng không biết ai nhiều chuyện đã nói lại chuyện này trước mặt gia, nên lại tăng thêm hai mươi trượng, Cẩm Nguyệt... Cẩm Nguyệt làm sao

mà chịu nổi bốn mươi trượng... người, người... gia vẫn luôn không quản mấy chuyện trong viện, lại vì người mà phá lệ, người đi cầu xin gia, tha cho Cẩm Nguyệt... tha cho Cẩm Nguyệt... ta cầu xin người.”

Trạm Tinh nói rồi, quỳ xuống trước mặt Đình Tráng.

“Đứng lên, người đứng lên... Người cứu ta không phải là Cẩm Nguyệt sao? Sao lại... sao lại ... lại nói là hấn đẩy ta xuống? Phu nhân vì sao muốn dùng gia pháp với Cẩm Nguyệt?” Đình Tráng nghe thế cảm thấy hồ đồ, nghĩ muốn xuống giường đỡ Cẩm Nguyệt dậy, lại một trận hư không, xem chút ngã xuống giường.

Trạm Tinh thì sợ hãi y không chịu đáp ứng, nên bắt đầu dập đầu, khổ sở cầu xin: “Cẩm Nguyệt tiếp cận người, tuy nói là có ý đồ, nhưng sau đó đối với người đã thật sự chân thành, chưa từng thật sự hại gì tới người, đẩy người xuống sông, nhất định không phải là Cẩm Nguyệt, hôm qua là ta đã nói chuyện mạo phạm tới người, nhưng chuyện đó không liên quan đến Cẩm Nguyệt, người đừng đổ tội lên đầu Cẩm Nguyệt, muốn đánh muốn chửi thì tùy người, chỉ cầu người ngàn vạn lần xin cứu Cẩm Nguyệt.”

“Ta đáp ứng người là được, người đứng lên, đỡ ta một tay, ta, ta đi tìm phu nhân nói chuyện, không có ai đẩy ta xuống nước, là ta tự mình không cẩn thận rơi xuống thôi.” Đình Tráng thấy hấn gấp gáp vô cùng, cũng hoảng lên, nghĩ đến thân thể Cẩm Nguyệt yếu nhược, thật nếu phải chịu bốn mươi trượng, còn không phải là tiêu luôn cái mạng nhỏ sao.

Trạm Tinh thấy Đình Tráng đồng ý, vội vàng đứng dậy dìu Đình Tráng xuống giường, Đình Tráng miễn cưỡng đi được hai bước, dưới chân lại mềm đi, liền muốn ngã, Trạm Tinh cố sức chống đỡ y, vội nói: “Không thể chậm trễ, nếu còn chần chừ thì bốn mươi trượng liền đánh xong, Cẩm Nguyệt... Cẩm Nguyệt hấn...”

“Ta... ta...” Đình Tráng trong lòng cũng là vừa gấp vừa xấu hổ, hấn ra cái dạng này đều là do tên ác quỷ đó hại, Cẩm Nguyệt là người duy nhất trong viện này có thể cùng y nói chuyện, bình thường chịu người khác ức hiếp, y đã không giúp được cái gì, ngay cả hôm nay đến lúc khẩn thiết như vậy, thân thể của y lại không gom được chút sức lực nào, “Trạm Tinh, ta, ta thật sự đi không nổi, người đi chuyển lời của ta với phu nhân, không có ai đẩy ta xuống nước, thật sự không có ai đẩy ta xuống nước...”

Trạm Tinh thâm sâu nhìn y một cái, đột nhiên quay người xông ra khỏi phòng, Đình Tráng nhìn theo bóng lưng của hấn, cuối cùng không ổn định được thân thể lão đảo ngồi xuống đất, tay nắm chặt thành quyền, dùng sức đâm xuống đất, tại sao bản thân ngay cả muốn giúp một người cũng đều không thể? Tay đâm xuống vừa đỡ vừa sưng, mới đứng lại ngồi trên đất ngay góc một lát, cuối cùng không thể yên tâm, miễn cưỡng đi đến chiếc ghế cạnh cửa ngồi xuống, chỉ mong có ai đó có thể đi ngang qua viện, y muốn hỏi thử tình trạng của Cẩm Nguyệt, phu nhân rốt cuộc có tha cho Cẩm Nguyệt chưa?

Nhưng cho đến khi sắc trời tối đen, cũng không có ai đi ngang qua cửa tiểu viện, Đình Tráng lại ngồi ở trên ghế bất tri bất giác ngủ mất, cho đến sáng ngày hôm sau Ngọc Trúc đến, hô to gọi nhỏ đánh thức y, trong lòng Đình Tráng luôn lo lắng chuyện của Cẩm Nguyệt, nắm lấy Ngọc Trúc hỏi: “Cẩm Nguyệt... Cẩm Nguyệt ra sao rồi?”

Ngọc Trúc bày ra một vẻ mặt vui sướng trên tai họa của người khác: “Không ngờ được tên Cẩm Nguyệt đó đã đẩy người xuống, lại còn giả vờ làm người tốt cứu người, khiến ta cũng bị lừa, người còn thật sự cho rằng hấn là người tốt. Chỉ đánh có hai mươi trượng, còn hai mươi trượng kia thì được Trạm Tinh chịu thay, hai tiểu lẳng lơ đó lần này sẽ không còn câu được ai nữa, nằm trong Nam Phong viện không dậy nổi, đáng đời.”

Đình Tráng thu tay lại, trong lòng vì Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh mà đau đớn từng cơn, đợi Ngọc Trúc vừa đi, y liền lập tức ra khỏi viện, đi mấy bước lại phải dừng lại nghỉ, đến khi chân có chút sức mới đi tiếp được, cứ thế chậm rãi mò đến Nam Phong viện.

Trong Nam Phong viện một hoang vu, đẩy cửa vào, lại thấy hai thiếu niên đang nằm trên mặt đất, không hề động đậy, trên người vết máu loang lổ, rõ ràng đã bị trượng hình rồi tha về vứt vào Nam Phong viện, không có ai đến xử lý qua cho họ. Đình Tráng lật thân thể của hai người lại, đưa tay dò mũi, vẫn còn có khí tức yếu ớt, vội vàng vừa kéo vừa ôm bọn họ chuyển vào trong phòng, nhìn thân thể hai thiếu niên thương tích nghiêm trọng, khỏe mắt của Đình Tráng cũng đều đỏ lên.

Lúc này, thân thể của Cẩm Nguyệt động một chút, vì bị động tác kéo đưa của Đình Tráng mà miệng vết thương bị đụng đau đớn tỉnh lại, mở miệng, chỉ phát ra âm thanh rên rỉ yếu ớt, nhưng lại kinh động Đình Tráng, vội vàng lại gần, gọi to: “Cẩm Nguyệt, Cẩm Nguyệt...”

Cẩm Nguyệt có hơi nghe thấy bên tai có người đang gọi, miễn cưỡng mở mắt ra, trong mơ mơ màng màng nhìn thấy thân ảnh của Đinh Tráng, nước mắt liền tràn lan.

“Đinh... Đinh đại ca... không, không phải... ta đây... đây người...”

Đinh Tráng thấy hần khí lực yếu ớt, trong lòng càng đau xót hơn, chỉ có thể vội vàng gật đầu nói: “Ta biết mà, Cẩm Nguyệt người sẽ không hại ta... chúng ta là huynh đệ... người sẽ không hại ta...”

“Cứu... cứu... cứu cứu Trạm Tinh...” Cẩm Nguyệt nghe thấy Đinh Tráng tin tưởng lời của mình, trong lòng liền nhẹ nhõm, quay đầu nhìn thấy Trạm Tinh vẫn còn đang hôn mê, nước mắt lại rơi càng nhiều.

Đinh Tráng nhìn hai thiếu niên yếu đuối này, trong lòng dâng lên một tư vị không thể diễn tả, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Cẩm Nguyệt, nói: “Cẩm Nguyệt, người và Trạm Tinh ở đây ngàn vạn lần phải kiên trì, ta... ta nhất định giúp các người đi tìm đại phu... đợi ta trở lại... nhớ kỹ, nhất định phải đợi ta trở lại...”

Cẩm Nguyệt thấy Đinh Tráng muốn đi, đưa tay ra nắm lấy góc áo của y, đứt quãng nói: “Đinh đại ca... người phải... phải cẩn thận...”

Trên người hần đau đớn không chịu nổi, vô lực nói xong, hôm qua hần đi hái sen cho Trạm Tinh, từ xa nhìn thấy hai vị phu nhân đang đi về hướng nhà thủy tạ ở hồ sen, đương nhiên không dám đi qua đó gây phiền chán cho hai vị phu nhân, tránh người vào một bóng râm sau hòn giả sơn, vừa hóng mát vừa chờ đợi, đợi thấy nhàm chán, đang định ngủ một chút, đợi tỉnh lại, chui ra khỏi hòn giả sơn, nhà thủy tạ gần hồ đã không còn người, nhưng lại thấy Đinh Tráng dựa vào một bên lan can hồ sen đối lưng với hần, hần thấy Đinh Tráng thì trong lòng liền cao hứng, đang muốn lên tiếng gọi, nhưng không biết là ai ở sau lưng đẩy hần một cái, hần đứng không vững ngã về phía trước, ngay đúng đúng vào Đinh Tráng, Đinh Tráng ngã xuống hồ, mà hần lại ngồi trên mặt đất, ngậy ra, mắt thấy Đinh Tráng dần dần chìm vào trong hồ, liền bị dọa, lập tức hô hoán thật to kêu người trong viện lại, mới cứu được Đinh Tráng lên.

Đinh Tráng không phải là do hần đẩy xuống, mà là có người nhân thân thể của hần va vào sẽ khiến Đinh Tráng rơi xuống hồ, hần không hại Đinh Tráng, nhưng là có người muốn hại Đinh Tráng. Hần muốn nhắc nhở Đinh Tráng, lại khổ nỗi không có sức lực nói cho xong, gấp đến trán đổ đầy mồ hôi.

Đinh Tráng nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán của Cẩm Nguyệt, nói: “Đừng nói nữa, tiết kiệm sức lực đi, đợi ta trở về... người và Trạm Tinh đều không có chuyện gì...” Lại nhìn Cẩm Nguyệt một cái, Đinh Tráng giống như đã đưa ra một quyết định gì đó, rồi đi.

Đinh Tráng không biết nên làm thế nào để lấy lòng tên ác quỷ đó, nhưng y biết, muốn cứu Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh, chỉ có thể khiến cho tên ác quỷ vui lòng mới được, nhưng cái mà y có thể dùng để khiến tên ác quỷ vui lòng, chỉ có thân thể đáng khinh này thôi, Cẩm Nguyệt từng nói, thân thể của nam nhân là không thể chịu được khiêu khích, Đinh Tráng vốn trước đây còn không hiểu, nhưng từ khi phát tiết dục vọng trong miệng của Cẩm Tinh, y đã dần dần có chút minh bạch, đây là phản ứng bản năng của nam nhân, cho nên bất luận là có không tình nguyện bao nhiêu, y cũng đã ở dưới thân ác quỷ ghê rợn đến và rên rỉ, Đinh Tráng từ trước đến nay đều dùng lý do này để tự khoan dung cho chính mình, một lòng một dạ nghĩ chỉ muốn có thể trở về bên cạnh vợ, y sẽ lại có thể làm một nam nhân bình thường.

Nhưng hiện tại, y phải đi lấy lòng cho ác quỷ vui thích, phải học như Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh sử dụng thân thể của chính mình, y... sẽ không còn có thể trở về bên cạnh vợ nữa, không, ít nhất y còn muốn được nhìn vợ một lần nữa, không thể để vợ y phí cả một đời, y sẽ để cho vợ đi tái giá...

Khi Đinh Tráng chủ động xuất hiện ở Thanh Thiềm điện, trên gương mặt trước giờ chưa từng có biểu tình gì của Tô Hàn Giang cũng không tìm được xuất hiện một chút kinh ngạc, hần tựa hồ cũng biết hôm qua hần làm hơi quá độ, vốn nghĩ hôm nay sẽ cho Đinh Tráng nghỉ ngơi một ngày, chẳng qua nếu tự y đã dâng lên tận cửa, vậy thì hần không có đạo lý nào lại cự tuyệt, khi Đinh Tráng dùng thủ pháp non nớt học được từ Cẩm Nguyệt để thỏa mãn hần, cuống lưỡi chậm rãi vẽ ngang lồng ngực của hần, hần liền cảm thấy bắt đầu thú vị, người này cũng không phải thật sự ngốc, đã bắt đầu hiểu được làm cách nào để đạt được thứ mà mình cần có.

“Người muốn cái gì?” Sau khi xong tình sự, Tô Hàn Giang tâm tình rất tốt, hiếm khi đối với Đinh Tráng có sắc mặt tốt như vậy.

“Gia, không, không có ai đẩy tiểu nhân xuống nước, Cẩm Nguyệt... là bị oan, bọn, bọn họ bị thương rất nặng, tiểu nhân... tiểu nhân cầu gia mời một đại phu cho Cẩm Nguyệt, Trạm Tinh...” Đinh Tráng cố gắng chịu đựng cảm giác nhức nhối trong lòng, cuối cùng nói ra mục đích của mình.

Tô Hàn Giang trừng mắt nhìn y nửa ngày, thanh âm trở nên băng lạnh nói: “Người muốn bảo vệ bọn họ?”

“Không... không...” Đinh Tráng hoảng loạn lắc đầu, “Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ là không muốn oan uổng người tốt...”

“Thật sự không có ai đẩy người xuống nước?” Tô Hàn Giang vốn không quan tâm đến sống chết của người khác, chỉ có người này là ngoại lệ, khi nghe thấy người này là bị đẩy xuống hồ sen, hần liền phẫn nộ, bốn mươi triệu hình, đủ để lấy mạng người đó.

“Không có, thật sự không có, là, là tiểu nhân tự mình không cẩn thận...” Đinh Tráng không dám có chút chậm trễ nào trả lời, lúc này y làm sao dám nói là có, đợi qua một lát sau, không thấy Tô Hàn Giang có động tĩnh gì, bất giác vô cùng cẩn thận gọi một tiếng, “Gia!”

Tô Hàn Giang nâng mặt y lên, nhìn nhìn, nói: “Cũng thật sự là một người chân thực, chuyện này người tự mình đi nói với Ngọc Tùng đi.”

Đinh Tráng thấy hần đáp ứng, viên đá trong lòng được thả xuống, trèo xuống giường, mặc lại y phục, miễn cưỡng đi đến chỗ Ngọc Tùng, nói lại chuyện này, đợi Ngọc Tùng đi rồi, y mới tê liệt ngồi xuống, chỉ cảm thấy trong lòng một mảng khổ sở, khổ đến mức khiến y muốn ôm ngực mà nôn ra.

Có đại phu chẩn trị, Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh mới bảo giữ được hai cái mạng nhỏ, chỉ là hai người đều không phải là người thân thể tráng kiện gì, lần này chịu khổ, không tránh được nằm trên giường hơn mười ngày, mới có thể bước xuống, nhưng vẫn không thể tự do hoạt động, nên Đinh Tráng lại phải đi cầu tên ác quỷ, phải cho họ một vài tiểu tư chân thật đến chiếu cố, mới có thể khỏe lên nhanh hơn.

Thấy bọn họ mỗi ngày khỏe dần lên, trên mặt Đinh Tráng cao hứng, nhưng trong lòng lại càng ngày càng chết lặng, ngày tháng ở bên cạnh ác quỷ càng lúc càng khó chịu nổi, nếu không phải trong lòng y vẫn muốn gặp lại vợ một lần, sợ sớm đã chịu không nổi rồi. Gần đây thái độ của ác quỷ đối với y không còn giống như lúc trước, dù có chuyện gì hay không cũng sẽ nói chuyện với y, nói thì nói thôi đi, vô luận tên ác quỷ nói cái gì, y chỉ có thể ứng tiếng là xong, nhưng lời nói của ác quỷ có những điều y nghe không hiểu, ngay cả muốn ứng lại cũng không biết ứng phó làm sao.

Ngày đó ở thủy tạ gần hồ, Tô Hàn Giang tùy tiện vẽ một bức tranh mặc hà (sen), đại khái là vẽ thuận tay, nên hưng trí lên, quay đầu nói với Đinh Tráng đang buông tay đứng một bên: “Người xem sen này, phong cách thế nào?”

Đinh Tráng vốn đang nhìn ra hồ sen ngầy ngẩn, nghe tên ác quỷ hỏi y, mới chuyển mắt về, nhưng không đáp lời, cái gì là phong cách? Một trang giấy trắng tinh thể này, lại bị tên ác quỷ tô mực đen lên, thật đáng tiếc, y nghĩ như vậy, tâm tư lại dần bay đi, đúng là không sợ ác quỷ đang đứng trước mặt này.

Tô Hàn Giang liền bực mình, hần mang người này theo cùng ăn cùng ngủ, đúng là vì muốn người này không còn sợ hần nữa, nhưng không ngờ người này lại bắt đầu không thèm để mắt đến hần, thật là đáng ghét, liền đưa tay xé bức tranh còn chưa khô mực ra làm hai, sau đó cả ngày đều mang sắc mặt không tốt.

Đinh Tráng thu hồi lại tâm tư, thấy sắc mặt ác quỷ không tốt lắm, y từ hôm trước trong lòng đã tuyệt vọng, cũng không còn vạn lần sợ hãi đối với tên ác quỷ này nữa, nhưng lại sợ liên lụy đến hai người Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh, chỉ đành cực kỳ cẩn thận đi phía sau ác quỷ.

Cách ngày, Tô Hàn Giang lại tâm huyết dâng trào, nói muốn dạy Đinh Tráng viết chữ, Đinh Tráng hai cánh tay to lớn, chỉ biết bắt cá, quăng lưới là tốt, nhưng khi dùng để cầm bút thì nhìn thế nào cũng chẳng ra sao, tuy vậy Đinh Tráng vẫn rất dụng tâm, Tô Hàn Giang thấy y từ sau khi đến viện này lần đầu tiên có hứng thú với một việc, nên cũng dạy rất cao hứng, Đinh Tráng tập viết làm hư hết mấy chục tờ giấy trắng tinh như tuyết, mới viết được hai chữ xiên xiên vẹo vẹo: Nhị Cô.

Tô Hàn Giang lúc đầu nghe Đinh Tráng nói muốn học viết hai chữ này, cũng không để ý, liền dạy luôn, đến khi Đinh Tráng viết được, mới đột nhiên nghĩ ra hỏi một vấn đề: “Nhị Cô là ai?”

Đinh Tráng đang xem hai chữ đó như bảo bối mà cẩn thận gấp lại, bỏ vào trong lòng, đột nhiên nghe thấy tên ác quỷ hỏi, nhất thời sắc mặt liền biến đổi, vốn định ấp úng cho qua, lại thấy sắc mặt của ác quỷ càng lúc càng thâm trầm, mới cẩn thận đáp: “Là... là vợ của tiểu nhân.”

“Người đang nhớ nữ nhân đó?”

“Gia... ngài, ngài đáp ứng tiểu nhân rồi, lúc nào... mới... mới thả tiểu nhân về nhà...” Đinh Tráng cuối đầu, y cũng không còn mặt mũi gặp vợ rồi, nhưng nếu không thể gặp lại một lần, y cuối cùng vẫn không thể chết tâm.

Sắc mặt Tô Hàn Giang càng không dễ coi.

“Chuyện này hôm nào lại nói, tối nay người trở về Dạ Đàm viện đi.”

Đợi Đinh Tráng vừa mới đi khỏi, Tô Hàn Giang ở phía sau đã đánh mở giấy bỏ trước mặt nát thành bột trắng, chỉ cảm thấy người này thật sự không biết chút tốt xấu nào, trong viện ăn no ngủ ngon, y sao vẫn một lòng muốn đi.

Đinh Tráng trở về Dạ Đàm viện, nghĩ lúc ly khai sắc mặt của ác quỷ không tốt lắm, thấp thỏm khá lâu, vẫn không đoán ra được tâm tư của ác quỷ, chỉ có thể hơi cảm thấy may mắn tối nay không cần phải ráng chịu nhục làm vừa lòng ác quỷ, cũng có thể thở nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng mộng ngồi còn chưa ấm, trong lòng lại bắt đầu bất an, vội vàng chạy về phía Nam Phong viện xem thử, thấy Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh hai người vẫn tốt đẹp hoạt động thân thể trong tiểu viện, mới yên tâm. Cẩm Nguyệt thấy y đến, rất vui, kéo y muốn nói chuyện, Trạm Tinh tuy không mở miệng nói gì, nhưng cũng không giống trước đây một bộ dáng không lý không liếc đến y. Ba người ngồi trong tiểu viện tùy tiện nói vài câu, Đinh Tráng liền đi.

Trở lại Dạ Đàm viện, dọn dẹp lại một chút căn phòng đã nhiều ngày không ở, sau khi ăn xong cơm tối, lại đi lấy chút nước, khi đi vào trong viện thì thấy Ngọc Trúc đúng lúc cũng từ trong phòng đi ra, khi hắt chạm mặt y, quái dị nhìn y một cái, rồi đi. Đinh Tráng cũng không nghĩ nhiều, xách nước vào trong phòng, tẩy rửa khắp nơi một chút, rồi lên giường nghỉ ngơi.

Ai biết vừa mới kéo rèm giường lên, liền thấy một người đã nằm trên giường từ sớm, y sam bán mở, thấp thoáng có thể thấy làn da trắng muốt, đó là một nữ tử, Đinh Tráng sau khi ngáy ra một lúc, đột nhiên đỏ bừng mặt, buông rèm giường xuống lui ra thật xa, mới lắp ba lắp bắp nói: “Người... người... người... sao lại... ngủ... ngủ... ở đây?”

Nữ tử đó vén màn giường lên, lộ ra gương mặt, tướng mạo rất thanh nhã, Đinh Tráng ở trong viện đã từng gặp qua, là một nha hoàn bên cạnh Thanh Đào phu nhân, hình như tên là Ngọc Chi.

“Đinh tướng công, Ngọc Chi là được lệnh của gia, đến hầu hạ ngài.” Trả lời rất là tâm không cam tình không nguyện, Ngọc Chi nàng tuy chỉ là một nha hoàn, hầu hạ chủ tử là bổn phận, nhưng bảo nàng đến hầu hạ nam sủng này, thật sự không nguyện ý.

“Không, không, không cần đâu, ta có, có Ngọc Trúc được rồi...” Đinh Tráng lắc tay thật nhanh, tâm tư của ác quỷ đó sao lại khiến người ta không thể nhìn thấu đến nước này.

“Gia lệnh Ngọc Chi phải hầu hạ Đinh tướng công thật tốt, Đinh tướng công nếu như thích được nam nhân hầu hạ thì cũng không còn cách nào, Ngọc Chi không dám cãi lại lời của gia, chỉ có thể tận lực khiến cho Đinh tướng công cao hứng mà thôi.” Nói rồi, Ngọc Chi liền giải khai y phục trên người, lộ ra thân hình tinh tế đặc thù của nữ tử.

“Đừng, đừng, đừng...” Đinh Tráng thấy không cần được Ngọc Chi, chỉ có thể quay đầu chạy ra khỏi viện, nhất thời không biết chạy về đâu, ngừng một lát mới chạy về Nam Phong viện.

Trong Nam Phong viện, Cẩm Nguyệt và Trạm Tinh hai người cũng đang rửa mặt tẩy người chuẩn bị nghỉ ngơi, vừa thấy Đinh Tráng như một cơn gió xông vào, đều kinh ngạc.

“Đinh đại ca, người sao lại đến nữa?” Cẩm Nguyệt hỏi.

Đinh Tráng thở dốc mấy hơi, mới nói: “Gia... gia... ngài lại... lại...” Thật sự không nói tiếp được, chuyện này làm sao mà nói ra được chứ, ác quỷ đó rốt cuộc là muốn làm cái gì, sao lại có thể đem trình tiết của nữ nhân nhà người ta tùy tiện, tùy tiện lấy ra để hù dọa người, người như y.

“Gia làm cái gì?”

“Gia, gia... phải nha hoàn cho ta...”

Cầm Nguyệt nghe nói xong, nhất thời không kịp phản ứng, nhưng thấy Đinh Tráng trên mặt đỏ bừng, bộ dáng thập phần lúng túng, chợt hiểu rõ, nhưng mở to miệng lại không thốt ra chữ nào, vô thức liếc nhìn Trạh Tinh một cái, lại thấy Trạh Tinh đồng dạng một bộ nói không ra lời, không qua bao lâu, trên gương mặt ưu mỹ đó phủ lên một tầng lẠc lỔng, đi ngang qua cạnh Đinh Tráng, ra khỏi phòng, ngồi trong vườn không động đậy ngược nhìn trời.

“Trạh Tinh làm sao vậy?” Đinh Tráng ngạc nhiên.

Cầm Nguyệt miễn cưỡng cười nói: “Đinh đại ca, xem ra trong lòng gia rất thích người.”

“A?”

“Đại ca ngốc, người nhất định là ở trước mặt gia nhắc qua chuyện muốn quay về nhà, gia đây là muốn lấy thân thể nữ tử giữ người lại.” Rốt cuộc là xuất thân bất đồng, Cầm Nguyệt từ nhỏ đã được huấn luyện làm sao để nắm bắt tâm tư của người khác, tâm tư của Tô Hàn Giang tuy khó nắm bắt, nhưng cũng có thể khiến hắn đoán ra được tám chín phần.

“Cầm, Cầm Nguyệt, người đừng nói giỡn nữa.” Đinh Tráng lắc đầu lui về sau hai bước, sự yêu thích của ác quỷ, y gánh không nổi, cũng không muốn gánh.

Cầm Nguyệt thấy Đinh Tráng một bộ bị dọa chết đứng, lại nhìn sang Trạh Tinh đang ngồi trong vườn không động đậy, cuối cùng thở dài một tiếng: “Đúng, ta đang nói đùa với Đinh đại ca, Đinh đại ca đừng tưởng thật.”

“Đây..... mấy lời này đừng nói đùa mới tốt.” Đinh Tráng nhìn Trạh Tinh ở bên ngoài, lại nhìn Cầm Nguyệt, không biết làm sao, trong lòng càng thêm hoảng, cũng không chịu được nữa, “Các người nghỉ ngơi đi, ta đi.”

Cầm Nguyệt thấy Đinh Tráng đi rồi, mới chậm rãi đi đến bên cạnh Trạh Tinh ngồi xuống.

“Trạh Tinh, người đừng buồn, gia... ngài dù sao cũng không phải là người chúng ta có thể với tới được... từ khi bắt đầu đã nên hiểu rõ rồi...”

Trạh Tinh không nói gì, rất lâu mới đáp: “Ta hiểu rõ... ta hiểu rõ mà...” Trong ngữ khí mang theo chút ghen ngào, hắn hiểu rõ từ lúc đầu rồi, sự yêu thích của hắn chỉ là một giấc mộng không thể thành hiện thực thôi.

Cầm Nguyệt than thở, cũng muốn giúp Trạh Tinh, chỉ là Đinh Tráng người này, thật sự quá mức thuần lương, khiến hắn không thể xuống tay, ẩn ẩn cũng hiểu được vì sao gia lại đối với Đinh Tráng nảy sinh lòng yêu thích, người trong viện này, bao gồm luôn cả những người bên ngoài kia, dưới ngoại hình tú lệ đều ôm ấp tâm tư không thể đạt được, chỉ có Đinh Tráng, dưới làn da bình thường đó là một lớp sạch sẽ, chẳng qua gia còn chưa có phát giác ra mà thôi, nếu không làm sao cũng không thể đưa nữ nhân đến cho Đinh Tráng, tâm của Đinh Tráng, từ đầu đến cuối chỉ đặt trên người vợ y mà thôi, gia cho dù có đưa thứ gì đến cũng không thể giữ được.

8. Chương 8

Đinh Tráng ra khỏi Nam Phong viện, cũng không dám quay về Dạ Đàm viện, chỉ đành luẩn quẩn trong viện, không biết đã đi bao lâu, cho đến khi trời thật khuya, y đi đến một chỗ tường viện, nhìn lên bức tường cao cao, y rất muốn về nhà, nếu như có thể trèo ra khỏi đây, thì tốt biết bao.

Ánh trăng cao cao chiếu lên đỉnh đầu, một đạo hắc ảnh từ trên khoảng không trên tường nhảy qua, lại rất khéo rơi xuống trước mặt Đinh Tráng, hai người đều kinh ngạc, hắc ảnh đó đưa tay ra muốn công kích Đinh

Tráng, nhưng Đinh Tráng nhân ánh trăng nhìn rõ được mặt người đó, bất giác hô lên một tiếng: “Phùng gia!”

Người đến chính là Phùng Đạo Ngọc.

Từ ngày đó ở Đông Sơn phân đà chịu thua kém Tô Hàn Giang, tin tức truyền ra ngoài, Giang Kinh bang vì vậy mà mất hết mặt mũi, khiến cho bang chủ Kim Đào Long của Giang Kinh bang đại nộ, trong một ngày đập nát không dưới mười cái bàn, khi người trên khắp giang hồ đều cho rằng Kim Đào Long sẽ triển khai bang thủ đạt khai sát đến Phụng Thê viên, Giang Kinh bang lại đột nhiên bình tĩnh xuống, mỗi ngày đều như trước nên làm cái gì thì làm cái đó, cứ giống như chuyện Tô Hàn Giang đại náo Đông Sơn phân đà chưa từng xảy ra, giang hồ là nơi ưa sinh chuyện nhiều nhất, số người đợi xem trò hay không biết có đến bao nhiêu, mắt thấy một trò hay như vậy chỉ đánh trống chứ không kéo rèm, thì làm sao không đoán mò linh tinh.

Có người nói, thế lực của Giang Kinh bang chỉ có ở phía bắc Bạch Lãng giang, theo quy củ của giang hồ, phạm là bang phái giang hồ, ở địa bàn của chính mình vô luận tác oai tác quái thế nào, chỉ cần không động đến quan phủ, thì sẽ không ai đến quản người, nhưng nếu như đến địa phận của bang phái khác hành sự, thì phải được bang chủ ở nơi đó gật đầu, Kim Đào Long trước đó không có đánh tiếng với Kim Tiền bang hùng cứ Giang Nam, nên người của hắn chỉ sợ còn chưa đến được trước cửa Phụng Thê viên, thì đã bị Kim Tiền bang ngăn cản rồi.

Cũng có người nói, Kim Đào Long không phải là sợ Kim Tiền bang, mà là một chiêu kiếm khí Tô Hàn Giang đã thi triển khi đại náo Đông Sơn phân đà, khiến cho toàn thể Giang Kinh bang đều bị dọa mất hồn, nhìn ra giang hồ, người có thể sử ra kiếm khí như thế thì có thể đếm trên năm ngón tay, tuyệt đối là cao thủ đỉnh điểm, cho dù Giang Kinh bang trên dưới mấy ngàn người toàn bộ đều xông lên, cũng không thể chống nổi kiếm khí như thế của Tô Hàn Giang quét qua, cho nên Kim Đào Long dù bị đánh rớt răng cửa cũng đành nuốt vào bụng (Nghĩa là: dù bị mất hết thể diện cũng chỉ có thể ngậm đắng), chỉ có thể nhịn.

Còn có người nói, Kim Đào Long không phải là sợ Kim Tiền bang, cũng không phải sợ kiếm khí của Tô Hàn Giang, mà là sợ tiền nhiệm viên chủ của Phụng Thê viên Phụng Cửu Ngô uy danh lừng lẫy trên giang hồ, hơn hai mươi năm trước, Phụng Cửu Ngô trên giang hồ nổi danh là lục thân bất nhận, ra tay tàn độc, đại giang nam bắc, quan nội quan ngoại, hấn gần như là đánh biến thiên hạ vô địch thủ, có một lần có người ý muốn nịnh bợ, xưng tụng hắn là giang hồ đệ nhất cao thủ, kết quả hắn không nói hai lời, ngay tại chỗ cắt lưỡi của người kia, toàn giang hồ từ đó không có ai có gan giao kết với hắn nữa, cũng không còn ai dám đắc tội hắn.

Phụng Cửu Ngô sau khi độc lai độc vãng trên giang hồ mấy năm, không biết từ đâu ôm về một tiểu oa nhi chưa đủ tuổi làm đồ đệ, chính là Tô Hàn Giang, sau đó ở Giang Nam kiến dựng lên Phụng Thê viên, rồi thoái ẩn giang hồ. Kim Tiền bang vốn chỉ là một tiểu bang phái nhỏ bé không tên tuổi, năm thứ hai sau khi Phụng Cửu Ngô thoái ẩn giang hồ, đột nhiên tìm đến bang chủ Kim Tiền bang Lâm Hạo Hùng, không ai biết bọn họ lúc đó bàn cái gì, dù sao Kim Tiền bang gần như chỉ trong một đêm nhanh chóng lớn mạnh, không quá vài năm, liền trở thành Giang Nam đệ nhất bang phái, mà Phụng Thê viên lại được sự bảo hộ của Kim Tiền bang, an ổn đến nay.

Phụng Cửu Ngô lần cuối cùng xuất hiện trên giang hồ, là mười năm trước, từ đó về sau, thì không ai còn nhìn thấy hắn nữa, ai cũng không biết hắn đã chết hay là vẫn còn ở trong Phụng Thê viên. Kim Đào Long chính là sợ Phụng Cửu Ngô, toàn bộ giang hồ không ai không sợ Phụng Cửu Ngô, một người hai mươi năm trước đã là giang hồ đệ nhất cao thủ, đồng thời cũng là người có năng lực đưa một tiểu bang phái nhỏ bé không năng lực chỉ trong vài năm ngắn ngủi lớn mạnh thành Giang Nam đệ nhất bang phái, thì không có ai nguyện ý dễ dàng đắc tội.

Tính cách Tô Hàn Giang tuy rằng không tàn độc như Phụng Cửu Ngô, nhưng cũng coi như là bất cận nhân tình, hấn xông pha trên giang hồ năm, sáu năm, làm sao có chuyện không đắc tội ai, nhưng không thấy một người nào dám tìm đến Phụng Thê viên báo thù, cho dù có, cũng là nửa đường bị Kim Tiền bang cản lại.

Bất kể mấy lời đoán mò ở trên rốt cuộc có cái nào là thật hay không, Kim Đào Long là một người cẩn trọng, điểm này người ngoài không ai biết, Phùng Đạo Ngọc lại biết rất rõ. Ban đầu khi hắn tập trung nhân thủ của Giang Kinh bang để chặn đường Tô Hàn Giang ở Bạch Lãng giang, Kim Đào Long đã phản đối rồi, chỉ

là cuối cùng không chịu được tác động của vợ, mới gật đầu. Phùng Đạo Ngọc đồng thời cũng biết, Kim Đào Long không phải là một người chấp nhận thua thiệt, chuyện của Đông Sơn phân đã khiến hấn mất mặt mũi dữ dội, không thể có chuyện không khai đao với Tô Hàn Giang, biểu tỳ phu này của hấn bề ngoài là án binh bất động, nhưng nhất định có âm mưu gì đó trong bóng tối, Phùng Đạo Ngọc vốn không phải là người có thể chịu được cơn tức, nhưng lần này hấn lại cố thể nín nhịn, kiếm khí của Tô Hàn Giang hấn không đỡ nổi, chỉ có thể đợi.

Đợi mấy tháng, cuối cùng, có một hôm, Kim Đào Long phái người đến mời hấn tới, tổng đà của Giang Kinh bang được trang hoàng tráng lệ, tràn đầy khí khái, Kim Đào Long là một nam nhân thân hình khôi ngô, ngồi trên ghế bọc da hổ uy phong lẫm lẫm, khi Phùng Đạo Ngọc đến, Kim Đào Long đang vẩy lui mấy phân đà chủ vừa nghị sự, trong cả đại đường chỉ còn lại hai người.

“Long tỳ phu, tìm ta có chuyện gì?” Phùng Đạo Ngọc ngồi xuống ghế hỏi.

“Đạo Ngọc, mấy tháng nay, ngươi luôn buồn bực không vui, khiến biểu tỳ của ngươi lo lắng vô cùng.” Kim Đào Long ha ha cười nói, “Nói với tỳ phu xem, có chuyện gì?”

“Tâm sự của Đạo Ngọc, Long tỳ phu lẽ nào còn không hiểu?”

“Nga, chắc là Linh Lung quán ngự tử quá, muội tử này của ta, từ nhỏ đã bị ta sủng ái sinh hư rồi, khó tránh có chút điêu ngoa, nhưng ngươi cũng không tồi, lớn lên lại xinh đẹp, theo ý tứ của biểu tỳ ngươi, không bằng chúng ta lại kết thân hơn nữa, cũng là một chuyện tốt, Đạo Ngọc thấy thế nào?”

Phùng Đạo Ngọc hơi mỉm cười nói: “Linh Lung muội tử đích thực là một người đáng yêu, Đạo Ngọc tuy có tâm, nhưng ngạc nhiên Linh Lung muội tử tuổi vẫn còn nhỏ, chuyện này qua vài năm nữa hãy nhắc đi. Hiện nay lời đồn trên giang hồ không ngừng, đối với Giang Kinh bang vô cùng bất lợi, tỳ phu đối với chuyện này thật sự không chút gấp gáp sao?”

Kim Đào Long vỗ bàn một cái, nhưng không tức giận, ngược lại cười càng lớn tiếng, chấn động đến nóc nhà cũng có chút lung lay.

“Đạo Ngọc, biểu tỳ của ngươi còn cho rằng gần đây ngươi đã trầm ổn đi rất nhiều, vậy mà tỳ phu mới thử một chút đã lộ ra hết rồi, mấy tháng nay, ngươi tâm niệm không quên Tô Hàn Giang đó, chỉ sợ là không có một đêm ngon giấc đi.”

Phùng Đạo Ngọc sắc mặt ngưng trọng, nói: “Đạo Ngọc và Tô Hàn Giang ba lần giao thủ, ba lần đều chịu thua, trong lòng quả thật không phục, hơn nữa còn khiến cho Giang Kinh bang mất hết mặt mũi, còn liên lụy tỳ phu bị người chế nhạo, Đạo Ngọc dù không vì bản thân, chỉ vì tỳ phu, cũng không thể để mặc như vậy.”

“Được! Được! Được!” Kim Đào Long liên thanh nói được ba tiếng, lấy từ trong ngực ra một vật đặt trước mặt Phùng Đạo Ngọc.

“Đây là?” Phùng Đạo Ngọc đưa mắt nhìn, đó là một miếng vải lụa, trên tấm vải có vẽ một bức đồ, cao thấp ngang dọc có hệ thống, ra là một bức địa đồ (bản đồ địa hình), bên cạnh còn dùng bút viết những chữ thật nhỏ để ghi lại phương pháp đi qua các cơ quan và mê trận.

“Địa đồ Phụng Thê viên.” Kim Đào Long nhàn thần hung ác lên, “Tô Hàn Giang đó ý có Kim Tiền bang bảo hộ, nên rút cổ trong Phụng Thê viên không dám bước ra, hừ, nếu không phải có bức đồ này, ta còn phải nhìn hấn cứ thể trải qua những ngày nhàn tản.”

“Ý của Long tỳ phu là... dạ kích (tập kích vào ban đêm)? Phùng Đạo Ngọc âm thầm tính toán khả năng thành công của kế hoạch dạ kích này, hành động này cần số lượng nhân thủ không phải là ít, nhưng chưa chắc đã giấu được tai mắt của Kim Tiền bang, hơn nữa kiếm khí của Tô Hàn Giang lại không dễ đối phó, trong Giang Kinh bang không thể tìm ra ai có thể đỡ nổi kiếm khí đó, càng huống hồ trong Phụng Thê viên còn có một Phụng Cửu Ngô vẫn chưa biết rõ là sống hay chết.

“Đạo Ngọc sai rồi, lần này trước đến Phụng Thê viên, không phải là dạ kích, mà là... trộm người!”

Phùng Đạo Ngọc kinh ngạc: “Trộm người? Ai?”

“Hôm đó Đạo Ngọc nhờ người nào mà dụ được Tô Hàn Giang đến Đông Sơn đả, lần này cứ trộm người đó đi. Đạo Ngọc nên biết, người đó lại là nam sủng của Tô Hàn Giang, Tô Hàn Giang đối với y quấn chặt vô cùng, chúng ta liền lợi dụng người đó, dụ Tô Hàn Giang vào bẫy, cho dù kiếm khí của hắn có dữ dội thế nào, thì hắn cũng hoàn toàn không có nữa chỗ để sử dụng.”

“Cái gì?” Phùng Đạo Ngọc kinh ngạc ngay tại chỗ, rất lâu mới nói: “Long tỷ phu từ đâu biết được chuyện này?”

Kim Đào Long không đáp, lại rất ý tứ mà cười thật thâm sâu.

Cho dù lý do mà Kim Đào Long đưa ra vô cùng quái dị, Phùng Đạo Ngọc vẫn là nhân lúc đêm khuya xâm nhập vào Phụng Thê viên, lại không ngờ được vừa vào trong viên thì đã gặp ngay người mà bản thân muốn tìm đang đứng trước mặt.

“Phùng gia!”

Một tiếng kêu ngăn cản cánh tay mang theo sát ý của Phùng Đạo Ngọc, hướng mắt nhìn qua, là một gương mặt vui mừng vô cùng, hắn chậm rãi bỏ tay xuống, mang theo một nụ cười dịu dàng.

“Thì ra là người, có thể nói chuyện rồi a.”

“Vâng, vâng, tiểu nhân là Đinh Tráng, tạ Phùng gia quan tâm.” Đinh Tráng được gặp lại vị Phùng gia tươi cười thân thiện, liền ngỡ như đang nằm mộng, tràn đầy vui sướng lộ ra hết lên trên mặt.

Thanh âm của Phùng Đạo Ngọc liền dịu đi thêm mấy phần: “Ta đến mang người về nhà, người có nguyện đi theo ta không?”

“Phùng gia thật sự có thể mang tiểu nhân về nhà?” Đinh Tráng mở to mắt, đột nhiên quỳ xuống dập đầu cho Phùng Đạo Ngọc, “Tiểu nhân ... đi theo Phùng gia ngài, tiểu nhân muốn về nhà, tiểu nhân... khấu tạ đại ân đại đức của Phùng gia...”

Đáy mắt Phùng Đạo Ngọc thoáng qua một mặt chán ghét, không đợi Đinh Tráng nói xong, đưa tay bắt lấy y, dưới chân điểm lực liền nhảy qua bức tường.

“Đứng lại!”

Một tiếng gầm lạnh vang lên trong không trung, thân thể Đinh Tráng run rẩy, tâm trạng vừa mới sôi trào vì có thể về nhà trong nháy mắt liền lạnh đi, quay đầu lại nhìn, một đạo bạch ảnh trước mắt không phải là tên ác quỷ thì là ai.

Phùng Đạo Ngọc cũng ngạc nhiên, nghe thấy âm thanh liền biết là Tô Hàn Giang, nhưng không ngờ được mới mang người vượt qua tường, liền lại bị Tô Hàn Giang phát hiện, khinh công của hắn không bằng Tô Hàn Giang, trong tay tại mang theo người, chạy thì chắc chắn là không chạy được, chân mày chau lại, xoay tay nắm lấy cổ họng của Đinh Tráng, quay người lại hô: “Ngừng động, nếu không ta liền giết người này.”

“Phùng, Phùng gia?”

Đinh Tráng ngây ngẩn, nhưng lại nghe thấy Phùng Đạo Ngọc thấp giọng nói bên tai: “Người nếu muốn về nhà thì đừng động, cùng ta diễn kịch cho Tô Hàn Giang xem.” Đinh Tráng nghe nói vậy, thì thật sự không còn giây dụa.

Phùng Đạo Ngọc lúc này mới nhìn về phía Tô Hàn Giang, mắt thấy một bạch y nhân khoanh tay đứng ở dưới tường, ánh trắng như nước, dịu dàng tỏa xuống, phản xạ vào hai con ngươi băng lạnh, tuy là hàn đàm vô tình, nhưng vô pháp che phủ được thần sắc diễm tuyệt của gương mặt, vẻ đẹp tao nhã vô tận.

“Người... là Tô Hàn Giang?” Phùng Đạo Ngọc giật mình, đây là chân diện của Tô Hàn Giang sao? Lời đồn của giang hồ, vậy mà không hề giả.

“Phùng Đạo Ngọc, người thế nhưng dám tự tiện xông vào Phụng Thê viên.” Thanh âm băng lạnh mơ hồ của Tô Hàn Giang mang theo ba phần phần nộ, ánh mắt đảo qua Đinh Tráng, thấy bộ dáng y mặt trắng như giấy, không biết tại sao lòng lại càng khẩn trương, nhưng không xuất thủ hướng về Phùng Đạo Ngọc, chỉ là hai con ngươi băng lạnh đó lại lạnh thêm mấy phần.

Phùng Đạo Ngọc bắt giắc kéo Đinh Tráng lui về sau một bước, định thần lại, rồi cười nói: “Tội tự tiện xông vào trạch địa của người ta, tiểu đệ nhận là được, ngày khác chuyện này truyền ra, nhiều lắm cũng chỉ là một tên trộm không thành thôi, nhưng giữa Tô huynh người... cùng với một tên đánh cá vô danh, không mình bạch không rõ ràng, dựa vào thân phận của Tô huynh cùng với nhân thần cao tận trời, chỉ sợ nhất định sẽ thành trò cười của giang hồ.” Lời này của hắn, nói ra thì có chút không cần mặt mũi, nhưng hắn cá Tô Hàn Giang không thể không cần mặt mũi, hắn căn bản còn không thể tin tưởng tên đánh cá tầm thường trong tay này thật sự là nam sủng của Tô Hàn Giang, nhưng Tô Hàn Giang không có lập tức xuất thủ, đã khiến hắn không thể không tin.

“Ta có trở thành trò cười của giang hồ, thì có liên quan gì tới người.” Tô Hàn Giang mặt vẫn lạnh như băng sừng nói: “Ta đã không xuất thủ, người còn không thả người.”

“Người của Tô huynh, tiểu đệ sao dám nắm lấy không thả, chỉ là tiểu đệ tiếc mạng, thôi thì muốn mời miếng thịt trong lòng Tô huynh (Ý là người cực kỳ quan trọng trong lòng) đưa tiễn một đoạn đường, nghĩ tất Tô huynh sẽ không tránh cứ đâu.”

“Phùng Đạo Ngọc, người đứng quá đáng.” Tô Hàn Giang càng thêm phần nộ, trên mặt cũng xuất hiện một mặt đỏ do tức giận.

Phùng Đạo Ngọc ngậy ngẩn, không kịp được nói: “Bộ dáng Tô huynh tức giận, lại càng thêm có một sức hút khác biệt.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, liền thấy Tô Hàn Giang vung tay một cái, Xuân Bằng nhuyển kiếm đã rút ra, dưới ánh trăng tỏa ra mấy đạo hàn kích đánh tới, Phùng Đạo Ngọc kinh hãi, thuận tay đưa Đinh Tráng lên trước cản lại, Đinh Tráng “a” một tiếng kinh hô, hàn kích biến mất, dưới ánh trăng một nhúm tóc đen lặng lẽ rơi xuống đất, Phùng Đạo Ngọc kinh hoảng đổ một thân mồ hôi, trong lòng biết nếu không phải Tô Hàn Giang cố kỵ tính mạng của Đinh Tráng, kiếm lần này chỉ sợ hắn không tránh được, tâm tư xoay chuyển, lại nhân tư thế đang lui về sau, thấp giọng nói bên tai Đinh Tráng: “Nhanh, xin Tô Hàn Giang cứu đi.”

Đinh Tráng thấy mấy sợi tóc rơi xuống đất, hồn cũng bị dọa bay mất, thấy bộ dáng ác quỷ nâng kiếm, giống như muốn lao đến, lập tức kêu lên: “Đừng... đừng... gia... cứu... cứu tiểu nhân... cứu...” Y căn bản không nghe thấy lời nói của Phùng Đạo Ngọc, y muốn nói chính là “Đừng qua đây, Phùng gia cứu cứu tiểu nhân”, nhưng vì Phùng Đạo Ngọc trong lúc không để ý lại xiết chặt cổ họng của y, âm thanh nói ra bị đứt quãng ngắt ngứ, lại giống như đang cầu cứu Tô Hàn Giang.

Tô Hàn Giang vốn đã có chủ định sẽ không để cho Phùng Đạo Ngọc chạy thoát, nhưng lại bị một tiếng cầu cứu của Đinh Tráng làm chậm lại ý nộ trong lòng, lạnh mắt nhìn Phùng Đạo Ngọc, bày ra bộ dáng không động thủ nữa. Phùng Đạo Ngọc cảm thấy vui mừng, kéo Đinh Tráng lui dần về phía sau, mắt thấy Tô Hàn Giang không có ý tứ muốn truy theo, đợi đến khi lùi đến khoảng cách an toàn mới nói: “Giờ này đêm mai, Tô huynh đến Hoài An đình lĩnh người.”

Tô Hàn Giang lạnh lùng nhìn theo hai người dần dần tiêu thất trong màn đêm, rồi mới quay người đi vào viên. Hắn tuy rằng cá tính lãnh mạc, nhưng không phải là không hiểu thế sự hiểm ác, Phùng Đạo Ngọc tự tiện xông vào Phụng Thê viên mang Đinh Tráng đi không thể nào chỉ là ngẫu nhiên, Hoài An đình đó, chỉ sợ sớm đã có chuẩn bị rồi. Hắn võ công tuy cao, nhưng cũng không thể dễ dàng mạo hiểm, Đinh Tráng tính là cái gì, tính cách thập phần không ngoan ngoãn không biết làm người ta thích, hỏi cái gì cũng không hiểu, chỉ là một thô nhân, có lòng dạy y viết chữ, vậy mà chỉ chịu học hai chữ “Nhị Cô”, một nữ nhân thôn dã, có cái gì tốt, lại khiến cho thô nhân đó vương bận không quên, tâm tâm niệm niệm muốn về nhà, thật khiến người ta bực bội.

Đem nữ nhân vào trong phòng của y, là một chuyện xuân ngọc cực kỳ, tên thô nhân đó không hề cam tâm tình nguyện lưu lại, vậy để y đi không phải tốt rồi sao, hà tất phải phí nhiều tâm tư làm chi. Nhưng cũng may mà hắn làm chuyện xuân ngọc, mới vì vậy mà không lòng không vui, ban đêm khó ngủ, đi dạo trong vườn, mới phát hiện ra Phùng Đạo Ngọc bắt Đinh Tráng đi, nghĩ cũng chưa từng nghĩ, liền đuổi theo. Mắt thấy Phùng Đạo Ngọc đó nắm cổ Đinh Tráng, nộ hỏa liền không thể kìm được mà trào lên, Đinh Tráng đúng là không tính là gì, nhưng thân thể đó lại khiến người ta mê luyện không dứt, Tô Hàn Giang sao có thể cho phép người khác tổn thương y, chỉ là muốn hắn vì tên thô nhân này mà mạo hiểm, thì phải suy nghĩ cẩn thận lại đã.

Đinh Tráng không biết ác quỷ rốt cuộc có đến hay không, nhưng thật sự sợ hãi Phùng Đạo Ngọc sẽ đem y giao lại cho ác quỷ, đợi đến khi Phùng Đạo Ngọc mang theo y dừng lại trong một khu rừng, y lập tức khẩn cầu nói: “Phùng gia, ngài thương xót giùm, ngàn vạn lần đừng trả tiểu nhân về.”

Phùng Đạo Ngọc nhìn nhìn về phía sau, xác định Tô Hàn Giang không có đuổi theo, mới yên tâm. Hôm nay hẳn làm ra chuyện bắt người uy hiếp này lại bị bắt gặp, tuy trên miệng nói cứng, nhưng trên mặt thật ra là chịu không được, lại thấy bộ dáng ti tiện cầu xin của Đinh Tráng, trong lòng thật chán ghét cùng cực, nhưng vẫn phải bày ra vẻ mặt bình thường, nói: “Yên tâm đi, gia nói vậy chỉ là nói cho Tô Hàn Giang nghe thôi, không phải thật sự muốn giao người lại cho hẳn.”

Đinh Tráng nghe thế, lộ ra biểu tình cảm kích biết ơn, nói: “Đại ân đại đức của Phùng gia, tiểu nhân... tiểu nhân suốt đời sẽ không quên, đợi khi tiểu nhân về nhà, nhất định vì Phùng gia lập bài vị tế.”

Phùng Đạo Ngọc nào muốn Đinh Tráng vì hắn lập cái gì bài vị, lập tức nói muốn đưa Đinh Tráng về nhà, nhưng lại mang Đinh Tráng đi theo đường đến Hoài An đình, Đinh Tráng cũng không biết đường, Phùng Đạo Ngọc nói thế nào thì y chỉ biết đi theo như vậy, vừa nghĩ rất nhanh liền có thể trở về nhà gặp vợ, nên cười luôn miệng.

Hoài An đình cách Phụng Thê viên không xa, đi nửa ngày đường là tới, cũng là đệ nhất thắng cảnh ở Giang Nam, ngoài đình là một hồ nước xanh ngắt, cỏ xanh mơn mớn, là nơi cực tốt để đi dã ngoại vào mùa xuân, hiện tại tuy đã sắp hết mùa hạ, người đến thưởng tuy ít, nhưng vẫn là một cảnh sắc thanh nhã. Bên cạnh có một tửu lâu Hoài An, thương khách qua lại rất nhiều, cực kỳ náo nhiệt. Phùng Đạo Ngọc mang Đinh Tráng đi vào tửu lâu Hoài An, bố trí y ở trong một gian phòng khách, nói là cho y nghỉ ngơi một lát, ăn chút gì rồi lại lên đường, sau đó Phùng Đạo Ngọc liền đi khỏi.

Đinh Tráng cũng không biết chỗ này chính là Hoài An đình, liền nghĩ nhanh chóng lấp đầy bụng rồi lên đường, ăn ngồm ngoàm hết sạch, chùi chùi miệng, còn chưa đứng lên thì trước mắt đã cảm thấy một trận mơ hồ, liền phục lên bàn ngủ mất.

Vừa tỉnh lại, trước mắt một mảng đen kịt, Đinh Tráng trong bóng tối mò lên bờ vai tê liệt, mất một lúc mới biết đã tới tối rồi, y không hiểu bản thân sao lại ngủ lâu như vậy, để lỡ mất thời gian về nhà, trong lòng khẩn trương, mò mò trong bóng đêm mở cửa phòng, đêm nay không có trăng, Đinh Tráng cũng không thấy rõ đường, càng không biết Phùng gia ở đâu, bất giác một trận hoảng loạn, cuối cùng lùi vào phòng. Thật khổ sở mới đợi được đến lúc hướng đông sáng dần (Ý là mặt trời mọc), y lập tức đi ra khỏi phòng, mới đến đại sảnh tửu lâu, liền thấy Phùng Đạo Ngọc, cùng một nhóm đại hán đang đi vào tửu lâu.

“Phùng gia!” Đinh Tráng mừng rỡ, vừa định chạy tới, lại bị nhóm đại hán đó bao vây lại, y thấy những người này tựa như hung thần ác sát trừng mắt nhìn y, bất giác nảy sinh lo sợ.

“Người ra đây làm cái gì?” Phùng Đạo Ngọc hơi nhíu mi, canh chừng suốt đêm, xem ra tình báo của tỷ phu đã sai rồi, Tô Hàn Giang không hề coi trọng nam sủng này, cũng đúng, một người thô nhân như thế, ai có thể xem trọng.

Bị nhiều người như vị trừng mắt, Đinh Tráng ngay cả âm thanh cũng không dám nói lớn, nhỏ giọng: “Phùng, Phùng gia, tiểu nhân nên... nên về nhà rồi.”

Phùng Đạo Ngọc phát tay vứt ra một khối bạc vụn, nói: “Gia còn có chuyện, không thể đưa người đi, chút tiền này cho người làm lộ phí, đi về phía bắc sẽ có thể về nhà.” Đinh Tráng nếu như không có được nửa điểm tác dụng, thì hẳn cũng lười phô diễn nữa, đưa chút ngân lượng cũng coi như là một chút lòng trợ khổ của Đạo Ngọc công tử hẳn rồi.

Đinh Tráng nhận bạc, lại muốn nói mấy lời cảm kích, nhưng thấy mấy hán tử xung quanh y sắc mặt càng lúc càng bất thiện, nên không dám nữa, vội vàng đi ra khỏi tửu lâu, nhắm theo hướng bắc mà đi.

Trước hết không nói Đinh Tráng có lòng về nhà tựa như mũi tên, sau khi bị bắt nhốt hơn năm tháng, cuối cùng được tự do, liền hận không thể mọc ra đôi cánh ở sau lưng để bay nhanh về nhà, nửa điểm cũng không dừng lại vội vã lên đường. Lại nói về suốt một đêm Phùng Đạo Ngọc ngồi chờ Tô Hàn Giang, trong lòng phiền não, ở trong Hoài An tửu lâu uống một đồng rượu, đang muốn mang người rời đi, thì có tiểu nhị đến nói: “Vị gia này xin đợi chút, trong nhã gian trên lầu có hai vị gia thỉnh mời.”

Phùng Đạo Ngọc ngạc nhiên, hơi có suy tính, rồi đi theo tiểu nhị lên lầu, đi vào nhà gian, thì thấy Kim Đào Long đang ngồi cạnh cửa sổ, bên cạnh còn một người đang ngồi, mặt trắng râu dài, thân mặc cẩm bào thêu tơ vàng, một thân tướng mạo phú quý, chính là vị Kim Tiền bang bang chủ Lâm Hạo Hùng đã từng có duyên diện kiến một lần. Phùng Đạo Ngọc tâm niệm liền xoay chuyển, nên có chút hiểu rõ, cảm thấy Long tỷ phu sớm đã đạt được nhất thống với Kim Tiền bang, khó trách, khó trách Long tỷ phu có thể lấy được địa đồ của Phụng Thê viên.

Đôi bên ôm quyền kiến lễ, rồi ngồi xuống.

“Đạo Ngọc công tử sao lại vì một người mà phiền muộn ngồi uống rượu dưới đó?” Lâm Hạo Hùng mở miệng liền hỏi, hần và Phùng Đạo Ngọc nếu đã từng gặp qua, vậy cũng không cần mấy lời khách sáo.

“Sự không thể thành, trong lòng phiền muộn mà thôi.”

Chuyện mai phục Tô Hàn Giang, người biết ta biết trời biết đất biết, Phùng Đạo Ngọc cũng hiểu Lâm Hạo Hùng là có ý muốn hỏi, hần thấy Kim Đào Long sắc mặt vẫn như bình thường, không có hận mai phục thất bại, thì cũng không cần giấu giếm mà trả lời.

Lâm Hạo Hùng ha ha cười lớn: “Hàn Giang công tử đó người tuy rằng lãnh mạc vô tình, nhưng cũng không phải con chim non mới ra giang hồ, biết rõ có cạm bẫy, hần làm sao có thể dễ dàng mạo hiểm, nếu Hàn Giang công tử là người lỗ mãng như vậy, thì ngày đó Đạo Ngọc công tử cũng không vì bức hần so tài cao thấp phải phí nhiều công sức mà vẫn không thể thành.”

Phùng Đạo Ngọc kinh ngạc, nhìn về phía Kim Đào Long, chuyện mai phục là do Kim Đào Long đề ra, hần tuy thấy không thỏa đáng, nhưng cũng theo đó mà làm, hiện nay nghe lời nói của Lâm Hạo Hùng, Long tỷ phu cũng không nên không nghĩ đến điểm này chứ.

“Đạo Ngọc dù sao cũng còn trẻ tuổi, đối với thủ đoạn giang hồ cũng không hiểu biết nhiều.” Kim Đào Long chậm rãi nói, nâng bình rượu lên, rót một ly, rồi tự uống cạn.

“Lẽ nào Long tỷ phu có thủ đoạn khác để dụ Tô Hàn Giang ra sao, nhưng phải tránh khỏi Phụng Cửu Ngô mới tốt.”

“Cần gì dùng thủ đoạn khác, Đạo Ngọc làm sao biết tối qua Tô Hàn Giang không đến Hoài An đình, chỉ là người chưa từng thấy mà thôi, còn về Phụng Cửu Ngô, hần dù có bản lĩnh thông thiên, nhưng cũng chỉ là một người chết, ai lại đi sợ một người chết.”

“Long tỷ phu lời này là chỉ...” Phùng Đạo Ngọc cũng không phải kẻ ngốc, theo như lời Kim Đào Long nói, trong lòng cũng hiểu rõ rồi.

Lâm Hạo Hùng ở một bên cười thâm sâu nói: “Đạo Ngọc công tử không biết, Phụng Cửu Ngô sinh tiền có tín nhiệm với Lâm mỗ, đa phần hạ nhân đầy tớ trong Phụng Thê viên đều là do Kim Tiền bang giúp đưa vào, muốn dàn xếp một, hai tai mắt là chuyện dễ như trở bàn tay. Người mà Đạo Ngọc công tử mang từ viện ra, tuy tướng mạo không bằng ai, nhưng là đã do tai mắt trong viện chứng thực, cực kỳ được Tô Hàn Giang coi trọng, dùng người đó để dụ Hàn Giang công tử là chính sách nhất, tất có thể thành công.”

“Người đó đã được thả đi rồi, vậy không phải nguy rồi sao?” Phùng Đạo Ngọc đứng lên, nghĩ muốn đuổi theo bắt Đinh Tráng về.

“Đạo Ngọc công tử, cứ ngồi đi không sao đâu, địa giới Giang Nam, có người của bốn bang, người đó có thể đi được đến đâu. Đến, uống rượu thôi.”

“Đạo Ngọc, người này người thả rất tốt, cứ ngồi yên là được, cùng tỷ phu uống rượu, trễ một chút nữa chúng ta có trò hay để xem.”

Kim Đào Long và Lâm Hạo Hùng một người một câu, khiến Phùng Đạo Ngọc phải ngồi xuống. Phùng Đạo Ngọc uống rượu, trong lòng cũng nghi hoặc, không biết Kim Đào Long làm sao lại tin tưởng tình báo do Lâm Hạo Hùng cung cấp như vậy, nhưng thấy Kim Đào Long và Lâm Hạo Hùng trong lời nói đều rất nắm bắt cơ hội, hần cũng không thể nói gì hơn, nhưng âm thầm có lòng phòng bị.

Lại nói về Đinh Tráng, y đi suốt một quãng không nghỉ, đi đến trời tối, đã bỏ lỡ trạm nghỉ, chỉ có thể tại chỗ hoang dã nghỉ ngơi một đêm, may mà lúc này thời tiết không lạnh, tuy có chút se se, nhưng cũng có

thể chịu được, chỉ là ở chỗ hoang dã nhiều đá núi, y tìm rất lâu mới tìm được một chỗ hơi bằng phẳng, lại có một khối đá to vừa khéo cản gió, nằm xuống không bao lâu liền ngủ, nửa đêm trở người một cái, theo thói quen lại tỉnh lại, trong lúc mơ mơ hồ hồ liếc thấy bên cạnh có một bạch ảnh đang ngồi, lập tức bị dọa tỉnh táo ngồi bật dậy, mở to miệng rất lâu mới phát ra tiếng.

“Gia!”

Chính là Tô Hàn Giang, cũng không biết hắn ngồi bên cạnh Đinh Tráng bao lâu rồi, lúc này thấy Đinh Tráng tỉnh lại, bộ dáng thể nhưng có chút cao hứng, nói: “Người không có chuyện gì thì tốt, theo gia về thôi.”

Đinh Tráng co về phía sau, mãnh liệt lắc đầu: “Tiểu nhân... tiểu nhân không về... gia, ngài thả tiểu nhân đi, tiểu nhân muốn về nhà... không, không về đó...”

Tô Hàn Giang nhìn Đinh Tráng, trong đôi con ngươi băng lạnh đó xẹt qua một tia nghi hoặc: “Là người cầu cứu, gia mới đi cứu người.”

Vốn là, Tô Hàn Giang sau khi trở về viện, nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy Hoài An đình không thể đi, lại nghĩ đến tên Phùng Đạo Ngọc đó vẫn luôn lấy danh nghĩa phó trương là thích hành hiệp giúp yếu, cũng vì vậy mà mới đặt được mỹ danh Đạo Ngọc công tử, nên không thể nào hạ độc thủ với một thô nhân như Đinh Tráng.

Tô Hàn Giang vốn nghĩ muốn chờ cho mọi chuyện xong xuôi, mới mang Đinh Tráng trở về, nhưng không biết sao bất giác lại nhớ đến bộ dáng Đinh Tráng trắng bệch cầu cứu, người này bình thường luôn là một biểu tình sợ đến không kịp tránh, nhưng lúc gặp nguy hiểm thì cầu cứu hắn, khiến Tô Hàn Giang vừa nhớ đến thì tâm tình liền tốt lên, tuy biết rõ Đinh Tráng sẽ an toàn không nguy hiểm, nhưng vẫn không tìm được tiềm phục gần Hoài An đình, mắt thấy Phùng Đạo Ngọc đang ngồi trong đình đợi hắn, không thấy bóng dáng Đinh Tráng, hắn sẽ không hiện thân. Đợi đến khi trời sáng theo đuôi Phùng Đạo Ngọc, thấy Đinh Tráng vẫn an nhiên vô sự từ trong tửu lâu Hoài An đình đi ra, hắn đi theo một ngày, đợi lúc không còn tai mắt, mới hiện thân. Thấy Đinh Tráng ngủ rất ngon, cũng không đánh thức y, chỉ ngồi đợi.

“Không, không, tiểu nhân, tiểu nhân không có cầu cứu, không... tiểu nhân không về đó...” Đinh Tráng lại lui rồi lui, nhưng lúc này mới nhớ ra nên chạy mới đứng, liền đứng lên, nhưng bị sắc mặt đột nhiên trầm xuống của Tô Hàn Giang dọa chết đứng, chân liền mềm đi, lại ngồi sấp xuống đất.

“Người không có cầu cứu gia?” Thanh âm của Tô Hàn Giang giống như từng hòn băng rơi rụng trong tim Đinh Tráng, Đinh Tráng toàn thân run rẩy, nhưng đột nhiên lại hạ quyết tâm, ngồi quỳ trên đất không ngừng dập đầu: “Gia, ngài, ngài thả tiểu nhân, tiểu nhân... tiểu nhân dù chết cũng không về đó... trong viện tử có nhiều người như vậy, gia ngài chọn một người còn tốt hơn gấp trăm lần tiểu nhân, Trạm Tinh... Trạm Tinh lại càng tốt, hắn đọc rất nhiều sách, lại thích gia như vậy, nhất định có thể nói chuyện hợp ý với gia, cũng sẽ phục vụ gia thật tốt... gia ngài nếu không thích Trạm Tinh, thì Cẩm Nguyệt cũng được, hắn đánh đàn rất hay, gia nhất định sẽ thích...”

Tô Hàn Giang hừ lạnh một tiếng, một tay nâng mặt Đinh Tráng lên xiết chặt, nói: “Người thật rất bảo hộ hai tiểu quan ở Nam Phong viện, có thể nói tốt tận trời cho họ như vậy, nhưng gia không thích bọn họ như thế, chỉ có người mới có thể khiến gia vui lòng.” Nói rồi, một tay khác chui vào trong ngực áo Đinh Tráng, lấy mảnh giấy được gấp lại chỉnh tề, có viết hai chữ “Nhị Cô” ra, ngay trước mặt Đinh Tráng xé thành mảnh vụn. “Gia cho người nữ nhân người không muốn, chỉ nhớ đến vợ người có phải không, vậy thì lấy hết bản lĩnh ra để làm gia vui lòng, khiến gia thật cao hứng, lúc đó mới cho người về gặp nữ nhân đó một lần.”

“Không... không...” Đinh Tráng đã chờ mấy tháng, mãi mới có cơ hội về nhà, làm sao chịu làm theo lời Tô Hàn Giang, trong lòng khẩn thiết la lên, “Tiểu nhân rất cuộc là chỗ nào có thể lọt vào mắt gia, cầu gia nói cho tiểu nhân biết, tiểu nhân đều sửa hết, toàn bộ sửa hết...”

Tô Hàn Giang kinh ngạc, hắn chỉ muốn lưu người này lại mà thôi, vì hắn mê luyện thân thể của người này, nhưng chưa từng nghĩ qua toàn thân trên dưới của người này không có một điểm nào có thể lọt vào mắt hắn, vậy sao hắn lại đối với thân thể người này mê luyện đến vậy. Đang trong lúc suy nghĩ, trong hoang dã đột nhiên truyền đến tiếng cười oang oang, vang vọng không ngừng giữa các kẻ đá núi, một tiếng cười trong không gian tĩnh mịch vang lên rõ ràng.

“Thật không ngờ, thật không ngờ, đường đường là Hàn Giang công tử, vậy mà tại nơi hoang dã cường bức nam nhân, nếu truyền ra ngoài, người trên giang hồ sợ đều sẽ cười rớt răng.”

Trên mặt Tô Hàn Giang lạnh đi, quay người lại, lạnh lùng nhìn nhân ảnh lay động đột nhiên xuất hiện trong bóng tối, dương tay một cái, Xuân Bằng nhuyển kiếm đã được rút ra, một đạo kiếm khí mang theo tiếng xé gió quét qua.

“Oanh!”

Tiếng vang thật lớn, đá vụn bắn ra, ngay cả chỗ Tô Hàn Giang đang đứng cũng không thể tránh khỏi, hấn vận chưởng đánh tan mấy viên đá đang bay đến, nhưng lại nghe thấy một tiếng hô đau của Đinh Tráng bên cạnh, y bị một viên đá vụn bắn trúng vai, Tô Hàn Giang nhíu mày, nghĩ cũng không cần nghĩ chắn trước mặt Đinh Tráng.

Không đến một khắc, thanh âm trước mặt lại vang lên: “Nơi này đá núi rất nhiều, kiếm khí của Hàn Giang công tử dù có lợi hại thế nào, cũng không có tác dụng ở chỗ này.”

Tô Hàn Giang lúc này mới nhận ra âm thanh này, lạnh giọng nói: “Lâm Hạo Hùng, người đây là có ý gì?”

“Hàn Giang công tử thật thính tai, thanh âm đã nghe từ nhiều năm trước lại một chút cũng không quên, thật khiến Lâm mỗ cảm thấy vinh hạnh.” Lời vừa nói xong, liền có một ngọn lửa sáng lên, người ở đó toàn bộ là bang chúng của Kim Tiền bang, Lâm Hạo Hùng được bảo hộ ở chính giữa, cười hi hi nhìn Tô Hàn Giang nói. “Hàn Giang công tử cũng đừng tức giận, Lâm mỗ nhận đại ân của Phụng tiền bối, tự nhiên sẽ không đem chuyện ngày hôm nay lan truyền ra ngoài, chỉ là... trên đời này cũng không có chuyện không công như vậy, ngài nói có phải không?” Đây nào có phải là chủ của một bang, lời nói thoát ra lại một bộ miệng lưỡi gian thương.

“Người muốn cái gì?”

“Bốn bang nếu đã tên là Kim Tiền bang, thì thứ mong muốn tự nhiên chỉ là một chữ tài (tiền tài) mà thôi.”

“Tài? Hừ, Lâm bang chủ, chắc còn nhớ câu nhắc nhở “người chết vì tài” chứ?”

“Cổ nhân giáo huấn, người nay không tất phải làm theo, đây cũng không nhọc Hàn Giang công tử phải lo lắng.”

“Tài của Phụng Thê viên chỉ sợ Lâm bang chủ không có mạng mà lấy, ít phí lời đi, bảo bọn chúng ra hết đi.” Tô Hàn Giang vận kiếm, lại một đạo kiếm khí, chém nát một khối cự thạch, liền thấy một đám người của Giang Kinh bang đều hiện thân.

“Hàn Giang công tử, nghe danh đã lâu!” Kim Đào Long bước lớn đi ra, trên mặt là ý cười, nhưng trong mắt là sát khí.

Tình thế trước mắt đối với Tô Hàn Giang xác thực là không có lợi, chỉ là đối phương người tuy nhiều, nhưng cũng chưa chắc Tô Hàn Giang đã để vào mắt, chẳng qua sau lưng có một Đinh Tráng, nên bị liên lụy, dư quang khóe mắt đảo đảo hơi nhìn ra sau, lại thấy người đó cứ nhiên lên lút đang lùi dần về sau, phía sau tuy không có đường, nhưng vẫn có cự thạch chắn người, Đinh Tráng trốn sau cự thạch, vậy thì không sợ đao kiếm không có mắt làm ngộ thương. Tô Hàn Giang không còn lo ngại phía sau, lập tức cũng không cần nhiều lời, nhuyển kiếm chém ra, muốn đại khai sát giới với bang chúng Kim Tiền bang và Giang Kinh bang.

Nhưng lại nói kế hoạch cho chuyện này của Lâm Hạo Hùng và Kim Đào Long không phải chỉ là ngày một ngày hai, ngay cả địa hình này cũng nằm trong tính toán của bọn họ, sơn thạch rất nhiều có thể cản được kiếm khí của Tô Hàn Giang, bọn họ cũng không cần chính diện đối địch với Tô Hàn Giang, chỉ nhân địa hình này mà ám thủ, dùng ám khí bức Tô Hàn Giang đến chính giữa vùng đất trống, mị ảnh thân pháp của Tô Hàn Giang tuy lợi hại, có thể tránh được ám khí, nhưng trong nhất thời cũng không thể giải khai thế cục bị vây khốn này, nội lực hấn thâm hậu, không sợ cứ thế đấu đá kéo dài, nhưng Lâm, Kim hai người lại thừa biết không thể kéo dài trận đấu với Tô Hàn Giang, thân pháp và khinh công của Tô Hàn Giang cực kỳ cao minh, nếu để cho hắn tìm ra một chút kẽ hở thì nhất định có thể thoát ra.

Thế là Đinh Tráng đang trốn sau cự thạch thò đầu ra thám thính lại trở thành mục tiêu bị hạ thủ, Phùng Đạo Ngọc dưới chỉ thị của Kim Đào Long từ chỗ kín đáo xuất hiện, làm bộ như kinh ngạc khi nhìn thấy

Đinh Tráng nói: “Người sao lại ở đây, tại sao còn không về nhà?”

Đinh Tráng không làm rõ được tình thế trước mắt, chỉ là thấy có nhiều người bao vây như thế, trong lòng y sợ hãi, mới trốn ra sau cự thạch, thấy những người này cứ luôn lấy thứ đồ gì đó (là ám khí, tội ghê em nó không biết =))) quăng về phía ác quỷ, nhưng không quăng trúng, y cũng chẳng biết bọn họ cứ đánh nhau như vậy là để làm gì, trong lòng y nghĩ nhân lúc ác quỷ không chú ý tranh thủ chạy trốn, thế nên mới thò đầu ra sau tảng đá để thám thính, nghĩ muốn tìm đường, vừa mới chuyển mắt lại thấy Phùng gia xuất hiện bên cạnh những người quăng đồ, đang mỉm cười lương thiện với y, Đinh Tráng liền làm như được thấy bồ tát sống, từ sau tảng đá chạy ra, gọi to: “Phùng gia cứu mạng!”

Y chạy như vậy, tức là xông thẳng vào trong cơn mưa ám khí, Tô Hàn Giang nhìn thấy rõ ràng, không kìm được tức giận hét một tiếng: “Dừng lại!”

Đinh Tráng đang chạy vội, nhưng lại không tự chủ đứng ngay lại, còn chưa kịp phản ứng, thì thấy trước mắt một bạch ảnh lay động, Tô Hàn Giang đã đáp xuống trước mặt y, một tay nắm lấy y, lập tức bực bội hừ một tiếng, phía sau vai phải đã trúng một mảnh ám khí, chỗ vết thương đau đớn khôn tả, còn có cảm giác bén ngót, liền hiểu được trên ám khí này có bôi độc được, trong lòng không kìm được một trận nộ hỏa, thuận tay điểm lên người Đinh Tráng, khiến Đinh Tráng vô pháp cử động, sau đó bắt lấy Đinh Tráng bay sang hướng Phùng Đạo Ngọc đang đứng, cũng không còn để tâm trên người lại trúng thêm rất nhiều ám khí, một kiếm quét qua, bức Phùng Đạo Ngọc nhếch nhác tránh lui.

“Giữ chặt vị trí, không cho hấn thoát.” Kim Đào Long hô lớn một tiếng, lập tức có người nhào đến bổ sung vào vị trí khuyết mất của Phùng Đạo Ngọc.

Tô Hàn Giang lại muốn xuất kiếm, chợt nghe thấy sau đầu có tiếng gió, liền tránh người đi, thấy Lâm Hạo Hùng lén tập kích phía sau, vì có quan hệ với sư phụ Phụng Cửu Ngô, Tô Hàn Giang chưa từng thấy qua Lâm Hạo Hùng mấy lần, mỗi lần gặp hấn đều cung kính vô cùng, nhưng không ngờ người này tham lam như sài lang, đã mơ ước tài bảo của Phụng Thê viên không biết từ bao lâu rồi.

“Hàn Giang công tử cũng thật đa tình, dù có liều mạng chịu thương cũng phải cứu nam sủng này, mai đây truyền ra giang hồ, liền được xem là một việc tốt đẹp.” Ngoài cười trong không cười nói mấy lời châm biếm, thủ hạ của Lâm Hạo Hùng thì nửa điểm cũng không dám hàm hồ.

Tô Hàn Giang không nói gì, chỉ là xuất thủ càng thêm nhanh gọn, trên người hấn trúng ám khí, lại có độc, chỉ dựa vào nội lực tạm thời khắc chế, nhưng không thể kéo dài quá lâu, lúc này Phùng Đạo Ngọc và Kim Đào Long cũng nhân cơ hội bao vây lại, ba người đều là cao thủ giang hồ, lấy ba chọi một, khí thế bức người, những bang chúng kia chỉ có thể ở xung quanh trợ trận, không ai dám xem vào. Tô Hàn Giang dần dần có chút không chống đỡ nổi, mấy lần muốn vút Đinh Tráng trong tay đi để tìm ra đường sống, nhưng vẫn thu tay lại, cuối cùng vẫn là không nỡ. Cứ thế tiếp tục, hấn càng cử động khó khăn, không bao lâu, liền trúng một chưởng của Lâm Hạo Hùng ở ngực trái, một cỗ nội lực quen thuộc trong tâm mạch trực tiếp tương kích, bằng tâm quyết liền tan ra, Tô Hàn Giang nhất thời thổ ra một ngụm máu.

“Loạn tình quyết! Thì ra ngày đó trên sông kẻ đánh lén là người.”

Lời này vừa nói ra, thân ảnh Phùng Đạo Ngọc liền ngưng trệ, trong lòng hấn có hoảng loạn nên xuất thủ chậm đi mấy phần, lập tức khiến Tô Hàn Giang tìm được cơ hội, một đạo kiếm khí cương ngạnh bức ra một đường sống, hấn khinh công cao minh, cho dù trong tay có người, trên thân bị thương, cũng vẫn nhanh chóng chìm vào trong bóng đêm.

9. Chương 9

Lâm Hạo Hùng dưới chân khễ điểm, không chút chậm trễ đuổi theo, Kim Đào Long liền muốn đi theo, nhưng thấy Phùng Đạo Ngọc vẫn đứng ngây ngẩn tại chỗ, lớn tiếng gọi: “Đạo Ngọc, hiện tại chuyện trọng yếu là phải ngăn cản Tô Hàn Giang, chuyện khác để ngày sau lại nói.”

Phùng Đạo Ngọc đột nhiên hồi thần, phi thân cùng với Kim Đào Long đuổi theo Tô Hàn Giang.

Tô Hàn Giang trước giờ chưa từng nghĩ có một ngày hấn sẽ phải trốn chạy thê thảm như vậy, nếu không phải vì cố kỵ người trong tay này... đáng chết, hấn tại sao muốn quan tâm người trong tay này, người này

nửa điểm tốt xấu cũng không biết, dám ở trước mặt nhiều người như vậy mà hô to “Phùng gia cứu mạng”, thật muốn tức chết người mà, nghĩ đến chỗ này, nhin không được trong lòng buồn bực, dừng lại cước bộ, lại thổ ra một ngụm huyết, Tô Hàn Giang đưa tay chùi đi vết máu bên khóe miệng, lại thấy Đinh Tráng đang trừng mắt kinh hãi nhìn hắn, liền thuận tay giải khai huyết đạo của người này.

“Người đi đi!” Nghĩ muốn đại phát lời đình, nhưng không muốn lại thấy người này nhìn hắn như nhìn quỷ, nộ khí ngập bụng, cũng chỉ hóa thành ba chữ.

“Gia?” Đinh Tráng mở to hai mắt, cho rằng bản thân nghe lầm, Tô Hàn Giang toàn thân là máu, y dù có ngốc, cũng ẩn ẩn biết được tựa hồ là vì y mà hắn mới bị thương như vậy, nhưng không hiểu tại sao lúc này lại chịu thả y đi.

Tô Hàn Giang thấy Đinh Tráng một bộ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, trong lòng càng tức thêm, lạnh giọng nói: “Còn không mau đi, ngươi không phải muốn gặp vợ ngươi sao, gia hiện tại thả ngươi đi, đợi gia giải quyết hết đám người phía sau thì lại tìm ngươi, ngươi nếu còn ở đây cản trở, không gặp được vợ thì đừng trách gia.”

Đinh Tráng nghe thế, trong lòng hoảng loạn, lập tức nâng chân lên chạy, chỉ muốn có thể gặp lại vợ mình, y cũng không quản tên ác quỷ toàn thân bị thương phải làm thế nào.

Tô Hàn Giang thấy Đinh Tráng chạy đi không có một chút do dự, lại tức đến thổ thêm một ngụm huyết, người này chịu vì hai tiểu quan trong Nam Phong viện mà ủy khuất cầu toàn, nhưng đối với hắn thì ngay cả nhìn nhiều thêm một cái cũng chưa từng, trong ngực móc ra một bình dược, uống mấy hạt, lại không dám ngồi xuống vận công, loạn tình quyết của Lâm Hạo Hùng sẽ nương theo nội lực vận hành mà xâm nhập đan điền, đến lúc đó lại càng nguy thêm, lúc trước trên sông hắn không có phòng bị, bị trúng phải loạn tình quyết rồi phát tác, nếu không phải có Đinh Tráng ở đó, sợ sớm đã dục hỏa đốt người mà chết.

Không được bao lâu, lại nghe thấy trong trong khí tiếng y sam va quẹt, Kim, Lâm, Phùng ba người đã đuổi đến, trong bóng đêm, Xuân Băng nhuyển kiếm hàn quang như sao sáng, một nụ cười băng lạnh cực điểm dần dần hiện lên trên gương mặt Tô Hàn Giang, hắn đã chân chính bị chọc giận rồi, thì tất nhiên sẽ có người phải trả giá vì việc này.

Đinh Tráng trong bóng đêm không rõ phương hướng lão đảo nghiêng ngã đi rất lâu, cho đến khi sắc trời dần sáng, mới phát hiện bản thân vẫn chưa ra khỏi chỗ hoang dã đã dừng chân đêm qua, y sợ Tô Hàn Giang thật sự đuổi theo, không dám dừng lại, nhắm chuẩn phương hướng tiếp tục đi, đi không bao xa thì phát hiện trên đất có vết máu, đã sậm màu lại, Đinh Tráng nhìn thấy liền hoảng loạn, dưới chân lại nhanh thêm mấy phần, muốn rời khỏi nơi này càng xa càng tốt, không đi được mấy bước, không chú ý bị một mảnh cỏ dại làm vướng chân, liền té ngã, bị đá vụn trên đất chit lưng trán, tay chân cũng có nhiều chỗ rách da chảy máu.

Khi trèo dậy, trong lúc lơ đãng nhìn thấy chỗ cành cỏ đã ngáng chân y có một cánh tay đang cử động, ngay lập tức Đinh Tráng bị dọa đổ một thân mồ hôi lạnh, tay chân cũng có chút run rẩy, rất lâu sau cuối cùng mới cổ vũ được chút dũng khí, vén đám cỏ ra, run sợ lấy bối nhìn một cái, “a” một tiếng quay người chạy đi.

Chạy không xa, lại vấp ngã, rồi đứng lên, Đinh Tráng lại quay người về, đi được hai bước liền dừng lại, lưỡng lự thật lâu, cuối cùng không nhẫn tâm, lại quay về chỗ đám cỏ, kéo tên ác quỷ vẫn còn một chút hơi thở ra, một thân bạch y sớm đã bị máu thấm ướt không còn nhìn ra màu sắc, trên mặt cũng vì mất máu mà tái nhợt dọa người.

Hồi Xuân y quán.

Đại phu ở quán họ là Tăng, niên kỷ không lớn, cũng độ hai mươi lăm, hai mươi sáu, tổ tông ba đời hành y, rồi truyền lại cho hắn, cũng coi như là một danh y không lớn không nhỏ, Hồi Xuân y quán ở địa giới Giang Nam cũng có chút tiếng tăm, chỉ là vị Tăng đại phu trẻ tuổi này tính cách hơi quái dị, sớm sẽ không trị, trễ cũng không trị, đến cửa cầu y phải đến lúc giờ Ngọ.

Hôm nay mặt trời đã cao ba sào (khoảng tám chín giờ sáng), Tăng đại phu mới tỉnh dậy rời giường, rửa mặt, uống nước, rồi ra ngồi tắm ánh mặt trời, xem chút y thư, lại ăn xong cơm trưa, mới gọi được đồng (Nôm na: thằng nhóc học việc) mở cửa y quán, cửa trong tay được đồng còn chưa kịp mở, đã có người nhào vào.

“Gấp cái gì mà gấp, lại không có chết người.” Được đồng không hảo khí mắng một câu, đột nhiên thấy trong tay của người vào cửa đang ôm một người toàn thân đầy máu, lập tức bị dọa nhảy dựng, vội vàng đưa tay thăm dò hơi thở, còn thở, mới nói, “Đi theo ta.”

Người nhào vào cửa chính là Đinh Tráng, y cũng không biết chỗ nào có y quán, một đường đi bừa, không bao lâu liền gặp được người đi đường hảo tâm, chỉ phương hướng cho y, lúc này y đi theo được đồng vào một gian phòng, mới đặt Tô Hàn Giang lên giường, được đồng đó đi ra, không bao lâu dẫn Tăng đại phu vào.

Vị Tăng đại phu này trước hết nhìn toàn thân của người bị thương, lại bắt mạch, dọa a, vết thương cũng thật nghiêm trọng, nội tức hỗn loạn, hai chỗ bị đao chém rất sâu, không vì mất máu quá nhiều mà chết đã coi như là mạng lớn, mấy vết thương nhỏ thì không cần phải nói, nhưng lại còn trúng độc, độc tính không sâu, tám phần đã uống qua được vật có thể giải độc, chỉ là được không đúng bệnh, không thể hoàn toàn trừ giải độc tính.

“Đại, đại phu, thế nào rồi?” Đinh Tráng thấy vị đại phu này niên kỷ rất trẻ, trong lòng có chút bất an.

Tăng đại phu liếc nghiêng nhìn Đinh Tráng một cái, không đáp mà hỏi: “Người là gì của người bị thương?” Một người xem ra là một người rất chân thật, một người thì tướng mạo xuất chúng, tuy rằng toàn thân là máu nhưng vẫn có thể nhìn ra được chất liệu y phục quý giá. Nói là chủ tớ, không giống, trên người kẻ thành thật này không có nô khí. Thân nhân, ha, thật muốn nói giỡn sao. Người đi đường tương cứu? Ánh mắt của kẻ chân thật này rõ ràng là rất quen thuộc với người bị thương.

“A?” Đinh Tráng bị vị đại phu này hỏi thì ngây ra, rất lâu mới lắp bắp nói. “Không, không phải là gì hết.” Y là gì của ác quỷ này, y cũng không biết.

“Không biết là gì vậy người cứu hẩn làm chi?” Tăng đại phu giống như rất kỳ quái, trên đời này vẫn còn có tên ngốc làm việc tốt không cần hồi báo.

Đinh Tráng lại ngây ra, y cứu tên ác quỷ này làm gì? Đúng a, y cứu ác quỷ này làm gì? Ác quỷ chết rồi không phải càng tốt sao, sau này y cũng sẽ không còn bị ác quỷ ức hiếp nữa, cũng, cũng sẽ không phải làm chuyện nhọc nhằn đó nữa.

“Được rồi được rồi, đừng nghĩ lung tung, cũng thật là chưa từng gặp qua người như người, trực tiếp nói là xong, người muốn chữa cho chết hay chữa cho sống? Nếu muốn chữa chết, người đem người này ôm ra tùy ý vứt ở chỗ nào cũng được, không quá nửa ngày người này nhất định sẽ chết, còn nếu muốn chữa cho sống, trước tiên đưa tiền trị bệnh đây.”

Đinh Tráng bị lời của vị đại phu này làm chấn động lùi ra hai bước, mở to miệng nhìn đại phu không nói nên lời. Chữa chết? Chữa sống? Trong lòng y giãy dụa phân vân, trong đầu thì vang lên ong ong, giống như có hai âm thanh đang đánh nhau, một âm thanh nói chữa chết mới tốt, tên ác quỷ xấu xa như vậy, nên bị báo ứng, một âm thanh khác thì nói chữa sống, người tốt người xấu đều là mạng người, đừng coi rẻ ai cả. Âm thanh đầu lại nói chữa sống rồi thì tên ác quỷ sẽ không thả người về nhà, người cũng không thể gặp lại vợ. Âm thanh kia lại nói sẽ không sẽ không, hẩn đã thả người về nhà rồi, nghĩ cho vợ người, nghĩ cho hài tử trong bụng vợ người, nên tích chút đức cho họ.

Tăng đại phu thấy trên mặt Đinh Tráng là thần tình giãy dụa phân vân, liền cảm thấy thú vị, cũng không lên tiếng thúc giục y, chỉ nhìn Đinh Tráng cuối cùng cũng do do dự dự lấy từ trong ngực ra một khối bạc vụn, vừa muốn đưa lại không muốn đưa, liền trở mặt nói: “Chút tiền này muốn mua mạng sống, còn kém xa.”

Đinh Tráng ngạc nhiên: “Ta, ta chỉ có thế này...” Đây là do Phùng gia cho y làm lộ phí.

“Trên người người bị thương không có tiền sao?”

Đinh Tráng “a” một tiếng: “Trên cổ hẩn có đeo thứ gì đó, dường như rất có giá.” Từ trước đến giờ chưa thấy ác quỷ bỏ xuồng.

“Ngay cả trên cổ có đeo đồ cũng biết, còn nói không phải là gì của hẩn.” Tăng đại phu thủ thủ, đưa tay mò vào trong cổ của Tô Hàn Giang, mò ra một miếng thúy ngọc thượng đẳng. “Đây cũng tạm được, người ta sẽ trị, người ở bên ngoài đợi đi, Anh nhi, chuẩn bị bồn nước nóng.”

Được đồng đáp ứng một tiếng, quay người ra ngoài, Tăng đại phu vội đầu tĩ mĩ kiểm tra vết thương của Tô Hàn Giang, cho nên ai cũng không nhìn thấy khi Đinh Tráng nghe câu thủ tử đó xong thì sắc mặt chợt đỏ bừng lên, hoang mang hỗn loạn đi ra ngoài, ở ngoài cửa đi tới đi lui mấy vòng, nghĩ tới đại phu nói có thể trị khỏi được, liền cũng không còn tiếp tục nấn ná nữa, vội vàng rời khỏi y quán, nhắm theo hướng bắc mà chạy.

Ai cũng nói trước cửa quả phụ có nhiều thị phi, Lý Nhị Cô còn chưa phải là quả phụ, tuy rằng gần đây mọi người bao gồm cả nhà mẹ đẻ của nàng đều cho rằng Đinh Tráng lâu như vậy còn không có trở về, nói không chừng sớm đã chết ở bên ngoài rồi, nhưng Lý Nhị Cô từ đầu đến cuối đều không tin nam nhân của nàng không nói một tiếng đã chết, Vương gia đại ca nói Đinh Tráng đi ra ngoài kiếm sống thì nhất định là đi kiếm sống, đợi đến lúc kiếm đủ tiền nam nhân của nàng nhất định trở về, chỉ là nàng nữ nhân yếu đuối, lớn lên lại xinh đẹp, không có nam nhân ở nhà, tự nhiên không thể tránh được phiền toái tìm đến cửa.

Nếu chỉ là mấy tên lưu manh vô lại đến chọc ghẹo, nàng cũng không sợ, tuy là nữ nhân cũng không dễ dàng bị ức hiếp, trên tay cầm một dao thái rau xem ai còn dám làm loạn, huống hồ còn có Vương Tam Hổ chiếu cố, quyền vừa huy ra, mấy tên hỗn đàn tâm địa bất chính xấu xa làm sao cũng không dám đến tận cửa, người khó đối phó nhất lại là tỷ tỷ tâm địa xấu xa của nàng, từ lúc Đinh Tráng đi được hai tháng không trở về, Lý Đại Cô cũng không biết từ đâu nghe thấy tiếng đồn, liền tìm đến cửa, châm chọc chế giễu Lý Nhị Cô, mang lòng báo thù sự nhục nhã hôm Lý Nhị Cô về nhà.

Mấy lần đầu cũng chỉ là mắng chửi này nọ, Lý Nhị Cô biết tỷ tỷ này của nàng miệng lưỡi lợi hại, cũng không hơn thua với ả, chỉ vội đầu làm việc không để ý cũng không tính toán, Lý Đại Cô mắng mết sẽ tự về.

Nhưng sau này, Lý Đại Cô thấy trong nhà Đinh Tráng có cái gì còn hơi mới, liền bảo người đến mang về nhà, Lý Nhị Cô đang có mang, nào có thể cản được, mấy thứ này đều là khi Đinh Tráng lấy vợ tự tay mua về bày trí, Lý Nhị Cô gấp đến rơi nước mắt, lúc đó Vương Tam Hổ đến, lập tức tức giận không thôi, nói với Lý Đại Cô: “Người đồ nữ nhân ác độc, đệ muội ta cũng là thân muội tử của người, vậy mà dám nhân lúc huynh đệ ta không có ở nhà mà đối với nàng như vậy, còn không nhanh bỏ đồ đạc xuống, nếu không đừng trách ta quyền ra tàn nhẫn.”

Lý Đại Cô là ai chứ, còn có thể sợ Vương Tam Hổ sao, lập tức hai tay chống nạnh, sắc nhọn nói: “Sao rồi, đây là gian phu muốn ra mặt cho đám phụ sao, người đánh a, người đánh a, người dám đánh ta, ta liền đem chuyện của đôi gian phu dám phụ các người báo lên trên huyện, cho huyện lão gia đem đám phụ này dìm trong lồng heo.”

Vương Tam Hổ nổi trận lôi đình, cầm sào cá lên muốn đánh người, lại bị vợ của hắn sống chết ngăn cản.

“Không thể đánh, không thể đánh, ông không để ý mặt mũi của mình, cũng phải nghĩ cho danh dự của Nhị Cô muội tử, cha nó, chuyện này chúng ta không quản được đâu!”

Vương Tam Hổ nghe nói vậy, lại nhìn Lý Nhị Cô ở một bên khóc đến không còn hơi, cũng biết Lý Đại Cô kia nổi tiếng khó đối phó, cảm hận nắm tay lại, mắt trừng trừng nhìn Lý Đại Cô đắc ý dào dạt đem đồ trong nhà Đinh gia dọn gần như sạch sẽ.

Đến cuối cùng, Vương Tam Hổ và vợ của hắn giúp thu xếp lại một đồng hỗn độn, nhưng ngay cả mấy câu an ủi cũng không nói ra nổi. May mà ngày đó số tiền Đinh Tráng để lại được cất giấu ở chỗ kín đáo, không bị Lý Đại Cô lấy đi, tuy không có gia cụ, nhưng nhặt một chút đồ cũ cũng có thể dùng, ngày tháng của Lý Nhị Cô cũng không có thể trôi qua bình thường. Chỉ là Lý Đại Cô thật sự đáng ghét, tuy nói Đinh gia đã không còn có thứ gì ả có thể lấy nữa, nhưng mỗi khi trong lòng không thoải mái, luôn đến lấy Lý Nhị Cô ra làm ống trúc giận, Lý Nhị Cô vì cố kỵ hài tử trong bụng, sợ gây chuyện sẽ ảnh hưởng đến hài tử, chỉ đành phải nhịn, tùy ý Lý Nhị Cô ở trong nhà loạn đập loạn chửi.

Hôm nay Lý Đại Cô lại đến đập đồ chửi bới, Vương Tam Hổ cố kỵ danh tiết của nàng, không thể đi qua, vợ của hắn đến an ủi vài câu, giúp thu xếp căn phòng, cũng chỉ có thể than thở rồi quay về. Lý Nhị Cô cô đơn héo úa ngồi trước cửa, càng nghĩ càng buồn bã, mắt thấy oa nhi trong bụng đã sắp sinh rồi, nhưng nam nhân của nàng vẫn không chút tin tức, nàng ở nhà bị người ta ức hiếp, ngay cả người ra mặt cũng không có.

“A Tráng, người tên tử nam nhân này, cho dù chết ở bên ngoài cũng phải về báo mộng cho ta biết chứ a!” Lý Nhị Cô khóc thật thương tâm, vẫn chưa phát hiện từ xa xa có một người đang chạy về phía nàng.

“Nhị... Nhị... Cô... Nhị Cô...” Một thanh âm run rẩy ở trên đỉnh đầu vang lên.

Lý Nhị Cô mãnh liệt ngẩng đầu, trợn đôi mắt mơ hồ đầy nước, mở miệng mắng lớn: “Tên vô lại ở đâu đến, còn dám đến ta đánh cho mẹ ngươi nhìn không ra.” (Sorry ở đây là câu chữ bậy ta không hiểu lắm nên dịch đại, nhưng đại ý thì cũng vậy không sai đâu. ><). nàg=” lấy=” từ=” trong=” y=” sam=” ra=” một=” cây=” kéo=” muốn=” đâm=” qua=” người=” đó,=” từ=” lần=” đầu=” tiên=” có=” tên=” lưu=” manh=” vô=” lại=” đến=” cửa=” quấy=” phá,=” nàg=” luôn=” mang=” trong=” người=” không=” phải=” là=” một=” cây=” dao=” thái=” rau=” thì=” là=” một=” cây=”>

Người đó vô thức đưa tay ra cản lại, cây kéo trực tiếp đâm vào cánh tay, “a” một tiếng, máu tuôn theo chỗ vết thương chảy xuống. Lý Nhị Cô rút cây kéo về, lại muốn đâm tiếp, đột nhiên nhìn rõ được mặt của người đến, lập tức ngẩng ngẩn ra, cây kéo rơi xuống đất.

“A, A Tráng?”

“Nhị, Nhị Cô...” Đinh Tráng ôm cánh tay, vừa cao hứng vừa ủy khuất nhìn vợ của mình, nàng gầy rồi, đều là y không tốt, không có chiều cổ nàng thật tốt, nàng mới gầy đi.

“Ngươi, ngươi sao có thể nói chuyện rồi?” Nước mắt của Lý Nhị Cô rơi tí tách, khàn khàn nhưng lại càng lúc càng cao giọng hơn. “Ngươi tên tử nam nhân, có thể nói chuyện rồi cũng không nói với ta một tiếng, hại ta làm người bị thương...” Bên miệng thì mắng, nhưng trong tay lại lấy ra một miếng vải bố vùi vàng băng bó lại cho Đinh Tráng, “Lâu như thế, ngươi rốt cuộc đi đâu vậy?”

“Ta... ta...” Đinh Tráng ngẩn lẹ trong mắt, cuối cùng được thấy lại người vợ, trong lòng y cao hứng, nhưng cũng chưa sót, một người vợ tốt như vậy, y, y đã không còn xứng nữa.

Lý Nhị Cô băng lại cẩn thận, dùng tay rờ lên trên mặt Đinh Tráng.

“Ngươi ốm rồi, ốm rất nhiều, ngày tháng ở bên ngoài không sống tốt, sau này... đừng đi ra ngoài nữa, nghèo một chút khổ một chút ta đều không sợ, chỉ cần có nam nhân bên cạnh ta... đừng đi đâu nữa.”

“Ta... ta... không đi... không đi...” Nước mắt Đinh Tráng thế nào cũng không ngừng được, ôm chặt Lý Nhị Cô khóc giống như hải tử lạc đường cuối cùng cũng tìm được về nhà.

Tô Hàn Giang từ quỷ môn quan đi một vòng mới trở lại, đối với sự thật bản thân đang ở trong một y quán có chút không thể tiếp nhận, tuy rằng thân thể còn chưa thể hoạt động, nhưng ánh mắt đã có thể lạnh lùng trừng mắt nhìn kẻ đang mò tới mò lui trên thân thể hắn.

Bị một nhân thần băng lạnh như thế trừng khá lâu, cho dù là người đá cũng có cảm giác, vậy mà người này lại làm như không có chuyện gì mà thay được, vỗ vỗ y sam, rồi đi. Tô Hàn Giang không quản hấn, tự mình nhắm mắt lại, thử vận khí, nội lực rất hỗn loạn, loạn động không đầu không đuôi trong thân thể, đây cũng là nguyên nhân thân thể hắn không thể hoạt động, hắn liền vận khởi băng tâm quyết, ý muốn đưa cỗ nội lực loạn động đó dẫn theo đúng hướng, lúc này mới phát giác, vì không có kịp thời vận khí dẫn công, nên băng tâm quyết của hắn đã hoàn toàn bị loạn tình quyết của Lâm Hạo Hùng phá nát, tuy không có giống như lúc ở trên sông bị tình dục khổng chế, nhưng mất đi băng tâm quyết dẫn đạo nội lực, tùy thời có thể bị trùng kích vào nội tạng mà lấy mạng của hắn, giờ mạng chỉ như một sợi chỉ, không ngờ rằng Tô Hàn Giang sẽ có một ngày rơi vào trong cảnh ngộ này.

Thanh âm cửa mở vang lên, là người vừa rồi đổi được lại đi vào, trong tay nhiều hơn một hộp kim.

“Cút!” Tô Hàn Giang miễn cưỡng bức ra âm thanh, biết rõ người này đang cứu hắn, nhưng không thể áp chế được nộ hỏa trong lòng, mất đi băng tâm quyết, hắn không thể bảo trì được băng tâm lãnh tính, chỉ cần nghĩ đến hấn chính là vì cái tên Đinh Tráng đó mới rơi vào cảnh ngộ thế này, tình tự càng thêm kích động hơn.

Người vừa vào là Tăng đại phu, hấn đầu thềm để ý đến Tô Hàn Giang, tự mình ngồi xuống cạnh giường, móc ra mai hoa châm, bắt đầu châm cứu liệu thương trên người Tô Hàn Giang.

“Đã nhận tiền mua mạng của ngươi, nếu không thể trị khỏi cho ngươi, chẳng phải là bảo ta phải hổ thẹn với tổ tông Tăng gia sao.” Tăng đại phu thâm thì tự nói, “Đừng trách tên chất phác kia đưa ngươi đến đây

xong liền chạy mất, tính cách thế này, không chạy mới lạ.”

Tên chất phác? Đinh Tráng? Hỏa trong lòng dâng cũng nhanh mà hạ cũng nhanh, Tô Hàn Giang nhíu mày, không nguyện ý muốn người thế này quấy nhiễu tâm tư của hắn, vì Đinh Tráng đó hắn đã liên tục phá vỡ thói quen của mình, hiện nay còn gần như bỏ cả mạng ra, rốt cuộc là vì cái gì?

Không bao lâu, Tăng đại phu châm cứu hoàn tất, vừa thu châm vừa nói: “Xem người tuổi tác cũng trẻ, sao lại có nội lực thâm hậu như thế, danh tiếng của Hàn Giang công tử, xem ra cũng không phải là giả, chỉ khổ cho ta làm một đại phu, còn phải tốn đến mười ngày nửa tháng công phu mới có thể dẫn được nội lực va chạm hỗn loạn trong nội thể người về đúng chỗ.”

Tô Hàn Giang ánh mắt lóe lên, cả người đều bình tĩnh lại, đại phu này, cũng không phải là người bình thường, thử thăm dò nội thể, nội lực trước đó chạy lung tung đã có dấu hiệu dịu đi.

“Làm phiền đại phu!” Tô Hàn Giang hơi nhẹ gật đầu, trong ánh mắt lại lảng lạng suy tư, có vài chuyện hắn cần suy nghĩ kỹ càng một chút, đại phu này tuy không phải là người bình thường, nhưng cũng không có ác ý, hắn tạm thời không lo lắng chuyện Kim Tiền bang, Giang Kinh bang sẽ tìm đến báo thù, còn ba kẻ đó, hiện tại chỉ sợ cũng không tốt hơn hắn là bao.

Đại khái qua bốn, năm ngày, thân thể của Tô Hàn Giang có thể cử động, tuy vẫn chưa thể xuống đất đi lại, nhưng ăn cơm không cần người khác đút nữa, hắn từ chỗ được đồng Anh nhi biết được hắn đã hôn mê đủ tám ngày mới tỉnh, không biết vì sao, cứ nghĩ đến trong mấy ngày đó Đinh Tráng chắc đã về đến nhà, trong lòng liền không biết là tư vị gì, lại nghĩ tới rất nhiều người tướng mạo xinh đẹp ở Phụng Thê viên, hắn hà tất cứ phải muốn người đó mới được, đi thì đã đi rồi, ai còn hoài niệm y nữa. Được đồng Anh nhi thấy hắn từ sáng đến tối là một bộ mặt băng tảng, nên không có chuyện thì không dám đến tìm hắn, Tăng đại phu lấy một sổ sách đưa cho Tô Hàn Giang giết thời gian.

Băng tâm quyết của Tô Hàn Giang đã bị đánh nát, nhưng tính cách trời sinh lãnh mạc lại không hề cải biến, khi vị Tăng đại phu đó đến hắn vẫn không thêm lý gì nhiều, đợi người đi rất lâu rồi, hắn vẫn nằm trên giường nhàm chán, mới tùy tiện lấy một quyển sách, vốn cho rằng làm đại phu, thì mang sách đến chỉ toàn y thư, nhưng khi lật một trang ra, lại là quyển “Bạch xà truyện”, Tô Hàn Giang đã từng đọc quá mấy loại kinh sử, nhưng “Bạch xà truyện” này thì chưa từng nghe qua, xem được mấy trang, liền cho rằng đây là loại văn thần chí dị quái, những người đọc sách bình thường đứng đắn rất khinh thường loại này, đợi đến lúc xem xong, mới hiểu được cũng không phải là dị quái linh tinh, mà là một nữ yêu xà yêu một nam nhân, nên vì nam nhân đó làm rất nhiều chuyện phạm vào thiên điều, đến cuối cùng cũng không có cảnh ngộ gì tốt, bị một tên hòa thượng ép dưới một ngọn tháp, suốt đời không thể thoát.

“Không thể hiểu nổi.” Tô Hàn Giang vứt quyển sách đi, trong đầu lại chợt nhớ tới tên thô nhân Đinh Tráng kia, trở về nhà để gặp lại người vợ tâm tâm niệm niệm, nhất định là lại cười thật ngốc nghếch, nghĩ như vậy, hắn liền cảm thấy bản thân giống như nữ yêu xà trong quyển sách kia, vì một người tâm can bản không hướng tới mình, mà gần như ngay cả mạng sống cũng không cần, trong lòng liền có chút tức giận.

Nằm trên giường một lát, lại cảm thấy bản thân tức giận vậy là không có đạo lý, hắn lại không phải thích tên thô nhân đó, chẳng qua là... chẳng qua là muốn giữ tên thô nhân đó ở bên người mà thôi... nhưng mà, hắn vì sao muốn giữ tên đó ở bên người? Lẽ nào hắn cũng như nữ yêu xà đó nẩy lòng yêu thương? Không phải, không phải, toàn thân Đinh Tráng từ trên xuống dưới một điểm có thể lọt vào mắt hắn cũng không có...

Đáng thương Tô Hàn Giang cả đời này cũng chưa từng phải phí nhiều tâm tư suy nghĩ một chuyện đến thế, trước đây mỗi lần có chuyện gì phiền phức, chỉ cần tâm tư hơi loạn, hắn liền có thể dùng băng tâm quyết để áp chế, lâu dài, càng tỏ ra hắn băng lãnh vô tình, hiện nay không có băng tâm quyết, liền lại giống như một người bình thường.

Được đồng Anh nhi mấy lần đến đưa cơm, đều thấy trong tay hắn cầm quyển sách xuất thần, lúc trước đưa cơm đến gần như cũng không ăn mấy miếng, thế là chạy đi kể lại tình trạng cho Tăng đại phu, lại nói thêm: “Sư phụ, ngài có phải là đã không cẩn thận chừa hư đầu óc của vị đó hay không, đáng thương sư tổ, tăng sư tổ, tăng tăng sư tổ một đời anh danh...” Lời chưa nói xong, đã bị Tăng đại phu cầm cây roi đánh lên đầu. (Chữ “tăng” ở đây là chỉ cấp bậc chứ không phải là họ của vị đại phu này, nghĩa là sư phụ của sư tổ, rồi sư phụ của sư phụ sư tổ.)

“Tiểu hài tử nói bậy bạ cái gì, quá rãnh rồi đi suy diễn bậy bạ, còn không mau đi lấy được liệu trong viện đem ra phơi.” Tăng đại phu không hảo khí, nghĩ nghĩ cũng cảm thấy thú vị, lại gọi được đồng Anh nhi lại, hỏi: “Hắn cầm quyển sách gì xuất thần?”

Anh nhi cười giống như một con mèo trộm đồ nói: “Là cuốn “Bạch xà truyện” đó, hắc hắc hắc, nhìn không ra nha, một tảng băng như vậy cũng thích sự tình phạm tục.”

Tăng đại phu lắc lắc đầu lại gõ cho Anh nhi một phát: “Người hiểu cái gì, công phu sở luyện trước đây của Hàn Giang công tử đó nhất định phải cắt đứt thất tình lục dục, đừng thấy bên ngoài hắn băng lạnh, nhưng bên trong chưa chắc đã giống như vậy, hắn nha, là công phu chưa luyện tới nơi tới chốn a.”

Anh nhi chớp mắt, kỳ quái nói: “Trên đời còn có loại công phu này sao, nếu như luyện xong hết, vô tình vô dục, vậy không phải sống rất nhàm chán sao?”

“Không chỉ nhàm chán, căn bản là không thể cảm thấy thú vị.” Trên mặt Tăng đại phu hiện lên một nét cười, trong lòng suy tính có phải nên lấy thêm cuốn “Mẫu Đơn đình”* lên đặt vào phòng người đó không.

Anh nhi cuốn lưỡi, trở vào trong viện phơi được, không bao lâu lại chạy tới, hỏi: “Sư phụ, vậy cái vị gia trong phòng đó có phải sẽ không bao giờ thích người khác không, giống như sư phụ ngài len lén thích Mẫn nhi tỷ ở bên đường kia không?”

“Đi, đi, liên quan gì đến một tiểu hài tử như ngươi, đi phơi thuốc đi!” Tăng đại phu bị một hài tử nhìn thấu tâm tư, trên mặt liền đỏ, nhanh chóng đuổi Anh nhi về viện, tiểu gia hỏa trẻ trẻ môi ra, quyến rũ trong tay Tăng đại phu cũng không còn tâm tình coi nữa, toàn bộ đầu có đều là dung nhan của người trong lòng.

Ai biết chẳng bao lâu Anh nhi lại chạy tới, một bộ dáng không hỏi ra đáp án thì không chịu thôi của nó, Tăng đại phu cũng không biết làm sao, tùy tiện đáp: “Theo lý mà nói, người như Hàn Giang công tử lâu ngày chứ áp chế tâm tình, nếu như có ai có thể khiến hắn tâm tư mất khống chế một lần, hắn nhất định vĩnh viễn không quên cảm giác đó, ừm... vậy cũng thật đáng thương...”

Anh nhi rờ đầu, không biết sư phụ đang nói là ai đáng thương, đang muốn hỏi tiếp, lại thấy sư phụ nhà nó hai má đỏ hồng, thần tình hoảng hốt, liền hiểu được nhất định là lại nhớ tới Mẫn nhi tỷ bên kia đường rồi. Tiểu hài tử bày ra bộ dáng đại nhân, than một hơi lắc lắc đầu đi về viện tiếp tục phơi thuốc.

Lại nói về Đinh Tráng, từ khi trở về nhà, vui vẻ có thừa, nhưng cũng lo lắng Tô Hàn Giang vết thương khỏi rồi sẽ đuổi đến, có lòng muốn mang vợ dọn nhà, nhưng vừa thấy vợ mang một bụng bầu, không thể cực nhọc, chuyện này đành tạm thời gác lại, chỉ là trong lòng y có chuyện, cả ngày lo lắng ưu tư, cứ liên tiếp nhiều ngày, Lý Nhị Cô liền nhìn ra, hỏi cũng không nói, nên nàng càng khẩn trương, la lên với Đinh Tráng: “Người có chuyện gì không thể nói chứ, ta là vợ của người phải không, có phải hay không...”

Đinh Tráng thấy Lý Nhị Cô khẩn trương, Lý Nhị Cô đã khẩn trương, y cũng liền khẩn trương, nhưng miệng thì mở to, lại không thể nói ra được chuyện đó, đột nhiên tự tát mình một cái, nói: “Nhị Cô, ta xin lỗi nàng... ta xin lỗi nàng...”

Y không nói còn tốt, nói như vậy thì Lý Nhị Cô càng lo lắng.

“Người... người sao lại xin lỗi ta... người đừng có như mấy bà mấy cô nữa... nói đi!”

Đinh Tráng đau lòng, giống như có cây kim hung hăng đâm vào vết thương của y mấy lần, nhưng vô luận Lý Nhị Cô hỏi thế nào, cũng không nói ra một chữ, Lý Nhị Cô lo lắng không biết có phải Đinh Tráng ở bên ngoài gây ra chuyện hay không, càng nghĩ càng gấp, ngay trong đêm đó liền động thai, bụng đau đớn khiến nàng liên tục la hét, làm Đinh Tráng bị dọa bay hồn vía, nửa đêm đi gõ cửa nhà Vương Tam Hổ, cũng may vợ của Vương Tam Hổ có kinh nghiệm, vội vàng bảo Vương Tam Hổ đi mời bà đỡ, lại sai Đinh Tráng mau đi nấu nước, nàng thì vào trong phòng chiếu cố Lý Nhị Cô. Khoảng chừng một canh giờ sau, bà đỡ được mời tới, hai nữ nhân ở trong phòng mệt nhọc suốt một đêm, đến sáng ngày hôm sau, một tiếng khóc của oa nhi từ trong phòng truyền ra, Vương Tam Hổ dùng sức vỗ lên lưng Đinh Tráng, cao hứng nói: “Huynh đệ, chúc mừng người cũng có con rồi.”

Đinh Tráng lia miệng cười ngốc nghếch, cũng xông vào trong phòng, vợ của Vương Tam Hổ thấy bộ dáng vội vã của y bất giác cũng cười: “Gấp cái gì, trước tiên xem vợ của người đi.”

Lý Nhị Cô thần tình kiệt quệ, ngay cả tóc cũng thấm ướt mồ hôi, nhìn về phía Đinh Tráng lộ ra một nụ cười: “A Tráng, là nam oa nhi đó, Đinh gia chúng ta có hậu rồi.”

Đinh Tráng liền ôm lấy Lý Nhị Cô, mạnh mẽ hôn lên mặt nàng một cái, đây cũng là lần đầu tiên từ khi y trở về nhà mới thân mật với Lý Nhị Cô như vậy, liền khiến trong mắt Lý Nhị Cô chảy ra lệ.

Sau hơn ba tháng bồi dưỡng, vết thương trên người Tô Hàn Giang đã tốt lên bảy tám phần, hiện nay hãn một thân nội lực, nhưng lại không có nội công tâm pháp tương ứng, giống như người trong túi tiền chất đầy ngân lượng nhưng lại đi trong nơi hoang mạc không có một bóng người, không có tác dụng gì. Từ khi có thể xuống giường đi lại, hãn liền bắt đầu tập luyện lại bằng tâm quyết, không đến hai ngày, thì đã bị Tăng đại phu phát hiện, cách ngày liền mang đến một quyển sách, nói với Tô Hàn Giang: “Cứu người cứu đến cùng, quyển dưỡng sinh quyết này ngươi lấy đi đi, dù sao ta cũng được tiện nghi rồi, đưa ngươi cũng không bị lỗi, ngươi luyện thành đoạn tình tuyệt dục, cũng chẳng qua chết sớm mấy ngày, dưỡng tâm quyết này cũng là trường sinh quyết, so ra hiện tại ngươi tu luyện nó nhất định rất tốt.”

Thật ra Tăng đại phu đối với võ học không biết nhiều lắm, chỉ dựa vào y lý mà phán đoán, nhưng cũng không phán đoán sai, nên Tô Hàn Giang gặp họa lại được phúc, dưỡng sinh quyết này là võ học cực cao thâm, nếu là người bình thường luyện, nhiều lắm cũng chỉ là luyện được một thân tráng kiện, tăng mấy năm thọ mệnh mà thôi. Nhưng Tô Hàn Giang sớm đã có một thân nội lực thâm hậu, nếu luyện lại bằng tâm quyết, đến cuối cùng chẳng qua lại rơi vào cảnh ngộ của sư phụ Phụng Cửu Ngô thôi, đó là sống không còn thú vị, tự tuyệt sinh lộ. Mà dưỡng sinh quyết này, về phương pháp tu luyện cũng không khác biệt nhiều so với bằng tâm quyết, nhưng không có đi theo hướng cực đoan như bằng tâm quyết, mà lại còn dễ luyện hơn, Tô Hàn Giang tu luyện thì lại càng dễ dàng, đợi đến lúc vết thương của hãn lành lại rời khỏi Hồi Xuân y quán, đã có thể sử ra bảy thành công lực.

Lúc sắp đi, Tô Hàn Giang nói với Tăng đại phu: “Ba ngày sau, một ngàn lượng hoàng kim đến để chuộc ngọc.” Hãn sớm biết ngọc trên người bản thân nằm trong tay Tăng đại phu, nhưng vẫn không có biểu thị gì, đến lúc đi mới vứt ra một câu.

Lúc này vị Tăng đại phu mới biết khối ngọc trong tay thật sự rất quan trọng với Tô Hàn Giang, lại lấy ngọc ra nói: “Ngàn lượng hoàng kim tuy quý trọng, nhưng ta không cần, Hàn Giang công tử nếu có lòng, ngọc thì cứ lấy lại, chỉ là ngày nào đó nếu có thể vào lúc thích hợp giúp ta một lần, cũng coi như là đáng.”

Tô Hàn Giang lấy lại ngọc, tuy không nói gì, nhưng cũng đã thầm đáp ứng.

Dược đồng Anh nhi ở phía sau dậm chân: “Sư phụ đầu óc bị hư rồi sao, ngàn lượng hoàng kim cũng không muốn, hư rồi, hư rồi...”

“Không biết lớn nhỏ!” Tăng đại phu gõ thật mạnh lên đầu nó, “Tiểu hài tử không có kiến thức.”

Anh nhi rời chỗ bị gõ đau, lại trề môi ra nửa ngày. Sau này Tô Hàn Giang thật sự đã giúp đỡ Tăng đại phu một việc rất lớn, cứu được một mạng của người mà Tăng đại phu yêu thương, nên có thể thấy vị Tăng đại phu này sớm đã dự đoán được, chỉ là đây lại là chuyện về sau.

Tô Hàn Giang trở lại Phụng Thê viên, chuyện đầu tiên hãn làm, là đuổi hết tất cả những người làm trong viên ra, hãn không phải kẻ ngu, trong lúc dưỡng thương đã suy nghĩ sự tình trước sau, liền hiểu được từ lúc trên giang hồ truyền ra lời đồn khiến tên Phùng Đạo Ngọc kia đến quấy phá, đến lần này bị trúng mai phục, đều là âm mưu của Lâm Hạo Hùng, hạ nhân trong Phụng Thê viên đa phần đều là do Kim Tiền bang đưa đến, ngay cả hai người Thanh Đào, Nhược Hồng, cũng là do sư phụ nhờ một tay Lâm Hạo Hùng an bài, Tô Hàn Giang cũng không có tâm tư đi tra xét ai có vấn đề, không lưu lại một người nào là xong, chỉ là lúc đuổi người, hãn lại thay đổi chủ ý, giữ lại Ngọc Tùng, Cẩm Nguyệt và Trầm Tinh ba người.

Ngọc Tùng là người mà hãn tự mang về, nên sẽ không có vấn đề gì, mà Cẩm Nguyệt và Trầm Tinh, lại là người mà Đinh Tráng một lòng bảo hộ, Tô Hàn Giang thấy bọn họ liền nhớ tới Đinh Tráng, lòng liền mềm đi mà giữ lại hai người, chỉ là không còn làm nam sủng, cũng trở thành hạ nhân trong viên, thay đổi tên, một người đổi là Ngọc Nguyệt, một người đổi là Ngọc Tinh, cùng theo Ngọc Tùng, tạm thời nắm hết toàn bộ sự vụ trong viên. Một viện tử lớn thế này, chỉ có ba người, đương nhiên không thể chiếu cố hết, thế là Tô Hàn Giang lại chuẩn cho bọn họ ra ngoài tìm thêm người mới về, đối với dung mạo cũng không để ý nữa, chỉ cần sạch sẽ thành thật một chút là được.

Sau khi an bài xong hết mọi chuyện trong Phụng Thê viên, Tô Hàn Giang liền trực tiếp tìm tới Kim Tiền bang, ngày đó tại nơi hoang dã, Tô Hàn Giang cố nhiên là trọng thương gần chết, ba người kia cũng chẳng tốt hơn gì hắn, Lâm Hạo Hùng bị chém đứt một tay, thấy tình thế không có lợi, là tên đầu tiên cầm tay chạy trước, Kim Đào Long trúng một chưởng của hắn, nội thương không mất nửa năm thì không thể hồi phục, cũng là nhờ Phùng Đạo Ngọc liều mạng, mới cứu được người đi, nhưng không biết lúc đó Tô Hàn Giang cũng đã nỗ lực hết đà, Phùng Đạo Ngọc nếu không nhút nhát, thì ngay tại đó có thể lấy mạng của Tô Hàn Giang.

Nhưng Lâm Hạo Hùng đó đã nhận được tin trước, nên trước khi Tô Hàn Giang đến tận cửa, liền ngay trong đêm ôm vết thương chạy trốn.

Tô Hàn Giang cũng không đuổi theo, chỉ là đổi hướng tiến tới Lạc Bắc, nhưng phàm là gặp phải nơi Kim Tiền bang có thiết lập đường khẩu (nôm na là phân nhánh nhỏ), thì không nói hai lời liền khiến cho đường khẩu Kim Tiền bang ai nấy chạy sạch, đến cuối cùng, những bang chúng Kim Tiền bang không đợi hắn đến, đã đều ngửi thấy hơi gió chạy mất, khi Tô Hàn Giang đi đến đâu cũng thấy một tòa trạch trống rỗng như đã bị người khác đến cướp sạch, một mảnh hoang tàn.

Đến Lạc Bắc, người của Giang Kinh bang so với bang chúng Kim Tiền bang thì có được mấy phần khí khái, sớm biết Tô Hàn Giang sẽ đến, liền triệu tập toàn bộ cao thủ bày trận chờ sẵn, Kim Đào Long đó cũng là một hán tử, mang theo nội thương đứng trong gió ho khan, nhưng vẫn thẳng lưng đứng đầu, đại đao kề bên, dù có chết cũng muốn chết giống một con người. Chỉ là một đám chờ đợi, đứng trong gió lạnh ngốc nghếch hết ba ngày, mà ngay cả cái bóng của Tô Hàn Giang cũng không đợi được, đến lúc tin tức truyền về, mới biết Tô Hàn Giang từ lúc đi vào phạm vi của Bạch Lãng giang, thì mất tung tích, căn bản chưa từng đi về phía bắc.

Khi Tô Hàn Giang đang khiến cho Kim Tiền bang tại Giang Nam từ nay mai danh ẩn tích, Đinh Tráng lại đang chăm sóc bên cạnh giường bệnh của Lý Nhị Cô, từng ngụm nuốt được. Nữ nhân sinh hài tử vốn là đã đi một chuyến đến quỷ môn quan, càng huống hồ trong lúc hoài thai, Lý Nhị Cô mấy lần bị người ta ức hiếp, lại tưởng nhớ Đinh Tráng, nên thân thể hư nhược dần, có thể bình an sinh hạ hài tử cũng đã rất may mắn, trong thời gian ngồi cữ tháng, Lý Đại Cô đó không biết Đinh Tráng đã về, lại tìm đến Lý Nhị Cô để trút giận, vừa đúng ngay hôm đó Đinh Tráng ở sau nhà xử lý hai con cá mà Vương Tam Hổ đưa tới, muốn cho Lý Nhị Cô bồi bổ cơ thể, đợi đến lúc y nghe thấy tiếng vang chạy ra, trong nhà cửa mở toang, Lý Đại Cô đang mở to miệng muốn mắng, vừa thấy Đinh Tráng, ánh mắt liền trừng thật lớn, quay người rời đi.

Lý Đại Cô không gây chuyện được, nhưng cánh cửa mở toang đã để gió lùa vào, chỉ một chút ảnh hưởng như vậy, liền đã khiến Lý Nhị Cô sinh bệnh liệt giường, lần này cực khổ Đinh Tráng, vừa phải chiều cô oa nhi, lại phải chăm sóc cho vợ, nhưng dù là như thế, bệnh của Lý Nhị Cô vẫn càng ngày càng nghiêm trọng, người cũng dần dần bệnh đến không còn ra hình người.

Một ngày, Lý Nhị Cô đột nhiên có chút tinh thần, liền gọi Đinh Tráng ôm oa nhi đến, nàng gắng sức giải khai y phục, lộ ra đầu nhũ, muốn cho hài tử được một lần bú sữa, nhưng nàng bệnh đã lâu, thì lấy đầu ra có sữa, tiểu oa nhi hút không được gì, liền oa oa khóc lớn, trong mắt nàng liền đọng đầy nước mắt.

Đinh Tráng bưng một chén nước gạo pha chút sữa dê đến, Nhị Cô run tay, từng chút từng chút dứt cho oa nhi ăn, tiểu oa nhi ăn no bụng, ngọt ngào ngủ say, Nhị Cô ôm nó đặt vào trong giường, đau xót lau lau mặt nó, sau đó chậm rãi ngã vào lòng của Đinh Tráng.

“A Tráng, ta... ta... sợ là không thể nhìn thấy ngày con chúng ta trưởng thành...”

Đinh Tráng vừa nghe liền hoảng sợ.

“Nhị Cô, đừng nói... mấy lời này... ta, ta đi nấu được, uống được rồi nàng nhất định có thể khỏe lại...”

Lý Nhị Cô nắm chặt tay Đinh Tráng không để y đi, ngán lệ nói: “A Tráng... đừng đi... đừng...” Nàng đột nhiên bắt đầu ho, ho càng lúc càng lợi hại, gần như không còn thở nổi, Đinh Tráng vô lương nàng cho nàng thuận khí, chỗ cổ họng cũng đang nghẹn ngào, hận bản thân vô lực, mở mắt trắng trợn nhìn vợ bị cơn bệnh giày vò, cái gì cũng không làm được. Lý Nhị Cô ho một trận, chậm rãi bình khí lại, thanh âm của nàng càng thấp hơn vừa rồi, trên mặt cũng càng ảm đạm.

“A... Tráng... ta lạnh...”

Đinh Tráng ôm chặt Lý Nhị Cô, cắn răng mới bức được tiếng nghẹn ngào lui xuống: “Ấm hơi chút không?”

Lý Nhị Cô khe khẽ nói “ân” một tiếng, lại nói tiếp: “Ta mệt rồi, muốn ngủ một chút... đợi oa nhi tỉnh lại, người nhớ gọi ta.”

“Được.”

Nghe được một chữ “được” của Đinh Tráng xong, Lý Nhị Cô mới yên tâm nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra một chút an tường, nhưng giấc ngủ này, nàng không thể tỉnh lại nữa. Đinh Tráng chỉ cảm thấy người vợ trong lòng càng lúc càng lạnh, y bèn ôm chặt thêm, giống như làm như vậy, thì vợ y sẽ có thể ấm áp lên, trong cổ họng có một cỗ khí cuộn trào, nghĩ muốn gào lên thành tiếng, nhưng lại sợ đánh thức oa nhi đang ngủ bên trong, chỉ có thể sống chết cắn chặt môi, ngay cả bờ môi bị cắn rách chảy máu cũng không biết.

10. Chương 10

Hậu sự của Lý Nhị Cô vẫn là nhờ có Vương Tam Hổ mới an bài thỏa đáng, Đinh Tráng từ lúc vợ y nhắm mắt lại, thì người cũng có chút ngầy ngẫn, mỗi ngày cũng không biết đã trôi qua thế nào, Vương Tam Hổ biết y thương tâm quá độ, câu khuyên giải nào cũng đều nói rồi, nhưng không thấy hiệu quả, biết chuyện lần này nếu như Đinh Tráng không thể nghĩ thông, thì người khác có nói gì cũng không tác dụng, Đinh Tráng một đại nam nhân như vậy, cũng không có cách gì chiều cổ tốt tiểu oa nhi, trong một tháng đã xem để cho oa nhi của mình chết đói mấy lần, Vương Tam Hổ thực sự nhìn không nổi, liền đem oa nhi ôm về nhà hần, để vợ hần giúp nuôi dưỡng.

Bên cạnh Đinh Tráng không có oa nhi, lại càng thêm trầm mặc không nói, trừ đi kiếm sống, còn lại thì đều ngồi bên giường ngầy ngẫn, trong đêm lại càng không chịu ngủ, luôn cảm thấy Lý Nhị Cô vẫn ở bên cạnh chưa từng rời đi, chỉ cần y không nhắm mắt, liền có thể sờ được thân thể của vợ, ấm áp, mềm mại. Từ khi trở về, y chưa từng có hành động thân mật nào với vợ, không phải y không nhìn thấy sự thất vọng trong mắt nàng, mà chỉ là y cảm thấy thân thể này của bản thân đã không còn xứng đáng, hiện tại y đã hối hận rồi, y muốn lại được hôn lên mặt vợ, muốn lại được ôm thân thể của vợ, nhưng đã không thể rồi.

Cứ như thế lại chịu thêm mấy ngày, cũng không biết là do không chịu nổi nữa, hay là vì trầm mặc đơn côi chờ hiển linh, tối hôm nay Đinh Tráng vừa đứng giường liền nặng nề ngủ, trong lúc mộng lung phản phát như nhìn thấy được nền đỏ hỉ trường, bên tai ầm ầm nghe thấy tiếng hỉ nhạc, Lý Nhị Cô một thân giá y đỏ thắm ngồi bên cạnh giường cười mãn nhãn, tuyệt diệu giống như đóa hoa loa kèn nở rộ, hoàn toàn giống như ngày đó bọn họ thành thân.

“Nhị Cô!” Đinh Tráng không nén nổi tình cảm đưa tay ra ôm chặt lấy, khoe miệng run rẩy ấn lên gương mặt nữ nhân, xúc cảm hơi ấm chứng thật hơi ấm của thân thể này, là Nhị Cô, thật sự là Nhị Cô trở về gặp y, y càng xiết chặt cánh tay, không bao giờ còn muốn để nàng đi nữa.

Một tiếng thở dốc nhẹ nhàng, lập tức bờ môi Đinh Tráng bị chặn lấy, khí tức nóng bỏng phả ra trên mặt, dẫn đến thân thể Đinh Tráng hơi hơi ngưng trệ, thần trí chợt tỉnh, lại không nhìn được khát vọng muốn ôm vợ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn sống chết nhắm chặt mắt, tùy ý để thân thể chìm sâu dưới làn môi mang theo hơi ấm.

Đây là một đêm tưng bừng cuồng nồm ngoài dự liệu của Tô Hàn Giang.

Hần vốn không nghĩ sẽ đến tìm Đinh Tráng, hần không phải là yêu xà kia, sẽ không vì một người tâm không hướng đến mình mà cuồng si, một tên thô nhân mà thôi, hần cũng không coi trọng. Nhưng mà hần có thể quản được tâm của mình, lại không quản được chân của mình, muốn đến Lạc Bắc, Bạch Lăng giang là nơi nhất định phải qua, vừa nhìn thấy dòng sông nước trôi cuộn cuộn, hần lại bất tri bất giác mà đi đến chỗ lần đầu gặp Đinh Tráng.

Ngay tại bến dò Phong Lâm, ngày đó, không chút đạo lý, hần đối với một người mà bình thường mắt cũng không thèm liếc tới nảy sinh tâm tư trêu chọc, hiện tại nghĩ lại, cũng cảm thấy thật không thể tin, chỉ là càng khó ngờ rằng sau đó lại xảy ra những chuyện kia, liền phát giác nhân thế thật vô thường.

Khi sắp ly khai, hần thấy một ngôi mộ mới, trên mặt bia có khắc hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Nhị Cô. Vết chữ rất quen mắt, không phải chính là hai chữ hần đã dạy thô nhân đó viết sao. Nữ nhân đoản mệnh, uống phí

thô nhân đó đã từ bỏ ngày tháng cảm y ngọc thực, tâm tâm niệm niệm mong nhớ, vậy mà lại vô phúc đến mức này. Nếu như nữ nhân này đã vô phúc, hẳn liền cũng không để ý trong Phụng Thê viên lại nuôi thêm một người nữa đâu, dù sao tên thô nhân đó dù có không nhìn thuận mắt thế nào, nhưng đặt lên giường cũng rất tốt, ủy khuất một chút lưu lại bên cạnh cả đời, cũng có thể mà.

Tô Hàn Giang nghĩ như vậy, liền đi tìm Đình gia, đợi đến khi hẳn tìm được Đình gia, đã tối khuya. Đình Tráng ngay cả cửa cũng không đóng chặt, vốn là muốn cho hồn phách Lý Nhị Cô thuận tiện đi vào, lúc này lại tiện cho Tô Hàn Giang, trong phòng một mảng hắc ám, nhưng không trở ngại gì với người nội lực thâm hậu như Tô Hàn Giang, vừa nhìn đã thấy tên thô nhân đang ngủ trên giường không yên ổn, tựa như trong mộng đang không ngừng chịu khổ.

“Nhất định là đang gọi nữ nhân đã chết đó.” Tô Hàn Giang càng nghĩ càng bức dọc, liền muốn lay tỉnh Đình Tráng, ai biết hẳn vừa mới đưa tay, liền bị Đình Tráng bắt lấy, rồi cả người cũng đều bị Đình Tráng ôm chặt, trên mặt một trận nhiệt ẩm, bên tai nhưng lại nghe rõ ràng đôi môi ấn lên mặt hẳn phát ra hai chữ “Nhị Cô”.

Thật là đáng giận vô cùng, Tô Hàn Giang nghĩ cũng không nghĩ liền ngăn lại đôi môi Đình Tráng, dùng môi của chính hẳn, đợi Tô Hàn Giang ý thức được đây là đang hôn nhau, thì hẳn đã hoàn toàn vô pháp khống chế cổ dục vọng đang từ trong nội thể bản thân dâng trào lên, dục vọng tích lũy mấy tháng trời, hung mãnh đến ngay cả Tô Hàn Giang cũng cảm thấy kinh ngạc, lại thêm Đình Tráng tuy rằng người rõ ràng đang mơ mơ hồ hồ, nhưng thân thể lại chủ động đáp lại, so với bất cứ lần nào trong quá khứ cũng đều điên cuồng hơn, dù là những ngày dùng thôi tình hương, cũng chưa từng chủ động như thế bao giờ.

Dưới tình thế này còn có thể khống chế được, thì chỉ có thánh nhân mà thôi. Tô Hàn Giang không phải là thánh nhân, lột sạch y phục của Đình Tráng rồi liền gấp không đợi nổi áp người lên trên, rõ ràng là đã bị lửa dục xông lên gần như muốn phát cuồng, trong miệng vẫn còn nói: “Còn cho rằng người là người thành thật, thì ra đều là giả, gia cũng không phải là yêu xà kia, người đừng cho rằng gia đối với người tốt lắm, nhiều nhất chỉ là mang người về viện tử, cho người cả đời sau không lo cơm áo...”

Đừng nói Đình Tráng lúc này mơ màng căn bản không nghe được hẳn nói cái gì, dù có nghe rõ, chỉ sợ cũng nghe không hiểu, không muốn nghe, không muốn nhìn, chỉ coi như đang nằm mơ, muốn được ôm vợ y một lần, nhưng mà thân dưới truyền đến một trận đau đớn, đã cường ngạnh bức y tỉnh táo lại, không phải Nhị Cô, không phải... vợ của y, trong bóng đêm y mở trừng đôi mắt tuyệt vọng, lúc này dù có muốn giãy dụa cũng không thể nữa rồi, chỉ có thể tùy theo động tác của Tô Hàn Giang mà chìm nổi trong biển dục.

Một đêm cuồng tưng đến trời sáng, ngay cả Tô Hàn Giang cũng không thể trụ nổi mà ngủ mất, nhưng Đình Tráng lại lão đảo ngả nghiêng xuống giường, đến nhà của Vương Tam Hổ, vợ của hẳn đang dứt sữa dê cho tiểu oa nhi, lại bị Đình Tráng một tay ôm mất oa nhi, quay người đi.

“Đình huynh đệ, người đang làm gì vậy?” Vợ Vương Tam Hổ không hiểu gì cả, đợi nàng bỏ chén xuống, đuổi theo sau lưng Đình Tráng ra cửa, thì Đình Tráng đã đi rất xa, nàng một nữ nhân không thể đi nhanh, đợi đến lúc gọi được Vương Tam Hổ, Đình Tráng ngay cả thân ảnh cũng không thấy nữa.

Đình Tráng không biết muốn đi đâu, chỉ ôm oa nhi vui đùa đi mãi, nhưng trong bất giác lại đến trước phần mộ của Lý Nhị Cô, phía sau là nước sông cuộn cuộn, bên tai là tiếng gió rít gào.

Y nhìn mộ của vợ, trong khóe mắt từng trận đau xót, nhưng lại không rơi giọt nước mắt nào, ngây ngẩn đứng thật lâu, oa nhi trong lòng đột nhiên lớn tiếng khóc, lay tỉnh Đình Tráng. Sau khi hồi thần lại, mới phát giác trên trời đang bay bay những bông tuyết bé nhỏ, rơi trên mặt oa nhi, hẳn ý kích thích khiến oa nhi khóc lớn không ngừng.

Trận tuyết đầu tiên sau khi vào đông, lại rơi vào lúc này.

“Oa oa, đừng khóc, đừng khóc...” Đình Tráng luống cuống vụng về dỗ dành, tiếng khóc của oa nhi khiến y càng thêm đau đớn, đang muốn thoát y phục của mình phủ lên cho tiểu oa nhi, ngay lúc đó trong tay lại trống rỗng, tiểu oa nhi không thấy nữa.

Đình Tráng kinh hãi, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Hàn Giang đang đứng trước mặt, trong tay đang ôm oa nhi của y, một tay khác đang vuốt lên người oa nhi, tiểu oa nhi lại không khóc nữa, mở to đôi mắt tròn long lanh nhìn Tô Hàn Giang cười.

“Người, người... trả oa oa đây...”

“Oa nhi của người?” Tô Hàn Giang nhìn nhìn oa nhi trong tay, giữa hai chân mày thật sự có chút giống với thô nhân, lại thấy Đinh Tráng bộ mặt khấn trương, nhin không được dùng tay trêu chọc tiểu oa nhi, khiến tiểu oa nhi càng cười to khả ái, thấy vậy Tô Hàn Giang cũng bắt đầu giãn ra khuôn mặt âm trầm vì tính lại không thấy Đinh Tráng, “Gia thích oa nhi này, muốn mang về viện tử nuôi dưỡng, dạy nó đọc sách, dạy nó võ nghệ. Người nếu không nỡ xa nó, thì liền theo gia cùng trở về viện thôi.”

Nói rồi, Tô Hàn Giang liền ôm tiểu oa nhi, quay người chậm rãi rời đi, Đinh Tráng cứng ngắc tại chỗ, nhìn theo Tô Hàn Giang mang oa nhi của y càng đi càng xa, tuyết lở tả rơi, phủ lên người, một sự hàn lạnh khắc cốt.

Năm năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, đủ để cho một đứa trẻ mới sinh ngay cả cha cũng không biết gọi chỉ biết khóc oa oa, lớn thành trắng trắng mập mập, thành một nam hài nhi khả ái biết nói biết chạy biết gọi cha.

Đinh Tiểu Giang, oa nhi của Đinh Tráng, máu thịt duy nhất của y, là cội rễ sinh mạng của y, nhi tử y thương tận tâm can, lúc này chính là đang ôm bụng y oa oa oa khóc lớn, khóc đến không kịp thở, lớn lên có bảy, tám phần giống gương mặt nhỏ nhắn mà đỏ hồng của Lý Nhị Cô, mang theo hai hàng nước mắt, còn có hai dòng nước mũi.

“Sư phụ... ta muốn sư phụ... cha cha xấu... cha cha không mang Tiểu Giang đi tìm sư phụ...”

Sư phụ trong miệng Đinh Tiểu Giang, là một phụ thân khác trừ Đinh Tráng ra, là người mà Đinh Tiểu Giang thích nhất trong viện tử này. Nhưng mà, trong mắt của Đinh Tráng, Tô Hàn Giang là một tên ác quỷ lạnh băng băng, một người xấu giam giữ tự do của y, đoạt đi nhi tử của y.

Nhưng Đinh Tráng không hận Tô Hàn Giang, lúc bắt đầu là không dám, vì nhi tử, y không thể không run run rẩy rẩy mà theo Tô Hàn Giang trở về Phụng Thê viên, không thể không ủy khuất bản thân ăn chung ở chung ngủ chung với ác quỷ, thậm chí ngay cả quyền lợi đặt tên cho nhi tử, cũng bị Tô Hàn Giang vô tình cướp đoạt mất.

“Oa nhi này, gia thích...về sau nó chính là đồ đệ của gia, tên thì là Đinh Tiểu Giang...” Trong Phụng Thê viên, Tô Hàn Giang chính là trời, lời hắn nói không ai dám không nghe.

Trong lòng Đinh Tráng không tình nguyện, vì sao trong tên của nhi tử y, phải mang theo một chữ trong tên của ác quỷ. Tiểu hài tử nên đặt một cái tên tầm thường thì mới dễ nuôi, ví như Ngưu oa nhi, Hổ oa nhi gì đó, y hy vọng hài tử của bản thân sau khi trưởng thành khí lực cũng phải lớn một chút, giống như con trâu vậy, tốt nhất là nên hung ác một chút, giống như con hổ, như vậy mới sẽ không giống như bản thân bị người ức hiếp thể này, không dám phản kháng. Trong lòng Đinh Tráng nghĩ vậy, nhưng từ đầu đến cuối cũng không dám nói ra, Tô Hàn Giang tên ác quỷ này một khi không cao hứng, buổi tối động tác trên giường sẽ đặc biệt mãnh liệt, thân thể Đinh Tráng tuy rằng đã dưỡng tốt hơn trước đây rất nhiều, nhưng cũng ăn không tiêu, một hai ngày không thể xuống giường là chuyện thường có.

Sau đó, Đinh Tráng dần dần cũng phát hiện, bỏ đi một số phương diện không nói. Tô Hàn Giang cũng thật rất dễ ở chung, chỉ cần y không biểu lộ ra ý tứ muốn đi, thì trên căn bản vô luận y có đề ra yêu cầu gì, Tô Hàn Giang đều đáp ứng. Nhưng là Đinh Tráng đối với mức độ ăn mặc đều không có yêu cầu gì đặc biệt, vải thô cơm tạp, y vẫn chịu được như thường, còn tâm tâm niệm niệm, chính là vẫn muốn đi, tuy không dám để lộ ra, nhưng trong lúc bình thường vẫn luôn dùng ánh mắt hướng ra bên ngoài bờ tường viện tử, tất cả đều rơi vào trong mắt Tô Hàn Giang, có lúc Tô Hàn Giang tức giận, ngay cả Đinh Tráng cũng không biết bản thân chỗ nào đã chọc đến tên ác quỷ này, nào có nghĩ đến được một nhân thân trông ra ngoài của y đã gây ra họa.

Nói hơi xa rồi, quay lại nói về chuyện Đinh Tiểu Giang cái tên tiểu quỷ chỉ biết sư phụ không cần phụ thân này tại sao lại khóc.

Mùng ba tháng ba, cũng chính là một tháng trước, là ngày giỗ của thân nương Đinh Tiểu Giang Lý Nhị Cô, Đinh Tráng ở một góc hẻo lánh trong Phụng Thê viên, bày đặt án hương, chuẩn bị ba phần trái cây, bái tế thê tử. Đây tự nhiên là phải giấu Tô Hàn Giang, Nhờ sự trợ giúp của Cẩm Nguyệt, hiện tại nên gọi là Ngọc Nguyệt, lén lút bày ra. Lý Nhị Cô cái tên này trong Phụng Thê viên, tuyệt đối là một cấm kỵ, Tô

Hàn Giang không cho phép y lại đi nhớ tới nữ nhân đó nữa, không cho bá tể. Nhưng mà Đinh Tráng lòng dạ quyết tâm, hằng năm ngày tết và thêm sinh tử hai ngày, y đều không sót một lần. Lần đầu tiên bị Tô Hàn Giang bắt ngay tại chỗ, y tuy bị dọa đến toàn thân đều run rẩy, nhưng vẫn dùng thân thể bảo hộ bản cứng một chút cũng không chịu lui bước, khi trên gương mặt băng lãnh trước giờ của Tô Hàn Giang lộ ra biểu tình cuồng nộ hiếm thấy, Đinh Tráng gần như cho rằng bản thân sẽ bị ác quỷ này giết chết.

Nhưng mà, trên sự thật đến hiện tại y vẫn còn sống rất tốt, mà Tô Hàn Giang từ đó về sau, mỗi lần đến lúc qua năm mới luôn sẽ mất tích năm ba ngày. Thời gian lâu dài, mọi người cũng đều quen, chỉ là lần này, thời gian Tô Hàn Giang thất tung có hơi dài, tròn cả một tháng, còn chưa có quay lại. Đinh Tiểu Giang vốn dĩ chính là một ngày cũng không rời vị sự phụ này, mười ngày tám ngày, Đinh Tráng và Ngọc Nguyệt hai người, còn có thể dễ dàng được cho qua, nhưng lần này Tô Hàn Giang liên tục một tháng không về, Đinh Tiểu Giang từ hôm qua đã bắt đầu khóc nháo không thôi, nhất định đòi Đinh Tráng phải tìm Tô Hàn Giang về mới chịu, còn luôn mồm luôn miệng nói là Đinh Tráng đã khiến Tô Hàn Giang tức giận đi mất.

Miệng của tiểu oa nhi không biết chửi mắng, cũng không biết những lời nháo loạn của nó, đã khiến phụ thân bị tổn thương, trong lòng thằng nhãi tiểu quỷ này chỉ có tên ác quỷ đó, căn bản không có một phụ thân là y. Đinh Tráng nếu như là nữ nhân, chỉ sợ ngay tại chỗ đã muốn một bên nước mắt một bên nước mũi mà lớn tiếng mắng chửi Đinh Tiểu Giang không có lương tâm, nhưng y không phải, cho dù trong lòng ghen ghét đến mức đêm đêm không ngủ ngon, hận không thể xem như bản thân trước giờ chưa từng sinh qua nhi tử này mới tốt, nhưng là khi trời sáng hẳn thấy nhi tử khóc đến đôi mắt sưng đỏ, y liền mềm lòng, đáp ứng đi tìm Tô Hàn Giang. Tự nhiên, y sẽ không thừa nhận trong lòng y cũng ẩn ẩn có chút tâm tư lo lắng, tên ác quỷ đó, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đi.

Đinh Tiểu Giang nghe thấy Đinh Tráng nguyện ý mang nó đi tìm Tô Hàn Giang, nhất thời cười tươi rói, nước mắt a nước mũi a, không còn chút gì.

Ngọc Nguyệt rất thông minh, sớm đã nhìn ra Đinh Tráng tâm mềm rồi, không đợi Đinh Tráng mở miệng, hẳn đã ôm sẵn gói đồ hành trang, đợi ở trước cổng đại môn.

Đinh Tráng ôm Đinh Tiểu Giang, ở trước đại môn cùng Ngọc Nguyệt mắt to trừng mắt nhỏ, trừng hết nửa ngày, mới ngậy giọng hỏi: “Chúng ta đi đâu tìm đây?” Y cũng đâu biết mỗi lần Tô Hàn Giang thất tung là đi đến đâu đâu.

Ngọc Nguyệt nhướn miệng cười trộm, âm thầm vui vẻ một lát, mới nói: “Ta có hỏi qua Ngọc Tinh rồi, hẳn nói, gia đa phần là đi đến Hồi Xuân y quán ở thành An Dương, tìm Tăng đại phu uống rượu.”

Đinh Tráng hồi tưởng lại, Tô Hàn Giang mỗi lần thất tung trở về, trên người luôn mang theo mùi vị rượu nồng đậm, lẽ nào mỗi lần đều là đến tìm Tăng đại phu uống rượu? Trong lòng y nghĩ vậy, nhưng lại không muốn hỏi, giống như nếu như hỏi, sẽ tỏ ra y rất quan tâm đến ác quỷ đó.

Hai lớn một nhỏ ba người, vội vã lên đường, dùng hết thời gian hai ngày vội vã đến An Dương thành, đến Hồi Xuân y quán. Họ không tìm thấy Tô Hàn Giang, chỉ có một mình Tăng đại phu ở đó.

“Các người là?” Tăng đại phu đã có chút không thể nhận ra Đinh Tráng, dù sao bọn họ chỉ gặp nhau một lần từ năm năm trước.

Đinh Tráng ấp úng không nói gì, chính là không biết nên nói thế nào. Cũng nhờ Ngọc Nguyệt thông minh, biểu rõ thân phận, đi thẳng vào vấn đề hỏi tung tích của Tô Hàn Giang.

Tăng đại phu không có lập tức trả lời, ngược lại ý vị thâm trường nhìn nhìn Đinh Tráng, nhìn đến Đinh Tráng thấp thỏm bất an, mới nói Tô Hàn Giang đã đi được nhiều ngày rồi. Đinh Tráng mang theo Đinh Tiểu Giang vì không gặp được Tô Hàn Giang mà lại khóc nháo, thất vọng rồi đi, lúc sắp đi, Tăng đại phu đuổi theo, nói một câu khiến y vô cùng khó hiểu.

“Trên thế gian này, tìm một người để yêu thích không phải dễ dàng, tìm một người yêu thích mình lại càng khó khăn, nếu như may mắn gặp được, càng phải nên trân trọng, đừng đợi đến khi mất đi rồi, mới cảm thấy hối hận.”

Tìm không được tung tích của Tô Hàn Giang, Đinh Tráng một đường chỉ có thể trở về Phụng Thê viên. Trên đường đi, lời nói của Tăng đại phu thỉnh thoảng lại đảo qua trong óc Đinh Tráng, Đinh Tráng dù có

ngu ngốc, cũng là một người biết yêu, lúc đầu cùng với Lý Nhị Cô phu thê ân ái, ngày tháng không biết trôi qua tốt đẹp đến mức nào, mà năm năm nay, Tô Hàn Giang đối đãi y thế nào, dù là một người gỗ, cũng hẳn cảm thấy được, sự sợ hãi ban đầu cũng đã không còn sâu đậm nữa, hiện nay bị lời nói của Tăng đại phu điểm hóa, Đinh Tráng cũng có chút thông suốt. Lẽ nào... ác quỷ đó thích y sao?

Tuy nghĩ như thế, nhưng Đinh Tráng vẫn không thể tin tưởng, tuy rằng Đinh Tráng không quá rõ ràng thân phận địa vị của Tô Hàn Giang trên giang hồ, nhưng hành động cử chỉ được tu dưỡng của người ta, rõ là một nhân vật như thần tiên trên trời, sẽ thích một người đánh cá vừa xấu vừa ngốc như y, nghĩ thế nào, cũng không có khả năng.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Đinh Tráng, nửa điểm cũng không dám lưu lại, Đinh Tiểu Giang vẫn khóc nháo không thôi, Đinh Tráng dỗ mấy lần cũng không dỗ được, bó tay không biện pháp mang theo nhi tử trở về Phụng Thê viên, ai ngờ được, vừa vào cửa, liền nhìn thấy trong viện đang náo động ầm ầm, một đám đạo sĩ đang phe phẩy chuông làm đại pháp sự.

“Đây, đây là chuyện gì?” Đinh Tráng tròn mắt há mở hỏi Ngọc Tinh.

Ngọc Tinh lạnh lùng liếc nhìn y một cái, không thêm đáp. Hắn ở cạnh hầu hạ Tô Hàn Giang năm năm, lời nói cử chỉ cũng dần dần có chút giống Tô Hàn Giang rồi, không còn là một tiểu quan yếu thế cô lãnh như vì sao nữa rồi. Sau lưng Đinh Tráng chợt có chút phát lạnh, không dám hỏi nữa, vừa chuyển mắt, Đinh Tiểu Giang hài nhi này không biết chạy đi nơi nào.

Đinh Tráng đang muốn đi tìm, đột nhiên nghe thấy thanh âm yêu kiều làm nũng của Đinh Tiểu Giang, lòng y liền kinh hoảng, cách một hòn giả sơn thò đầu ra nhìn, thì thấy Tô Hàn Giang đang cong lưng vồ vồ lên đầu Đinh Tiểu Giang, Tô Hàn Giang không thích ôm hài tử, nhưng Đinh Tiểu Giang lại rất thích quần lấy Tô Hàn Giang đòi ôm, Đinh Tráng vội vàng chạy qua, một tay ôm Đinh Tiểu Giang lên, vừa ngẩng đầu, liền thấy con người màu đen tựa như băng đang trừng y.

“Gia, ngài trở về rồi.” Đinh Tráng nhút nhát lùi về sau vài bước, ánh mắt cũng buông xuống, chỉ dám nhìn mũi chân của mình, y nghe thấy tiếng tim của mình đập thật mạnh, lại không biết vì sao.

“...Ân.”

Qua rất lâu, Tô Hàn Giang mới ứng một tiếng, sau đó lại không nói gì nữa, đợi Đinh Tráng gom đủ dũng khí ngẩng đầu lên nữa, trước mắt đã không còn ai, chỉ có mấy phiến lá rơi trên mặt đất, bị gió thổi bay tới bay lui.

Ngọc Nguyệt không biết từ chỗ nào chạy ra, kéo tay Đinh Tráng nói: “Đinh tướng công, người mau đến xem.”

Đinh Tráng mơ mơ hồ hồ bị hắn kéo đi, mới phát hiện, trong viện nhiều thêm hai phần mộ mới, Đinh Tráng không nhận biết được nhiều chữ, miễn cưỡng nhận ra được Đinh, Nhị, Cô ba chữ, đặc biệt là hai chữ Nhị Cô, rõ ràng là nét chính tay y viết.

“Đây... đây là...” Mộ của nương y và Nhị Cô.

Ngọc Nguyệt ở bên cạnh nói: “Vừa rồi ta có hỏi qua, thì ra mấy ngày nay gia trở về quê xưa của người, đem phần mộ của Đinh đại nương và Đinh đại tẩu chuyển về viện, gia không chỉ mời đạo sĩ đến làm pháp sự cho các nàng, còn tìm thầy phong thủy, chọn một chỗ phong thủy tốt nhất trong viện để hạ táng, Đinh tướng công, gia đối với người thật tốt.”

Đinh Tráng run tay, cứ liên tục mò lên chữ chính tay y đã viết năm năm trước, năm năm này, y không thời khắc nào là không muốn trở về, trở về thăm nương, thăm Nhị Cô, muốn nhỏ cổ trên mộ của các nàng, muốn mang Đinh Tiểu Giang đến cho các nàng xem, hôm nay, cuối cùng cũng như nguyện.

“Nương... Nhị Cô...”

Đinh Tráng quỳ trước mộ, nước mắt không kiềm được nữa mà rơi xuống.

Tô Hàn Giang đứng từ chỗ khá xa, trên mặt vẫn là không có biểu tình gì, chỉ là nhân thần đang chăm chú nhìn trên thân Đinh Tráng không chịu dời đi, đã bán đứng tâm tư của hắn.

Đến tối, sau khi dỗ cho Đinh Tiểu Giang ngủ xong, Đinh Tráng mới chần chừ luống cuống vào phòng, cuối đầu, nói với Tô Hàn Giang đang khoanh chân ngồi trên giường: “Gia... tạ ơn ngài...đã mang nương ta và Nhị, Nhị Cô...”

Nghe đến hai chữ Nhị Cô, chân mày của Tô Hàn Giang bắt giắc lại cong lên, trong lòng vẫn là một trận không thoải mái, nhưng nhìn thấy bộ dáng Đinh Tráng cuối đầu thuận mắt tràn đầy cảm kích, cũng lộ ra sắc mặt tốt hiếm thấy trong năm năm nay, hẳn không kìm được nhớ tới lời của Tăng đại phu.

“Người... người cứ... cứ nhận đi thôi...chuyện tình, tình ái này, vốn chính là... chính là hữu tình sẽ, sẽ thua thiệt vô tình, tình thâm sẽ chịu tội hơn... tình nhạt... người nếu thật tâm yêu thích Đinh, Đinh Tráng, liền đi tìm một số thứ mà trong lòng y muốn đến, cũng nói... nói không chừng...”

Tăng đại phu nói những lời này trong lúc đang say có thừa, nhưng lại khiến Tô Hàn Giang nghĩ rất lâu, hẳn thích Đinh Tráng, xuy, đây làm sao có thể, một tên đánh cá bình bình thường lại không khiến cho người ta thích nổi, có điểm nào có thể khiến hẳn nhìn thuận mắt đâu. Sở dĩ hẳn lưu Đinh Tráng lại bên người, chẳng qua là xuất phát từ nhu cầu của thân thể thôi, chỉ có đem tên đánh cá vừa bình thường vừa không khiến người ta thích nổi này áp ở dưới thân, nhìn biểu tình y bị tình dục tiếm nhiễm mà mặt đỏ bừng, nghe tiếng rên rỉ lúc y không tự giác phát ra, cảm thụ sự nóng bỏng chặt chẽ trong nội thể của y, Tô Hàn Giang mới có cảm giác vui sướng khi được làm người.

Chỉ có Đinh Tráng, mới có thể khiến Tô Hàn Giang cảm thấy bản thân không phải là một hành thi (xác chết biết đi) băng lạnh. Chỉ có Đinh Tráng, mới có thể khiến Tô Hàn Giang cảm thấy khi ngủ có một thân thể ấm áp bên cạnh là một chuyện vui sướng thế nào. Cũng chỉ có Đinh Tráng, mới có thể khiến cho Tô Hàn Giang nảy sinh ra cảm giác bó tay không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nhưng cảm giác của hẳn đối với Đinh Tráng, cũng chỉ có thể mà thôi. Thứ Tô Hàn Giang yêu thích, bao gồm cả người, vĩnh viễn đều phải là mỹ lệ, giống như Đinh Tráng đây thì nhiều nhất cũng chỉ có thể xưng là đạt được ngũ quan đoan chính, mập gầy thích hợp, mắt tai mũi miệng may mắn không có như người mọc dài sai vị trí, Tô Hàn Giang vĩnh viễn cũng sẽ không thích, càng đừng nói tới tình ái. Tự nhiên, Tô Hàn Giang làm sao cũng không thể thừa nhận hành động dời mộ của hẳn là đang muốn làm cho Đinh Tráng vui lòng.

“Gia... cảm tạ ngài...”

Không có nghe thấy lời ứng đáp của Tô Hàn Giang, Đinh Tráng hơi hơi ngẩng đầu, lộ ra nụ cười, nỗ lực nghĩ muốn biểu đạt lòng cảm kích của bản thân.

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Hàn Giang nhìn thấy Đinh Tráng cười, nhưng lại là lần đầu tiên Đinh Tráng cười với hẳn, năm năm này, Đinh Tráng đối cười với Đinh Tiểu Giang, cười với Ngọc Nguyệt, cười với Ngọc Tinh, cười với bất cứ người không liên can nào, chính là chưa từng cho hẳn được một nửa nụ cười. Thật ra, tên gốc gác này cười lên, hàm răng cũng thật trắng a.

Tô Hàn Giang đưa tay ra kéo, đẩy Đinh Tráng lên giường, ép thân thể này dưới thân. Một tháng rồi không có chạm vào Đinh Tráng, thân thể khi Đinh Tráng vừa bước vào cửa, đã không kìm được mà có phản ứng rồi, mà nụ cười đó, hiển nhiên càng có thêm tác dụng thúc tình, Tô Hàn Giang không cố kỵ một chút kinh hoảng phản kháng của Đinh Tráng, hai tay xé mở y phục.

Làn da màu cổ đồng dưới ánh đèn có một loại khỏe mạnh sáng bóng khác biệt, Tô Hàn Giang sớm đã biết nên làm sao để thân thể dưới thân này từ bỏ phản kháng, hẳn trêu chọc vài cái, sự kháng cự của Đinh Tráng quả nhiên dần dần vô lực, hơi thở cũng trở nên gấp gấp hơn, năm năm rồi, thủ đoạn gợi tình của Tô Hàn Giang càng lúc càng thành thực, Đinh Tráng thân thể đã quen với tình sự cũng càng lúc càng miễn cảm, thân dưới đã ngẩng cao đầu, chỗ mật huyết không tự chủ được cũng mở mở khép khép, phản phát như đang hướng về Tô Hàn Giang mời gọi.

Nhưng Tô Hàn Giang lại làm như không nhìn thấy, vẫn như cũ lúc có lúc không trêu chọc, dục vọng của hẳn cũng đã muốn đạt đến đỉnh điểm, nhưng vẫn cố nhịn không tiến vào.

“Gia... gia...” Đinh Tráng nỉ non, tự động nâng hạ thân lên, giống như đang nài nỉ.

Vật cương cứng của Tô Hàn Giang để ở động khẩu ma sát tới lui, thấy hai mắt Đinh Tráng đã mê ly, hắn phục người xuống, chỉ để kề vào tai Đinh Tráng hỏi: “Nói cho gia... ngươi còn muốn đi không?”

Đinh Tráng nào có nghe rõ lời nói của hắn, chỉ là cứ một lần lại một lần gọi gia, lắt lư thắt lưng, khát cầu Tô Hàn Giang cho y được vui sướng.

“Nói cho gia... ngươi còn muốn đi không?” Tô Hàn Giang lại vẫn quyết hỏi cho rõ ràng, một lần lại một lần hỏi.

Không biết hỏi đến lần thứ mấy, cũng không biết Đinh Tráng rốt cuộc có nghe rõ không, hay chỉ là trong vô thức trả lời một câu: “Không... không đi nữa...”

Lời vừa nói ra, Tô Hàn Giang nhẹ gầm một tiếng, trong nháy mắt liền xỏ xuyên vào thân thể nhiệt hỏa của Đinh Tráng.

“A...”

Gần như đồng thời, Đinh Tráng phát ra một tiếng kêu không biết là do đau hay là do khoái lạc, thân thể không tự chủ được mà một trận co rút.

Cái này, coi như là lời hứa đi. Tô Hàn Giang thỏa mãn ôm Đinh Tráng, trầm trầm ngủ say.

Đinh Tráng mở mắt ra, nhìn ngọn nến sắp tàn, không đi nữa, y không bao giờ đi nữa, nương của y, thê của y, nhi của y, đều ở trong viện tử này rồi. Giọt sáp cuối cùng chậm chậm rơi xuống, Đinh Tráng quay mặt qua, nhìn gương mặt ngủ say của Tô Hàn Giang, một gương mặt thật đẹp, tên ác quỷ này... thật ra cũng không có xấu xa đến thế.

Ánh nến tắt ngóm, trong hắc ám, Đinh Tráng chậm rãi nhắm mắt lại, dựa gần vào bên cạnh Tô Hàn Giang, ngủ mất. Đêm còn dài, mộng còn dài, ngày tháng cũng còn dài, cái y có là thời gian, để từ từ hiểu rõ nam nhân bên cạnh này.

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Tô Hàn Giang là một người lãnh mạc vô tình, bản tính này của hắn, không có bao nhiêu liên hệ gì với chuyện sau khi hắn bái Phụng Cửu Ngô làm sư phụ tu luyện bằng tâm quyết, nhiều nhất, bằng tâm quyết chỉ khiến cho hắn trở nên càng thêm lãnh mạc mà thôi. Đối với danh lợi quyền thế, hứng thú của Tô Hàn Giang, còn không lớn bằng hứng thú ngồi ngắm bãi cỏ non trước rèm cửa sổ, cho dù, mấy năm nay, hắn đã là cao thủ đỉnh cao được giang hồ công nhận.

Phụng Thê viên là một cấm địa trong giang hồ, Tô Hàn Giang không thích có người đến quấy nhiễu cuộc sống bình lặng của hắn, cuộc sống lý tưởng nhất của hắn, chính là cùng với Đinh Tráng ở trong viện tử này đến khi đầu bạc, đơn giản mà bình phàm. Nhưng mà, cho dù võ công của hắn có cao thế nào, trên thế gian này cũng có chuyện không thể theo ý muốn của hắn.

Gần đây, Tô Hàn Giang rất phiền não, đương nhiên, người có thể khiến hắn có cảm giác này, trên thế gian cũng chỉ có một mình Đinh Tráng mà thôi, thật ra yêu cầu của Tô Hàn Giang đối với Đinh Tráng không cao. Hắn không cầu Đinh Tráng có thể đàm thơ luận họa với hắn, hắn chỉ cần khi hắn đang họa tranh, Đinh Tráng có thể đứng ở cạnh với hắn.

Mấy ngày nay, trong viện có một chậu mẫu đơn màu lục nở hoa, Tô Hàn Giang càng có thêm hưng trí đi họa, bảo Đinh Tráng cầm theo văn phòng tứ bảo đến Lương đình, hắn ngồi trong Lương đình quan sát chậu mẫu đơn đó cả ba canh giờ, trong lúc đó Đinh Tráng có sáu lần Đinh Tráng muốn trộm lên đi, bị hắn trừng mắt quay lại.

Cuối cùng, hắn quan sát đủ rồi, trong lòng đã muốn nhớ kỹ càng hình thái thần sắc của chậu mẫu đơn, bèn mở giấy ra, chấm mấy nét bút, một cây mẫu đơn sinh động đa dạng hiện lên trang giấy.

Đinh Tráng sớm đã đợi đến nhàm chán, thấy Tô Hàn Giang cuối cùng cũng bắt đầu vẽ, y ở phía sau thò đầu ra ngóng, Tô Hàn Giang vẽ xong, y dùng một biểu tình tiếc nuối đầy mặt nhìn trang giấy đó.

Tô Hàn Giang khóe mi hơi hơi co giật, nói: “Người thấy chậu hoa mẫu đơn này vẽ thế nào?” Nếu như Đinh Tráng lại dám thương tiếc tờ giấy này, hẳn sẽ bắt Đinh Tráng ngồi viết ba chữ Tô Hàn Giang một ngàn lần.

Đinh Tráng hiển nhiên sớm đã chịu qua khổ sở, thấy Tô Hàn Giang hỏi, y liên tục tán dương: “Họa rất đẹp, họa thật sự rất đẹp...” Sau đó thấp giọng lầm bầm: “Chính là không quá giống, cánh hoa sao lại ít hơn dữ vậy...” Y nào biết phân biệt rõ ràng họa hình và họa thần khác nhau chỗ nào. (Họa hình: vẽ lại vật, Họa thần: vẽ lại phong thái của vật, ôi, chuyên môn hội họa)

Tô Hàn Giang một thân nội lực đã tiến tới cảnh giới cực đỉnh, thanh âm của Đinh Tráng dù có nhỏ hơn nữa, hẳn cũng có thể nghe thấy không sót một chữ, vút bút đi, không còn hứng vẽ nữa, đối với một thô nhân, hẳn có thể trông mong cái gì đây.

Tô Hàn Giang cũng là một người thích hưởng thụ sự tịch mịch, thường xuyên một mình ngồi ở chỗ nào đó cả ngày, nhưng mà, dù có thích hưởng thụ tịch mịch thế nào, hẳn cũng có lúc muốn có người bên cạnh.

Hôm qua khi trời sắp tối, thời tiết chợt thay đổi, đến nửa đêm, liền đổ mưa to, liên tục đến buổi chiều hôm sau, cơn mưa to mới thành mưa lất phất, nhưng mỗi lần khi đến thời gian này, hẳn vẫn thích ẩn Đinh Tráng lên giường, làm một chút chuyện khiến người ta nóng như ngày nắng.

“Ngọc Tinh, Đinh Tráng đâu?”

“Đi thăm Đinh Tiểu Giang rồi, y nói hôm nay thời tiết có chút lạnh, muốn mang cho Đinh Tiểu Giang thêm một bộ y phục.”

Từ sáng sớm đi ra gặp Đinh Tiểu Giang, Đinh Tráng không có quay về.

Đến chỗ Đinh Tiểu Giang, không thấy bóng dáng Đinh Tráng đâu hết, chỉ có Ngọc Nguyệt và Đinh Tiểu Giang đang chơi trò bao cát.

“Ngọc Nguyệt, Đinh Tráng đâu?”

“Một canh giờ trước, Ngân Tâm ở trừ phòng đến, nhờ Đinh tướng công đến giúp sách nước rồi.”

Tô Hàn Giang liền trầm mặt xuống, cái tên Đinh Tráng này, sớm đã nói với y, những chuyện này là chuyện của hạ nhân, không cần y làm, nhưng vẫn không nghe lời.

Tiểu Giang vừa thấy Tô Hàn Giang, liền nhào đến.

“Sư phụ, ôm.”

Tô Hàn Giang mang Đinh Tiểu Giang hiện đã bảy tuổi một tay vút về trong lòng Ngọc Nguyệt, hẳn hiện tại không có rảnh để ý đến nó.

Đến trừ phòng, ở đây hiện tại đang bận rộn mù đầu, sắp đến giờ cơm tối rồi.

“Đinh Tráng đâu?” Trong thanh âm của Tô Hàn Giang đã ẩn ẩn có chút tức giận.

“Hồi gia, Đinh tướng công đến Tây Hoa các để sửa nóc nhà rồi, tối hôm qua bắt đầu bị dột...”

Lời chưa nói xong, thân ảnh của Tô Hàn Giang đã tiêu thất trước mặt họ.

Đến Tây Hoa các, hẳn liền thấy Đinh Tráng đang cúi người trên nóc nhà, phía dưới có hai nha hoàn, đang ngẩng đầu lên nhìn, Đinh Tráng vừa sửa lại nóc nhà, vừa nói cười với các nàng, không biết là có bao nhiêu vui vẻ.

Tô Hàn Giang nhất thời tức giận muốn phát tác, lớn tiếng la lên: “Đinh Tráng!” Hẳn đã biết tức giận rồi, đây đại khái là nhờ sau khi băng tâm quyết bị đánh vỡ, để lại di chứng duy nhất này.

“A a a...”

Đinh Tráng đang cao hứng vui vẻ, bị một tiếng hét của Tô Hàn Giang dọa cho dưới chân bị trượt, còn kéo theo một miếng ngói, từ trên nóc nhà ngã xuống, khiến hai nha hoàn bị dọa thất thanh kêu to.

Tô Hàn Giang phi thân lên, tiếp lấy Đinh Tráng, thuận thế mang y lên lại nóc nhà.

“Gia...” Đinh Tráng bị dọa sắc mặt tái nhợt, đôi mắt không dám nhìn xuống phía dưới, y vẫn còn hơi hoảng sợ.

“Đinh, Đinh tướng công, người có bị thương gì không?”

Hai nha hoàn ở dưới đất hô to, Tô Hàn Giang thò đầu ra, một cái mắt lạnh trừng tới, hai nha hoàn liền bịt kín miệng, vội vàng chuồn mất.

“Những chuyện này là việc của hạ nhân làm.” Tức giận của Tô Hàn Giang ngay giây phút nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Đinh Tráng, liền tan hết.

“Ta, ta biết... ta chỉ là... rảnh quá nên nhàm chán... ưm...”

Lời Đinh Tráng chưa nói xong, đã bị Tô Hàn Giang chặn lại trong miệng.

Trên trời vẫn còn mưa bay lất phất, trên nóc nhà lại xuân quang vô hạn, thật ra tính dục của Tô Hàn Giang không cao, ba, năm ngày mới muốn Đinh Tráng một lần, mà Đinh Tráng, đối với chuyện tình sự nam nam thủy chung vẫn có chút kháng cự, đối với Tô Hàn Giang nếu có thể tránh liền tránh, chính vì vậy mới tạo nên chuyện tìm người lớp lớp như hôm nay xảy ra, mỗi lần khi Tô Hàn Giang muốn, liền sẽ phải tìm khắp nơi thế này, đây khiến cho trong lòng Tô Hàn Giang có chút bức dọc. Hắn bắt đầu suy nghĩ, có phải nên gia tăng thêm số lần lên giường, để tránh Đinh Tráng vẫn luôn cảm thấy rảnh đến nhàm chán.

Cuối cùng, dục vọng của Tô Hàn Giang được thỏa mãn, mà nóc nhà cũng được sửa xong, sau khi trôi qua tình sự, hai người cùng nhau ngồi trên mái nhà lấp ngói, đối với Tô Hàn Giang cũng là một kinh nghiệm khá là mới mẻ. Đương nhiên, công việc này đa phần đều là do Tô Hàn Giang hoàn thành, Đinh Tráng gần như đã không ngồi dậy nổi rồi, nhưng nếu không sửa cho xong nóc nhà, y chính là không chịu đi, Tô Hàn Giang đối với chuyện này cũng không còn cách nào khác.

Đương nhiên, những phiền não trên chầng qua đều là do một chút dung túng của Tô Hàn Giang đối với Đinh Tráng, đều nằm trong phạm vi hắn có thể nhẫn nhịn. Vốn cho rằng, mang mộ phần của Lý Nhị Cô chuyển đến đây, thì có thể khiến cho Đinh Tráng an phận ngoan ngoãn lưu lại trong viện, hắn đối với Đinh Tráng không có yêu cầu gì khác, chỉ muốn y an phận một chút đừng cứ mãi muốn rời đi là được.

Nhưng theo từng ngày Đinh Tiểu Giang dần trưởng thành, Đinh Tráng lại càng lúc càng không yên ổn, y rảnh hay không rảnh cũng đều kể cho Đinh Tiểu Giang về những ngày đánh cá trên sông, hát khúc ca của ngư dân cho Đinh Tiểu Giang nghe, khiến Đinh Tiểu Giang nghe riết dần hứng khởi, bắt đầu quần quít Đinh Tráng, nói muốn ra sông đánh cá.

Đinh Tráng có đạo lý nào mà không đáp ứng, y nghĩ muốn lại ra sông đánh cá, đã sắp muốn đến phát điên rồi, Phụng Thê viên dù có lớn, cũng không có được bao nhiêu chuyện có thể cho y làm, ngay cả những hòn giả sơn trong viện tử này, y cũng đều lau rửa qua không dưới mười lần, cả ngày rảnh rỗi chả có gì làm, khiến Đinh Tráng buồn chán cực điểm.

“Đánh cá? Không được!”

Tô Hàn Giang vừa mở miệng liền cự tuyệt yêu cầu của Đinh Tráng, chuyện gì hắn cũng đều có thể dung túng Đinh Tráng, chỉ có rời khỏi Phụng Thê viên là không được. Tô Hàn Giang đã chán ghét những ngày hành tẩu giang hồ, hắn tuy tính cách lãnh mạc, nhưng không đại biểu rằng hắn không biết nhân tình thế thái, chuyện của hắn và Đinh Tráng, ở trong Phụng Thê viên, không có ai dám nói gì, nhưng nếu ra bên ngoài, sẽ không giống vậy nữa, dù võ công hắn có cao, cũng không chặn được miệng lưỡi thiên hạ.

Không được.

Từ ngày đó, Đinh Tráng không thêm nói với Tô Hàn Giang một chữ, nhìn thấy hắn lại làm như không thấy, y cùng với Đinh Tiểu Giang, Ngọc Nguyệt, Ngọc Tinh và những hạ nhân đang nói nói cười cười, vừa mới quay đầu mà thấy Tô Hàn Giang, y lập tức biến thành mặt đen, giống như Tô Hàn Giang đã thiếu nợ y rất nhiều, thời gian lâu dài, Tô Hàn Giang chịu không nổi nữa, trước giờ chỉ có người ta nhìn theo sắc mặt của hắn, chứ nào có chuyện hắn phải đi nhìn sắc mặt người khác.

Tô Hàn Giang làm sao bây giờ?

Đánh? Chính là cái thân thể của Đinh Tráng, chịu không nổi một chưởng của hắn, năm trước, hắn có lòng dạy Đinh Tráng chút võ công, muốn Đinh Tráng luyện cho thân thể thêm săn chắc, khi rờ vào sẽ càng thêm dễ chịu, kết quả khi hắn cho Đinh Tráng đứng đúng tư thế, hắn lại sờ a sờ, rồi lại đem người hành hình ngay tại chỗ, lần đó đặc biệt hưng phấn, làm đến mức Đinh Tráng hai ngày không thể xuống giường. Từ đó về sau, Đinh Tráng không những không cùng hắn học võ công, rồi còn không cho phép cả Đinh Tiểu Giang theo học, hề nhìn thấy hắn dạy cho Đinh Tiểu Giang, Đinh Tráng lập tức xông tới, ôm lấy Đinh Tiểu Giang, có thể cách hắn xa bao nhiêu liền cách bấy nhiêu, Tô Hàn Giang mang cái danh là sư phụ của người ta, thật ra cái gì cũng đều chưa dạy qua Đinh Tiểu Giang.

Dễ dàng? Muốn Tô Hàn Giang dễ dàng người khác, vậy không phải là chuyện giả tưởng ly kỳ sao? Bình thường Tô Hàn Giang đã không nói nhiều, đừng nói dễ dàng người ta, dù bảo hắn nói nhiều thêm mấy chữ còn không được kìa, lại nói Đinh Tráng cũng không phải là tiểu cô nương nũng nịu nà nũng nịu, để người khác dễ mấy cái liền nguôi giận đâu, dưới vẻ ngoài chất phác đó, cũng là một tính cách có chấp, nếu không phải nhờ có Đinh Tiểu Giang, Tô Hàn Giang căn bản không thể lưu được Đinh Tráng lại.

Đánh không được, dễ không được, Tô Hàn Giang chỉ có thể đáp ứng thôi. Ai cũng không mang theo, chỉ có ba người hai lớn một nhỏ, mua một chiếc thuyền đánh cá, trong một ngày gió lặng nước êm ra sông.

Đinh Tráng phi thường hưng phấn, ở trên thuyền chạy tới chạy lui, dạy Đinh Tiểu Giang phải làm sao để giăng lưới, làm sao đánh cá, đây mới là cuộc sống mà y quen thuộc. Đinh Tráng được trở lại thuyền, cả người rõ ràng thần thái sáng láng hẳn ra, đây là một Đinh Tráng mà trước giờ Tô Hàn Giang chưa từng thấy qua, ngồi trong khoang thuyền, Tô Hàn Giang đột nhiên phát giác, thỉnh thoảng ra sông đánh cá một lần cũng không tồi.

“Cha, cha, nơi này có cá nè...”

“Tiểu Giang nhi, nhanh tung lưới, dùng sức, đúng... chứ như vậy tung ra...”

“Cha a, ta bắt được cá rồi! Rất nhiều rất nhiều cá... sư phụ, người mau đến xem, ở đây có một con cá mắt to này, thật xinh đẹp a...”

Tô Hàn Giang chậm rãi đi ra khỏi khoang thuyền, đón lấy gió, mái tóc hắn cùng y sam đều phất phới phiêu đảng về phía sau, giống như một dung nhan tiên nhân xuống thế gian, đắm chìm dưới ánh mặt trời, càng thêm thoát tục. Đinh Tráng và Đinh Tiểu Giang đang đứng lúc quay đầu lại, nhìn thấy một màn này, không kìm được ngây ra, thật đẹp a! Tô Hàn Giang thấy được ánh mắt kinh diễm của Đinh Tráng, khóe môi câu lên một nụ cười như có như không.

Tuy rằng, một đại hán đen đen tráng kiện, một nam nhân đẹp đến vô pháp hình dung, một nam hài nhi trắng mịn khả ái, bức tranh này nhìn thấy có hơi không hài hòa, nhưng mà, mối quan hệ giữa bọn họ, trong một thời gian dài đã hình thành nên một loại cảm tình tương tự như người thân, không phải là thứ mà người ngoài có thể thấu hiểu được.

Hạnh phúc, chỉ có bản thân mới có thể thể hội.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-giang-anh-tuyet>